

Uchylenie art. 4 ust. 4 i nadanie nowego brzmienia art. 5 specustawy przesyłowej jest wynikiem weryfikacji art. 4 ust. 1 pkt 13, dodania w art. 14 ust. 1 pkt 15 oraz dodania w art. 4 ust. 3a–3c.

Podkreślić należy również, że do opinii, o których mowa w art. 4 ust. 2, oraz uzgodnienia, o którym mowa w art. 4 ust. 3b specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu, w związku z tym, iż są wydawane z inicjatywy inwestora i dotyczą wniosku o wydane decyzji lokalizacyjnej, zastosowania nie znajdzie art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, 695, 1298 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 54), a samodzielną podstawą do występowania o nie i ich wydawania jest art. 4 ust. 2 i 3b specustawy przesyłowej.

Art. 5

Dodanie do art. 5 ust. 5 ma na celu ujednoczenie przepisów specustaw inwestycyjnych oraz zapewnienie organowi wyższego stopnia – ministrowi właściwemu do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa – wiedzy w zakresie wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej oraz o wydaniu takiej decyzji.

Art. 6

Zmiana treści art. 6 ust. 2 i 3 specustawy przesyłowej ma charakter redakcyjny i związana jest z koniecznością ujednoczenia przepisów specustaw inwestycyjnych, w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych. Ponadto w związku z tym, że postanowienie o nałożeniu kary może zostać zaskarżone w drodze wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, należało doprecyzować, iż karę uiszcza się w terminie 14 dni od dnia, w którym postanowienie stało się ostateczne.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 7 ust. 2 specustawy terminalowej oraz art. 5 ust. 2 specustawy naftowej.

Art. 7

Weryfikacja treści art. 7 ust. 1 specustawy przesyłowej ma na celu wprowadzenie jednolitego sposobu zawiadamiania o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji lokalizacyjnej w specustawach inwestycyjnych oraz wyeliminowanie

wątpliwości interpretacyjnych związanych z obowiązkami organów w tym zakresie. Zmiana związana jest z dodaniem do art. 7 ust. 1a, który wynika z weryfikacji podejścia do sposobu zawiadamiania stron postępowania o wszczęciu postępowania o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych oraz o wydaniu tej decyzji. Zgodnie z art. 7 ust. 1a w proponowanym brzmieniu zawiadomienie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, oraz obwieszczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3, zawierają:

- 1) informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy;
- 2) pouczenie o obowiązkach nabywcy lub zbywcy nieruchomości w zakresie zgłoszenia właściwemu wojewodzie imienia i nazwiska oraz adresu zamieszkania lub nazwy i siedziby nowego właściciela lub użytkownika wieczystego zbywanej nieruchomości oraz pouczenie o skutkach niedopełnienia tych obowiązków.

W projekcie ustawy dodano przepis zobowiązując organ prowadzący postępowanie do poinformowania stron o obowiązku zgłoszenia wojewodzie zbycia własności lub prawa użytkownika wieczystego nieruchomości oraz danych nowego właściciela lub użytkownika wieczystego. Biorąc pod uwagę negatywne skutki procesowe dla strony (brak możliwości żądania wznowienia postępowania) oraz obowiązek informacyjny organu wynikający z art. 9 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, nałożenie obowiązku na wojewodę uznać należy za zasadne.

Analogicznie należy uzasadnić zmianę art. 8, art. 12 oraz art. 34 specustawy terminalowej, a także art. 6, art. 10 oraz art. 35 specustawy naftowej.

W art. 7 ust. 1c specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu uregulowano kwestię zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji lokalizacyjnej, w przypadku gdy terenem inwestycji objęte są nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Zaproponowane rozwiązanie pozwala na uniknięcie przedłużania postępowania w związku z koniecznością ustalania stron postępowania oraz ich adresów, a także podejmowania prób skutecznego doręczenia im zawiadomienia. Zastosowane w projekcie ustawy instytucje uznać należy za konieczne dla prawidłowego toku postępowania i proporcjonalne w stosunku do celu, jakim jest skuteczne przygotowanie i realizacja strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, a co za tym idzie zagwarantowanie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Podkreślić należy, że rozwiązanie prowadzi do usprawnienia przygotowania

strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, przy jednoczesnym zapewnieniu przepływu informacji dotyczących postępowania oraz zagwarantowaniu stronom postępowania dostępu do akt sprawy i udziału w postępowaniu. Wskazać należy, że brak analogicznej regulacji prowadziłyby do przedłużenia postępowania i wiązałyby się z licznymi obowiązkami po stronie inwestora w zakresie doprowadzenia do uregulowania stanu prawnego nieruchomości (zauważyć należy również, że inwestor nie zawsze mógłby wykazać interes prawny i legitymację do wszczynania odpowiednich postępowań). Rozwiązanie zaproponowane w projekcie ustawy pozwala na sprawne przygotowanie i realizację inwestycji, jednocześnie zapewniając stronom postępowania uzyskanie informacji o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Podkreślić należy, że obwieszczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 specustawy przesyłowej, które znajdzie zastosowanie w przypadku nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej lub braku w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie danych osobowych, zawiera szczegółowe informacje pozwalające zainteresowanym podmiotom na ustalenia, czy mogą być stroną postępowania, umożliwiające wzięcie udziału w postępowaniu, a także o ich prawach i obowiązkach. Wskazać należy również, że w ustawie przewidziano szeroki obowiązek publikacyjny (m.in. publikacja w prasie o zasięgu ogólnopolskim oraz urzędach gmin właściwych ze względu na lokalizację strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej) pozwalający na dotarcie do licznych podmiotów. Zaproponowane rozwiązanie należy więc uznać za konieczne, adekwatne i proporcjonalne do celu, któremu ma służyć.

Art. 7 ust. 2 w proponowanym brzmieniu określa skutki doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji lokalizacyjnej. Celem regulacji jest wyeliminowanie kolizji, jakie mogą zajść między inwestycjami przygotowywanymi lub realizowanymi na tym samym terenie. W związku ze strategicznym znaczeniem inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, a także stopniem ich skomplikowania, należało przyjąć, że konieczne jest zapewnienie im pierwszeństwa w realizacji w stosunku do innych inwestycji, o których mowa w projektowanym brzmieniu art. 7 ust. 2 pkt 2–4 specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu.

Jednocześnie w projekcie wprowadzone zostało, w art. 7 ust. 3 specustawy przesyłowej, rozwiązanie wyłączające zastosowanie przepisów art. 7 ust. 2 pkt 2–4 w odniesieniu do terenów zamkniętych ustanowionych przez Ministra Obrony Narodowej lub innych postępowań prowadzonych na wniosek jednostek podległych Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanych lub na rzecz tych jednostek.

Usunięcie z art. 7 ust. 2 pkt 1 specustawy przesyłowej odwołania do nieruchomości będących przedmiotem zarządu lub trwałego zarządu wykonywanego przez określone jednostki organizacyjne lub inne właściwe podmioty związane jest z tym, że oddanie nieruchomości w zarząd lub trwały zarząd nie oznacza, że przestają być własnością Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego. Doprecyzowanie było więc zbędne. Ponadto w przepisie określono, że nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, objęte wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, nie mogą być przedmiotem obrotu w rozumieniu przepisów o gospodarce nieruchomościami do dnia, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej stanie się ostateczna. Propozycja ma na celu dookreślenie okresu wstrzymania zagospodarowania nieruchomości. Wyżej opisana kwestia była przedmiotem wątpliwości, które skutkowały występowaniem o wydanie interpretacji do ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa. Wskazać należy, że na podstawie art. 12, art. 19 ust. 4 i 5 czy art. 23 ust. 1 specustawy przesyłowej, decyzja lokalizacyjna wywołuje pełne skutki prawne dopiero z dniem ustatecznienia się. Stan prawny nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, objętej wnioskiem o wydanie decyzji lokalizacyjnej, jest określony dopiero z dniem ustatecznienia się decyzji lokalizacyjnej, co pozwala na ponowne uczynienie jej przedmiotem obrotu. Doprecyzowanie zawarte w projekcie ustawy odpowiada aktualnej praktyce.

Analogicznie należy uzasadnić zmianę art. 8 ust. 2 pkt 1–4 oraz ust. 2a specustawy terminalowej oraz art. 6 ust. 3 pkt 1–4 oraz ust. 3a specustawy naftowej.

Zmiana art. 7 ust. 2 pkt 3 wynika z weryfikacji treści art. 7 ust. 2. Ponadto ma ona na celu dostosowanie specustawy przesyłowej do treści art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym w przypadku

braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Dodanie do art. 7 ust. 2 pkt 4 związane jest z koniecznością zapewnienia inwestorowi możliwości sprawnego przygotowania i realizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej w obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej, w tym budowy połączenia międzysystemowego HVDC Polska-Litwa stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Litewskiej (Harmony Link).

W projekcie zawarta została propozycja umożliwienia podjęcia zawieszono postępowania na wniosek strony postępowania, po uzyskaniu zgody inwestora (art. 7 ust. 3a specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu). Rozwiązanie ma usprawnić prowadzenie innych inwestycji z uwzględnieniem priorytetowego charakteru strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowej i wyeliminować sytuacje, w których dochodzi do zawieszenia postępowań, choć istnieje faktyczna możliwość przygotowania i realizacji różnych inwestycji w zakresie tych samych nieruchomości.

Analogicznie uzasadnić należy art. 8 ust. 2b specustawy terminalowej.

Art. 7 ust. 4 specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu reguluje kwestię zmiany stanu prawnego nieruchomości po doręczeniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji lokalizacyjnej, w sposób analogiczny do specustaw inwestycyjnych. Zmiana ma charakter redakcyjny i ma na celu wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych.

Zmiana art. 8 ust. 3 pkt 2 specustawy terminalowej oraz art. 7 ust. 5 pkt 2 specustawy naftowej ma charakter wyłącznie redakcyjny. Jej celem jest zapewnienie większej zrozumiałości przepisów.

Odnosząc się do uchylenia art. 7 ust. 6 specustawy przesyłowej, zauważyć należy, że wojewodowie wskazywali, że wnioski o ujawnienie w księdze wieczystej wszczęcia postępowania były zwracane przez sądy rejonowe, gdyż nie zawierały wszystkich wymaganych danych (na etapie złożenia wniosku o wydanie decyzji lokalizacyjnej nie zawsze było możliwe uzyskanie danych osobowych uczestników postępowania) oraz nie można było do nich dołączyć dokumentu stanowiącego podstawę do dokonania wpisu.

Ponadto okres oczekiwania na wpis w księdze wieczystej był wielokrotnie znacznie dłuższy niż prowadzenie postępowania w sprawie wydania decyzji lokalizacyjnej. Przepis art. 7 ust. 6 specustawy przesyłowej nie służył realizacji celu, który został mu postawiony, w związku z czym w projekcie ustawy przewidziano jego uchylenie. Jednocześnie – w celu zapewnienia sprawności prowadzenia postępowania – w art. 7 ust. 4 specustawy przesyłowej wprowadzono obowiązek informowania wojewody o zbyciu własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości objętej wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej albo przeniesieniu własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości objętej wnioskiem wskutek innego zdarzenia prawnego. W specustawie przesyłowej określono, że niedokonanie zgłoszenia i prowadzenie postępowania bez udziału nowego właściciela lub użytkownika wieczystego nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania. Rozwiązanie ma na celu uniemożliwienie wstrzymania postępowania lub prób jego wznowienia, w przypadku gdy nabywca lub zbywca nieruchomości nie dopełnili obowiązku przewidzianego w ustawie. Mając na uwadze strategiczny charakter inwestycji przygotowywanych i realizowanych na podstawie specustawy przesyłowej, za niezasadne uznać należy obciążanie inwestora negatywnymi konsekwencjami zaniechań właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem. Jednocześnie w art. 7 ust. 1a specustawy przesyłowej przesądzono, że zawiadomienie i obwieszczenie o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji lokalizacyjnej zawierają m.in. pouczenie o obowiązkach nabywcy lub zbywcy, o których mowa w art. 7 ust. 4 specustawy przesyłowej, oraz skutkach niedopełnienia tych obowiązków. Rozwiązanie pozwala na zapewnienie sprawnego przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, które służą zagwarantowaniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej przy jednoczesnym zagwarantowaniu stronom postępowania udziału w postępowaniu, dostępu do informacji oraz skorzystaniu z prawa do wniesienia odwołania od decyzji lokalizacyjnej.

Art. 8

Zmiana art. 8 ma na celu ujednoczenie treści specustaw inwestycyjnych w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych.

Weryfikacja art. 8 ust. 1 pkt 1 związana jest ze zmianą art. 4 ust. 1 pkt 1 specustawy przesyłowej. Wskazać należy, że przepisy regulujące treść wniosku o wydanie decyzji lokalizacyjnej oraz treść tej decyzji powinny być symetryczne względem siebie. Konieczna jest spójność między wnioskiem o wydanie decyzji a samą decyzją. W zakresie treści decyzji lokalizacyjnej aktualne pozostaje uzasadnienie art. 4 ust. 1 pkt 1 projektu specustawy przesyłowej.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 10 ust. 1 pkt 1 specustawy terminalowej oraz art. 8 ust. 1 pkt 1 specustawy naftowej.

Zmiana art. 8 ust. 1 pkt 6 związana jest z weryfikacją treści art. 19 polegającą na dodaniu w tym artykule ust. 1a.

Podobnie uzasadnić należy zmianę art. 10 ust. 1 pkt 6 specustawy terminalowej oraz art. 8 ust. 1 pkt 6 specustawy naftowej.

Art. 8 ust. 1 pkt 7 w proponowanym brzmieniu ma na celu dostosowanie treści specustawy do treści przepisów specustawy inwestycyjnych. Dodanie art. 8 ust. 1 pkt 7a ma na celu zapewnienie, że decyzja lokalizacyjna będzie kompleksowo wymieniać skutki jakie wywiera ta decyzja.

Celem nadania nowego brzmienia art. 8 ust. 1 pkt 8 jest wykluczenie wątpliwości interpretacyjnych i jednoznaczne przesądzenie, że skutkiem, o którym mowa w art. 22 ust. 1 specustawy przesyłowej, są objęte również grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy oraz grunty objęte obszarem kolejowym w sytuacji, w której inwestycja wymaga przejścia przez nie, a w przypadku gruntów stanowiących pas drogowy, również wówczas, gdy strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga budowy lub przebudowy zjazdów.

Jeżeli inwestycja wymaga przejścia przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy bądź grunty objęte obszarem kolejowym, inwestor określa sposób, miejsce i warunki umieszczenia na tych gruntach obiektów lub urządzeń. Odpowiadające wnioskowi inwestora postanowienia zawarte są w decyzji lokalizacyjnej. W przypadku gruntów stanowiących pas drogowy inwestor określa parametry techniczne zjazdów, a jeżeli wniosek dotyczy budowy zjazdów – również ich lokalizację. Do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej dołączane są opinie i uzgodnienia

dotyczące wyżej opisanego zakresu, co pozwala wojewodzie na wydanie decyzji lokalizacyjnej uwzględniającej stanowiska zainteresowanych podmiotów. Rozwiązanie zaproponowane w projekcie ustawy pozwala uczynić z decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych akt administracyjny w kompleksowy sposób regulujący kwestię lokalizacji tej inwestycji. Podkreślić należy, że decyzja lokalizacyjna wywrze skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1, również wobec gruntów stanowiących pas drogowy oraz objętych obszarem kolejowym, które nie stanowią własności Skarbu Państwa.

Zmiana dotycząca odwołania do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa, pokrytych wodami, dostosowuje specustawę przesyłową do treści ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2020 r. poz. 310, 284, 695, 782, 875 i 1378), w której zawarta jest definicja „gruntów pokrytych wodami”.

Zmiana polegająca na dodaniu art. 8 ust. 1 pkt 8a związana jest z dodaniem art. 22 ust. 4. Na podstawie art. 8 ust. 1 pkt 8a inwestor zobowiązany jest do wskazania innych niż on podmiotów, na których rzecz następuje ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, oraz dołączenia do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji zgody tych podmiotów na ograniczenie na ich rzecz sposobu korzystania z nieruchomości.

Na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 8b, w przypadku czasowego ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 22 ust. 1, inwestor zobligowany jest do wskazania we wniosku o wydanie decyzji lokalizacyjnej terminu tego ograniczenia. Analogiczne postanowienie zostaje, zgodnie z propozycją zawartą w projekcie ustawy, zawarte w decyzji lokalizacyjnej. Wprowadzane rozwiązanie dąży do zapewnienia zgodności treści księgi wieczystej, prowadzonej dla nieruchomości, wobec których decyzja lokalizacyjna wywołuje skutek o charakterze czasowym, z rzeczywistym stanem prawnym. W związku z tym, że ograniczenia wynikające z art. 22 ust. 1 specustawy przesyłowej mogą być ustanawiane również na oznaczony czas, za niewłaściwą uznać należy dotychczasową regulację, na podstawie której nie było możliwe dokonanie wykreślenia z księgi wieczystej czasowego ograniczenia korzystania z nieruchomości.

W art. 8 ust. 1 pkt 8c specustawy przesyłowej przewidziano rozwiązanie komplementarne z art. 4 ust. 1 pkt 10c tej ustawy, które związane jest ze zmianą treści art. 22. Powyższe

zapewnia spójność między wnioskiem o wydanie decyzji lokalizacyjnej a tą decyzją. Ponadto, dzięki szczegółowemu określeniu treści decyzji lokalizacyjnej w odniesieniu do zakresu ograniczeń, wyeliminowane zostaną wątpliwości interpretacyjne.

Dodanie w art. 8 ust. 1 pkt 10 związane jest z koniecznością umożliwienia sprawnego przygotowania i realizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej w obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej, w tym budowy połączenia międzysystemowego HVDC Polska-Litwa stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Litewskiej (Harmony Link). W związku z tym, że wyżej wymieniona inwestycja będzie realizowana również w obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej, istniała konieczność uzupełnienia specustawy przesyłowej w tym zakresie.

Zaproponowane rozwiązanie pozwalają na uczynienie z decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej instrumentu całościowo regulującego kwestię lokalizacji elementów wchodzących w skład tej inwestycji, co pozwala na jej sprawniejsze przygotowanie i realizację, zmniejszenie obciążenia organów administracji (przez wydawanie jednej, zamiast kilku decyzji) oraz zapewnienie spójności między elementami wchodzącymi w skład inwestycji.

Art. 9 i art. 9a

Uchylenie w art. 9 ust. 3 i 4 oraz dodanie art. 9a ma charakter porządkujący. Treść art. 9 ust. 3 i 4 została przeniesiona do art. 9a oraz uzupełniona o wyłączenie zastosowania, w przypadku postępowania o ustalenie lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, art. 31 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. W związku z uregulowanymi w specustawie przesyłowej sposobami zawiadamiania o wszczęciu postępowania o ustalenie lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, zgodnie z którymi właściwy organ zawiadamia o wszczęciu postępowania m.in. przez obwieszczenie w urzędzie wojewódzkim i urzędach gmin właściwych ze względu na lokalizację tej inwestycji, w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronach podmiotowych urzędu wojewódzkiego oraz tych gmin, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim, za zbędne uznać należy utrzymanie obowiązku osobnego zawiadamiania organizacji społecznych o wszczęciu postępowania. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania dokonane zgodnie z art. 7 specustawy przesyłowej w

projektowanym brzmieniu trafia do szerokiego grona podmiotów. Mając na uwadze zakres obowiązku publikacyjnego oraz potencjalnych odbiorców obwieszczeń dokonywanych w urzędzie wojewódzkim i urzędach gmin właściwych ze względu na lokalizację tej inwestycji, w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronach podmiotowych urzędu wojewódzkiego oraz wyżej wymienionych gmin, a także w prasie o zasięgu ogólnopolskim, wskazać należy, że dostęp organizacji społecznych do informacji o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej został zapewniony na należyтым poziomie. Jednocześnie wyłączenie obowiązku, o którym mowa w art. 31 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, ogranicza obowiązki wojewodów i pozwala na sprawne przeprowadzenie postępowania, które służy zagwarantowaniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 10

Zmiany art. 10 specustawy przesyłowej mają na celu dostosowanie jego treści do analogicznych artykułów specustaw inwestycyjnych. Zaproponowane zmiany są spójne z propozycjami weryfikacji art. 7 specustawy przesyłowej.

Uzasadniając zmianę art. 10 polegającą na nadaniu nowego brzmienia ust. 1 oraz dodaniu ust. 2a i 2b, wskazać należy, że przepis art. 10 ust. 1 specustawy przesyłowej w obowiązującym brzmieniu budził wątpliwości interpretacyjne w zakresie sposobu określania terminu doręczenia decyzji stronom postępowania oraz rozpoczęcia biegu terminu na wniesienie odwołania. Zgodnie z zaproponowaną regulacją:

- 1) decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej jest doręczana wyłącznie wnioskodawcy. Na podstawie art. 25 ust. 2 specustawy przesyłowej wnioskodawca może wnieść odwołanie od tej decyzji w terminie 7 dni od jej otrzymania;
- 2) pozostałe strony postępowania, w tym właściciele i użytkownicy wieczystości nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, są zawiadamiane o wydaniu decyzji lokalizacyjnej w drodze obwieszczenia. Bieg terminu do wniesienia odwołania od decyzji lokalizacyjnej przez strony inne niż wnioskodawca liczony jest zgodnie z art. 49 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. W związku z powyższym zawiadomienie o wydaniu decyzji lokalizacyjnej uważa się

za dokonane po upływie czternastu dni od dnia, w którym nastąpiło obwieszczenie w urzędzie wojewódzkim, i od tej daty rozpoczyna biec 14-dniowy termin na wniesienie odwołania;

- 3) właścicielom i użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej przesyłane jest również, na adres wskazany w katastrze nieruchomości, zawiadomienie o wydaniu decyzji lokalizacyjnej;
- 4) w zawiadomieniu przesyłanym właścicielom i użytkownikom wieczystym oraz obwieszczeniu o wydaniu decyzji lokalizacyjnej zamieszcza się również pouczenie o terminie na wniesienie odwołania od decyzji oraz początku biegu tego terminu.

Rozwiązanie zaproponowane w projekcie ustawy reguluje metodę wnoszenia odwołań przez poszczególne strony postępowania, co prowadzi do większej pewności prawa i sytuacji prawnej tych stron, a także pozwala na jednoznaczne określenie przez orzekające organy, czy termin do wniesienia odwołania został zachowany (w obowiązującym brzmieniu przepisów często pojawiały się wątpliwości wynikające z niemożności ustalenia, czy określona strona postępowania została skutecznie zawiadomiona o wydaniu decyzji lokalizacyjnej, co miało negatywny wpływ na tok postępowania zwłaszcza w kontekście specyfiki inwestycji liniowych, które dotyczą wielu nieruchomości, a co za tym idzie stron postępowania).

W związku z tym, że w projekcie ustawy proponuje się rozwiązanie polegające na rozpoczęciu biegu terminu do wniesienia odwołania od decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej – dla stron innych niż wnioskodawca – po upływie czternastu dni od dnia, w którym dokonane w drodze obwieszczenia zawiadomienie o wydaniu tej decyzji uważa się za dokonane, w celu zabezpieczenia stronom możliwości udziału w postępowaniu dwuinstancyjnym i skorzystania ze środków odwoławczych, w zawiadomieniu oraz obwieszczeniu, o których mowa w art. 10 ust. 2b specustawy przesyłowej w brzmieniu proponowanym w projekcie ustawy, zamieszczone zostanie pouczenie o sposobie liczenia terminu do wniesienia odwołania. Wskazać należy, że zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązanie, przez ujednoczenie biegu terminu do wniesienia odwołania od decyzji dla różnych stron, przyczyni się do usprawnienia postępowania. Jednocześnie w projekcie ustawy wprowadzono rozwiązania pozwalające stronom na uzyskanie informacji o

sposobie wnoszenia odwołania od decyzji i gwarantujące ich prawa do dwuinstancyjnego postępowania.

Powyższe rozwiązanie należy uznać za proporcjonalne w odniesieniu do celu ustawy, jakim jest usprawnienie przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, a także gwarantujące udział stron w postępowaniu oraz możliwość skorzystania przez nie ze środków odwoławczych. Ponownie podkreślić należy, że zaproponowane rozwiązanie przyczyni się do usprawnienia postępowania i zwiększenia pewności prawnej, jednocześnie gwarantując stronom postępowania dostęp do informacji w zakresie wydania decyzji lokalizacyjnej.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 12 specustawy terminalowej oraz art. 10 specustawy naftowej.

Ponadto w art. 10 dodaje się ust. 5, który reguluje kwestię:

- 1) zawiadamiania stron o wniesieniu odwołania od decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej lub o wniesieniu zażalenia na postanowienie wydane w toku postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej;
- 2) zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie uchylecia lub zmiany decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej;
- 3) zawiadamiania stron o wznowieniu postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej;
- 4) zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej;
- 5) zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej;
- 6) doręczeń decyzji wydanych w sprawach, o których mowa powyżej, oraz do zawiadamiania o ich wydaniu;
- 7) doręczeń postanowień wydanych w toku postępowań w sprawach, o których mowa w art. 10 ust. 4 pkt 1–5, od których przysługuje zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego, oraz do zawiadamiania o ich wydaniu.

Celem wprowadzenia przepisu jest przyspieszenie postępowania, przy zachowaniu gwarancji udziału stron w postępowaniu i informowania ich o czynnościach organu administracyjnego.

Art. 11

Zmiana art. 11 ust. 1 specustawy przesyłowej ma na celu ujednoczenie przepisów specustaw inwestycyjnych. Ponadto celowe jest również przesądzenie, że w przypadku strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej zastosowania nie znajdą również przepisy ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 802 i 1086). Powyższe związane jest z koniecznością zapewnienia sprawnego przygotowania i realizacji wyżej wymienionych inwestycji. Uzasadniając wyłączenie zastosowania przepisów ustawy z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji, należy odnieść się do uzasadnienia do projektu wyżej wymienionej ustawy, w którym wskazano, że „ustawa dokonuje zmian specustaw inwestycyjnych, ustanawiających odmienny tryb przygotowania i realizacji opisanych w nich inwestycji. Wszystkie specustawy zawierają przepisy wyłączające stosowanie przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym do objętych nimi inwestycji. Celowe było zatem przesądzenie, że również ustawa o rewitalizacji nie znajduje zastosowania przy korzystaniu z tych aktów prawnych. Dotyczy to: ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego, ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych oraz ustawy z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących. Uznano w tym zakresie, że wymogi interesu publicznego skłaniają do potwierdzenia nadrzędnego charakteru tych ustaw, regulujących krytyczne inwestycje infrastrukturalne i pozwalających na ich sprawną realizację.”. Nieodniesienie się w ustawie z dnia 9 października 2015 r. o rewitalizacji do specustawy przesyłowej jest przeoczeniem związanym z tym, że projekty ustawy z dnia 9 października 2015 r. o

rewitalizacji oraz specustawy przesyłowej były procedowane niemalże w tym samym okresie. Wprowadzana w projekcie ustawy zmiana ma na celu wyeliminowanie istniejącej luki legislacyjnej.

Zmiana art. 11 ust. 3 specustawy przesyłowej ma na celu określenie priorytetyzacji inwestycji.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 13 ust. 3 specustawy terminalowej oraz art. 11 ust. 4 specustawy naftowej.

Art. 12

Dodanie w art. 12 ust. 2 i 3 ma na celu jednoznaczne określenie podmiotu zobowiązanego do wystąpienia z wnioskiem o dokonanie wpisów w księdze wieczystej i w katastrze nieruchomości oraz terminu na złożenie wniosku w wyżej wymienionym zakresie. Zgodnie z propozycją, wniosek składa wojewoda, który wydał decyzję lokalizacyjną, to jest organ, który posiada wiedzę w zakresie uzyskania przez decyzję lokalizacyjną waloru ostateczności. Wojewoda ma 30 dni na wystąpienie z wnioskiem, co należy uznać za odpowiedni termin na opracowanie i przekazanie wniosku właściwemu sądowi. W ustawie przesądzono, że jeżeli ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 22 ust. 1 specustawy przesyłowej w proponowanym brzmieniu, ustanowione zostało na czas określony, wygasa ono z upływem okresu wskazanego w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Po wygaśnięciu tego ograniczenia, również w terminie 30 dni, wojewoda występuje z wnioskiem o jego wykreślenie z księgi wieczystej. Rozwiązanie ma na celu zapewnienie, że w księdze wieczystej prowadzonej dla nieruchomości wykazane będą jedynie istniejące obciążenia.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 14 ust. 1a i 1b specustawy terminalowej oraz art. 12 ust. 2 i 3 specustawy naftowej.

Art. 12a

Na podstawie dodawanego projektem ustawy art. 12a, z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, inwestor jest uprawniony do wystąpienia w szczególności o: zawarcie porozumienia, o którym mowa w art. 18 ust. 2a w projektowanym brzmieniu, wydanie decyzji o wygaśnięciu trwałego

zarządu lub zarządu w odniesieniu do gruntów w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, z wyłączeniem nieruchomości położonych na terenie parków narodowych, o której mowa w art. 20 ust. 1, oraz zawarcie porozumienia, o którym mowa w art. 22a ust. 1 w proponowanym brzmieniu.

Celem przepisu jest przesądzenie, że wystąpienie o wydanie wyżej wymienionej decyzji lub zawarcie porozumień nie jest uzależnione od uzyskania przez decyzję lokalizacyjną waloru ostateczności i już z chwilą jej wydania inwestor może zwrócić się do właściwych podmiotów o podjęcie działań określonych w art. 18 ust. 2a, art. 20 ust. 1 oraz art. 22a ust. 1 specustawy przesyłowej w proponowanym brzmieniu. Umożliwienie inwestorowi wystąpienia z wnioskiem o zawarcie porozumień oraz złożenia wniosku o podjęcie przez właściwy organ czynności zmierzających do stwierdzenia wygaśnięcia trwałego zarządu lub zarządu, o którym mowa powyżej, już z dniem wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, pozwala na szybsze przygotowanie i prowadzenie inwestycji.

Art. 12b

Zgodnie z proponowaną treścią art. 12b specustawy przesyłowej do inwestycji, wobec której została wydana decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, nie stosuje się przepisów odrębnych ustaw w zakresie, w jakim uzależniają one przygotowanie lub realizację tej inwestycji lub jej części od uzyskania decyzji administracyjnej lub innego rozstrzygnięcia, z wyjątkiem:

- 1) zgody wodnoprawnej, o której mowa w art. 13b ust. 1;
- 2) decyzji, o których mowa w art. 32 ust. 5 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami;
- 3) zezwoleń, o których mowa w art. 56 ust. 1, 2, 2b i 2c ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody;
- 4) decyzji o warunkach prowadzenia działań, o której mowa w art. 118 ust. 8 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody.

Jednakże, w przypadku gdy ze stosownym wnioskiem wystąpi inwestor, podmiot, do którego się zwrócił, zobligowany jest do wszczęcia postanowienia i zakończenia go w przewidzianej przepisami formie.

Wskazać należy, że w art. 4 ust. 2 specustawy przesyłowej określono szeroki katalog opinii, które zobowiązany jest uzyskać inwestor przed złożeniem wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Ponadto, na podstawie art. 4 ust. 3b specustawy przesyłowej, inwestor zobligowany jest do uzgodnienia z właściwym zarządcą drogi krajowej parametrów technicznych zjazdów oraz sposobu, miejsca i warunków umieszczenia w pasie drogowym obiektów lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, a jeżeli wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej dotyczy budowy zjazdów również ich lokalizacji, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Opinie oraz uzgodnienia stanowią załączniki do wniosku o wydanie decyzji lokalizacyjnej i są uwzględniane przez wojewodę wydającego tę decyzję. Należy więc przyjąć, że decyzja lokalizacyjna w sposób wyczerpujący reguluje kwestie związane z przygotowaniem i realizacją inwestycji lub jej części. W związku z tym, że na podstawie art. 4 ust. 2 specustawy przesyłowej lokalizacja inwestycji jest opiniowana, a na podstawie art. 4 ust. 3b specustawy przesyłowej uzgadniana, przez organy wydające decyzje lokalizacyjne w stosunku do części inwestycji (m.in. opinia lub uzgodnienie w zakresie lokalizacji lub przebudowy zjazdu, lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, opinia w zakresie wznoszenia i wykorzystywania sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich, opinia w odniesieniu do układania i utrzymywania kabli lub rurociągów na obszarach morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, opinia właściwego zarządcy infrastruktury lub innego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym), właściwe organy mają możliwość wypowiedzenia się co do przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie swojej właściwości i nie jest konieczne wydawanie przez nie osobnych decyzji lub innych rozstrzygnięć. Odmienne stanowisko oznaczałoby konieczność podejmowania przez ten sam organ, w stosunku do tej samej inwestycji, dwukrotnych działań, których skutkiem byłoby wydanie opinii albo uzgodnienia, a także decyzji. Powyższe byłoby sprzeczne z zasadą ekonomicznego prowadzenia postępowań, a także mogłoby prowadzić do wydawania i funkcjonowania w obrocie prawnym dwóch, sprzecznych ze sobą stanowisk tego samego organu w odniesieniu do tej samej

strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Przez rozstrzygnięcia, o których mowa w art. 12b specustawy przesyłowej, w projektowanym brzmieniu, należy rozumieć uzgodnienia, pozwolenia, opinie, zgody bądź stanowiska wymagane odrębnymi przepisami dla lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej lub jej części.

W związku z praktyką organów uczestniczących w procesie inwestycyjnym, polegającą na żądaniu od inwestora, który dysponuje decyzją lokalizacyjną, uzyskania licznych rozstrzygnięć, konieczne jest jednoznaczne przesądzenie, że decyzja lokalizacyjna ma charakter zupełny i w całości reguluje kwestię przygotowania i realizacji inwestycji lub jej części.

Podkreślić należy, że na podstawie art. 12b do strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, wobec której została wydana decyzja lokalizacyjna, nie stosuje się nie tylko przepisów regulujących kwestię lokalizacyjną, ale i przepisów przewidujących wydawanie innych decyzji i rozstrzygnięć związanych z przygotowaniem lub realizacją inwestycji lub jej części, takich jak decyzja o zezwoleniu na zajęcie pasa drogowego, o której mowa w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

W art. 12b ust. 2 w projektowanym brzmieniu zawarty został zamknięty katalog, decyzji, do których uzyskania zobowiązany jest inwestor mimo uzyskania decyzji lokalizacyjnej.

Wyżej wprowadzana zasada podlega jednak ograniczeniu na wniosek inwestora, który jako podmiot odpowiedzialny za przygotowanie i realizację strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych powinien mieć możliwość dokonania oceny zasadności ubiegania się o dodatkowe rozstrzygnięcia i wpływu takiego działania na sprawność przygotowania i realizacji inwestycji.

Należy zauważyć, że wprowadzana zmiana nie ma wpływu na konieczność uzyskania przez inwestora decyzji pozwalających na przygotowanie i realizację inwestycji, przewidzianych w specustawie przesyłowej, takich jak decyzja o pozwoleniu na budowę inwestycji, która wydawana jest na podstawie art. 13 ust. 1 specustawy przesyłowej czy decyzja o pozwoleniu na użytkowanie, o której mowa w art. 13a ust. 1 tej ustawy.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 14b specustawy terminalowej oraz art. 14 specustawy naftowej.

Art. 12c

Wprowadzenie art. 12c ma na celu usprawnienie postępowania w sprawie przygotowania i realizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Zgodnie z przepisem w projektowanym brzmieniu, jeżeli inwestor, przed wydaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, uzyskał decyzję administracyjną lub inne rozstrzygnięcie, o których mowa w dodawanym do specustawy przesyłowej art. 12b ust. 1, do postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, w zakresie objętym uzyskaną decyzją administracyjną lub innym rozstrzygnięciem, nie stosuje się przepisów art. 4 ust. 1 pkt 11 i 13, ust. 2 i 3b oraz art. 8 ust. 1, co oznacza, że w wyżej opisanym przypadku nie stosuje się wymogu uzyskania opinii w zakresie objętym uzyskaną przez inwestora decyzją lub innym rozstrzygnięciem, a w decyzji lokalizacyjnej nie rozstrzyga się o kwestiach, które określone zostały w tej decyzji lub tym rozstrzygnięciu.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 14c specustawy terminalowej oraz art. 15 specustawy naftowej.

Art. 13

W art. 13 ust. 1 specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu określone zostało, że zarówno decyzja o pozwoleniu na budowę, jak i decyzja o pozwoleniu na rozbiórkę, wydawane są na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, z uwzględnieniem przepisów specustawy przesyłowej. W projekcie ustawy rozszerzono regulację dotyczącą dotychczas pozwolenia na budowę strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej o pozwolenie na rozbiórkę tej inwestycji. Powyższe oznacza, że przewidziany w specustawie przesyłowej uproszczony tryb będzie mógł zostać zastosowany przez inwestora również w przypadku konieczności dokonania rozbiórki obiektów budowlanych wykonanych w ramach przygotowania lub realizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Inwestor będzie miał możliwość wystąpienia o wydanie decyzji o pozwoleniu na rozbiórkę w trybie określonym w art. 13 specustawy przesyłowej w proponowanym brzmieniu w przypadku wystąpienia konieczności dokonania rozbiórki strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wskazanej w załączniku do specustawy przesyłowej. Zaproponowane rozwiązanie usprawni proces inwestycyjny, zapewni jego większą spójność, a także pozwoli na

cofnięcie skutków strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Usprawnieniu procesu inwestycyjnego służy również zmiana art. 13 ust. 7. Wskazać należy, że brak wyłączenia art. 35 ust. 5 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane w znaczący sposób utrudniał przygotowanie strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Definiując inwestycje w ustawach jest mowa również o tym, że częścią inwestycji może być rozbiórka określonych obiektów budowlanych. Stosowanie art. 35 ust. 3 pkt 5 ustawy – Prawo budowlane w odniesieniu do strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych uniemożliwiłoby ich przygotowanie i realizację w zakresie, w jakim konieczne byłoby dokonanie rozbiórki obiektów budowlanych.

W art. 13 ust. 4 w projektowanym brzmieniu rozszerzono katalog przepisów dotyczących postępowania w sprawie wydania decyzji lokalizacyjnej, które stosuje się odpowiednio w postępowaniu w sprawie decyzji o pozwoleniu na budowę lub rozbiórkę, a także określono organ właściwy do wymierzenia wojewodzie kary w przypadku niewydania decyzji w przewidzianym w specustawie terminie. Wymierzenie kary wojewodzie przez Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego jest spójne z zasadą, zgodnie z którą, karę powinien wymierzać organ wyższego stopnia. Zmiana ust. 4 związana jest również z propozycją nadania nowego brzmienia art. 7, polegająca na dodaniu ust. 1a–1c, regulujących sposób zawiadamiania o wszczęciu postępowania o ustalenie lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej w przypadku nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym oraz zmianami art. 9 i dodaniu art. 9a do specustawy przesyłowej. Ponadto w przepisie przesądzono, jakie są obowiązki nabywcy i zbywcy nieruchomości po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania oraz konsekwencje nieuczynienia zadość temu obowiązkowi. Wskazać należy, że rozwiązanie jest proporcjonalne do zamierzonych skutków. W związku z tym, że w postępowaniach dotyczących inwestycji liniowych, liczba stron jest z reguły znaczna, niezastosowanie zaproponowanego rozwiązania mogłoby uniemożliwić skuteczne prowadzenie inwestycji. Przepisy specustawy przesyłowej wprowadzają jednoznaczny obowiązek zawiadamiania organu prowadzącego postępowanie o zmianie struktury właścicielskiej nieruchomości. Zaniechanie zgłoszenia właściwemu organowi wyżej wymienionej zmiany – to jest nieuczynienie zadość ustawowemu obowiązkowi – nie może obciążać inwestora.

Art. 13 ust. 9 specustawy przesyłowej w proponowanym brzmieniu przesądza, że niezgodność między oznaczeniem nieruchomości objętej decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej w katastrze nieruchomości a oznaczeniem tej nieruchomości w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, wynikająca z zatwierdzenia podziału tej nieruchomości decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, nie stanowi przeszkody do wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Jednocześnie w art. 15 ust. 8 specustawy przesyłowej wskazano, że przeszkody do wydania decyzji o pozwoleniu na budowę nie stanowi również zmiana oznaczenia w katastrze nieruchomości, dotycząca nieruchomości objętej decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, dokonana po wydaniu tej decyzji, wynikająca w szczególności z podziału nieruchomości, scalenia i podziału nieruchomości, scalenia i wymiany gruntów lub aktualizacji operatu ewidencyjnego.

Podkreślić należy, że wyżej opisane rozbieżności nie powinny prowadzić do wstrzymania przygotowania i realizacji inwestycji o strategicznym znaczeniu dla bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 15 specustawy terminalowej oraz art. 18 specustawy naftowej.

Art. 13a

W art. 13a projektu ustawy uregulowano kwestię decyzji o pozwoleniu na użytkowanie. Zgodnie z projektem ustawy pozwolenie na użytkowanie strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wydaje właściwy wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego na zasadach i w trybie uregulowanym w ustawie – Prawo budowlane. Do postępowania stosuje się odpowiednio art. 6 specustawy przesyłowej, z tym, że karę, o której mowa w art. 6 ust. 1, wymierza Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego. Organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego w sprawach dotyczących pozwolenia na użytkowanie strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej jest Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego. W art. 13a ust. 4 na właściwego wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego nałożono obowiązek przeprowadzenia kontroli przed upływem 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie pozwolenia na użytkowanie strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej oraz

zawiadomienia inwestora o terminie obowiązkowej kontroli w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku.

Wprowadzenie przepisu pozwoleń na usprawnienie realizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej w związku z wskazaniem jednego organu właściwego do wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej.

Art.13b

W art. 13b dokonana została zmiana trybu wydawania zgody wodnoprawnej, o ile realizacja strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wymaga uzyskania takiej zgody. Wprowadzone projektem ustawy zmiany mają na celu uwzględnienie specyfiki liniowych strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych w postępowaniu o wydanie zgody wodnoprawnej. W art. 13b ust. 2 projektu ustawy wskazano, że na wniosek inwestora zgoda wodnoprawna w odniesieniu do strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej jest udzielana przed uzyskaniem decyzji lokalizacyjnej, co pozwoli inwestorowi na sprawniejszą realizację strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Wyłączenie zastosowania art. 396 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne związane jest z etapem przygotowania lub prowadzenia strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, na którym umożliwiono inwestorowi wystąpienie o wydanie zgody wodnoprawnej (przed uzyskaniem decyzji lokalizacyjnej), oraz treścią art. 11 specustawy przesyłowej, zgodnie z którym, w sprawach określonych w rozdziale 2 – Przygotowanie strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, nie stosuje się przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Ponadto do wniosku o wydanie zgody wodnoprawnej inwestor nie będzie dołączał dokumentów, o których mowa w art. 407 ust. 2 pkt 3 oraz art. 422 pkt 3 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne. W projekcie ustawy określono również, że do uzyskania zgody wodnoprawnej nie jest wymagane posiadanie przez inwestora tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości usytuowanych w zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych, lub na których wykonywane będą czynności, roboty lub urządzenia wodne. Wprowadzenie powyższego rozwiązania ma na celu wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych organów wydających pozwolenia wodnoprawne (zwłaszcza w odniesieniu do pozwolenia wodnoprawnego udzielanego przez przyjęcie zgłoszenia wodnoprawnego). Wskazać

należy, że pozwolenie wodnoprawne nie jest decyzją dającą prawo do nieruchomości, a wprowadzona zmiana nie stanowi ingerencji w prawa właściciela albo prawa podmiotu posiadającego inny tytuł prawny do nieruchomości, to jest prawa gwarantowane w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji RP.

Zaproponowane rozwiązania związane z zastosowaniem art. 401 ust. 3 ustawy 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne również w sytuacji, w której liczba stron postępowania nie przekracza 10, oraz odpowiedniego stosowania art. 7 ust. 1 pkt 1–1c, art. 9 i art. 10, a także wprowadzenie regulacji pozwalającej na wymierzenie kary w przypadku niewydania w terminie decyzji, o której mowa w art. 13b ust. 1 specustawy przesyłowej, pozwoli na sprawną realizację strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązanie dotyczące zawiadamiania stron o czynnościach podejmowanych przez organ w postępowaniu oraz wydawanych przez niego aktach administracyjnych pozwoli na ukształtowanie jednolitej praktyki. Powyższe doprowadzi do usprawnienia postępowania i uniknięcia sytuacji, w których, w postępowaniu administracyjnym, nie dojdzie do prawidłowego zawiadomienia stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej. Wprowadzenie jednolitych zasad niezależnie od liczby stron skutkować będzie przyspieszeniem przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych i większą pewnością prawa po stronie organów oraz uczestników postępowania. Powyższe jest proporcjonalne w stosunku do celu, którego osiągnięcie mają zapewnić przepisy specustawy przesyłowej, to jest zagwarantowanie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 18 specustawy terminalowej oraz art. 20 specustawy naftowej.

Art. 14

Zmiana art. 14 ust. 1 ma charakter redakcyjny i dostosowujący brzmienie specustawy przesyłowej do specustaw inwestycyjnych.

W art. 14 ust. 3 wprowadzono 60-dniowy termin na wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Mając na uwadze skomplikowany charakter postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowania, za konieczne uznano wydłużenie terminu na wydanie tej decyzji. W ust.

5 wprowadzono obowiązek niezwłocznego przekazania ministrowi właściwemu do spraw transportu kopii decyzji, o której mowa w art. 14 ust. 1, oraz kopii decyzji wydanej w wyniku rozpatrzenia odwołania od decyzji, o której mowa w art. 14 ust. 1. Powyższe pozwoli na zapewnienie ministrowi właściwemu w sprawach inwestycji liniowych na posiadanie wiedzy w zakresie planowanych inwestycjach w zakresie sieci przesyłowych i umożliwi uniknięcie ewentualnych kolizji. W art. 25a ust. 3 określono, że o każdym przypadku niewydania w terminie decyzji, o której mowa w art. 14 ust. 1, właściwy do rozpatrzenia sprawy organ zawiadamia strony postępowania, ministra właściwego do spraw środowiska, Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej (dalej: Pełnomocnik Rządu) i Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, podając przyczyny zwłoki i wskazując nowy termin załatwienia sprawy. Powiadomienie ministra właściwego do spraw środowiska, Pełnomocnika Rządu oraz Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska ma na celu dyscyplinowanie orzekających organów oraz zmuszenie ich do wyznaczenia nowego terminu rozpatrzenia spraw. Ustalając, czy doszło do nieterminowego wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub rozpatrzenia odwołania od tej decyzji, minister właściwy do spraw środowiska nie wlicza do terminów, o których mowa w ust. 3, terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, w szczególności w ramach postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu. Przepis reguluje także kwestię skutków nieuiszczenia kary w terminie oraz przesądza, że uiszczone kary stanowią dochód budżetu państwa. Podkreślić należy, że na gruncie specustawy przesyłowej, organy orzekające w pierwszej instancji znacznie przekraczały ustawowy czas na wydanie decyzji. Zauważyć należy również, że bez decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania inwestor nie może rozpocząć prac związanych z jej przygotowaniem i realizacją. W związku z powyższym zaproponowaną zmianę należy uznać za konieczną i proporcjonalną.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 19 specustawy terminalowej oraz art. 21 specustawy naftowej.

Art. 14a

W projekcie ustawy wprowadzono również zmiany w postępowaniu dotyczącym wydania decyzji o zatwierdzeniu projektu robót geologicznych, o której mowa w art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze.

Wyżej wymieniona decyzja pozyskiwana jest przez inwestora w toku przygotowania strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Sprawne przygotowanie tej inwestycji wymaga wprowadzenia zmian w procedurze wydawania decyzji o zatwierdzeniu projektu robót geologicznych.

Zaproponowane rozwiązania przyczynią się do przyśpieszenia procesu uzyskiwania wyżej wymienionej decyzji przez uproszczenie sposobu zawiadamiania stron o wszczęciu postępowania i wydanych decyzjach, doręczania decyzji, prowadzenia postępowania również w przypadku, w którym doszło do zmiany stanu prawnego nieruchomości czy ograniczenia stosowania niektórych przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania mają na celu usprawnienie procesu przygotowywania strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Wskazać należy, że dotychczasowa praktyka pokazała, że uzyskanie przez inwestora decyzji, o której mowa w art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, jest długotrwałym procesem, w którym przekraczane są przewidziane w obowiązujących przepisach terminy, co ma negatywny wpływ na bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej. Rozwiązanie pozwoli na ukształtowanie jednolitej praktyki zawiadamiania stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej. Powyższe doprowadzi do usprawnienia postępowania i uniknięcia sytuacji, w których, w postępowaniu administracyjnym, nie dojdzie do prawidłowego zawiadomienia stron o decyzjach i innych czynnościach organu administracji publicznej.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 19e specustawy terminalowej oraz art. 24a specustawy naftowej.

Art. 14b

W art. 14b przesądzono również, że w trybie przewidzianym w specustawie przesyłowej może być dokonywane zgłoszenie dotyczące robót budowlanych, o których mowa w art. 29 ust. 1 i 3 oraz art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, w zakresie strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Powyższe usprawni proces przygotowania i realizacji inwestycji, zwłaszcza w kontekście zmiany załącznika do ustawy – wykazu strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, polegającej na dodaniu do niego inwestycji, o których mowa w pkt 50 oraz 51.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 19f specustawy terminalowej oraz art. 24b specustawy naftowej.

Art. 15

W art. 15 ust. 1 w proponowanym brzmieniu dodano, że inwestor może wystąpić o udzielenie zgody na wejście na teren cudzej nieruchomości również w przypadku, jeżeli jest to konieczne do przeprowadzenia pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia oraz wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 5 ust.1, art. 13 ust. 1, art. 14 ust. 1 lub art. 14a ust. 1, lub dokonania zgłoszenia, o którym mowa w art. 14b ust. 1 specustawy przesyłowej, polegających w szczególności na wykonaniu badań archeologicznych, geologicznych, hydrogeologicznych lub określeniu geotechnicznych warunków posadowienia obiektu. W projekcie ustawy zaproponowano więc rozszerzenie katalogu czynności, które może wykonać inwestor. Powyższe związane jest z koniecznością zapewnienia inwestorowi możliwości sprawnego przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Podnieść należy, że przygotowanie wyżej wymienionych inwestycji, mimo wprowadzenia w specustawie uproszczonego trybu, jest procesem wieloetapowym i wymaga od inwestora uzyskania aktów administracyjnych wymienionych w art. 15 ust. 1 specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu. Skuteczność inwestora przy przygotowaniu i realizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej zależna jest od stworzenia mu realnych możliwości podejmowania działań służących uzyskaniu wymaganych przepisami prawa decyzji.

Regulacja zawarta w art. 15–17 ma na celu wyważenie interesów inwestora, którego celem jest uzyskanie decyzji administracyjnych i sprawne przygotowanie realizacji

inwestycji, oraz podmiotów, którym przysługują prawa do nieruchomości, na których inwestor musi wykonać czynności określone w art. 15 ust. 1 specustawy przesyłowej.

Podkreślić należy, że w art. 15 ust. 1 specustawy przesyłowej zawarto zamknięty katalog decyzji, których konieczność uzyskania daje inwestorowi możliwość wejścia na teren cudzej nieruchomości.

Przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji – jak w przypadku przewidzianym w dotychczasowym brzmieniu art. 15 ust. 1 specustawy przesyłowej – inwestor zobowiązany jest wystąpić do właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości o zgodę na wejście na teren tej nieruchomości oraz uzgodnić z nim przewidywany sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości. Na podstawie dodawanego projektem ustawy art. 15 ust. 3, w przypadku gruntów stanowiących pas drogowy lub objętych obszarem kolejowym, inwestor jest obowiązany wystąpić do właściwego zarządcy drogi, właściwego zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego właściwego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym o zgodę na wejście na teren tej nieruchomości oraz uzgodnić z nim przewidywany sposób, zakres i terminy korzystania z nieruchomości. Powyższe ma zapewnić dokonanie uzgodnień z podmiotem faktycznie władającym nieruchomością. Wydanie decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 1, jest możliwe jedynie wówczas, gdy inwestor nie uzyska zgody właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości albo podmiotów, o których mowa w art. 15 ust. 3 w projektowanym brzmieniu, w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez właściwy podmiot wystąpienia inwestora. Tryb administracyjny ma w dalszym ciągu charakter subsydiarny i inwestor w pierwszym rzędzie powinien uzgodnić sposób korzystania z nieruchomości z jej właścicielem. Konieczność sprawnego przygotowania i realizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wiąże się jednak z potrzebą wprowadzenia regulacji zastępującej porozumienie z podmiotem, któremu przysługują prawa do nieruchomości, jeżeli osiągnięcie tego porozumienia nie jest możliwe.

Zmiana art. 15 ust. 5 specustawy przesyłowej ma charakter dostosowujący treść wniosku o wydanie decyzji do zaproponowanego brzmienia art. 15 ust. 1 oraz wynika z dodania art. 15 ust. 3 do specustawy przesyłowej. Wniosek ma być skonstruowany w sposób pozwalający na określenie charakterystyki prowadzonej inwestycji, terenu, na którym będą wykonywane pomiary, badania lub inne prace, oraz ich zakresu. Zakres informacji, do których podania zobowiązany jest inwestor, pozwala na precyzyjne wskazanie w

decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 1, jakie pomiary, badania lub inne prace, na jakim terenie, w jakim celu oraz terminie zostaną przeprowadzone. Załącznikiem do wniosku o wydanie decyzji jest oświadczenie inwestora o braku zgody właściciela lub użytkownika wieczystego na wejście na teren nieruchomości.

Art. 15 ust. 7 reguluje procedurę postępowania w przypadkach, w których pomiary, badania lub inne prace mają zostać wykonane na nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym.

W art. 15 ust. 8 w proponowanym brzmieniu określa, że sposób korzystania z nieruchomości oraz zakres i terminy korzystania z niej nie mogą powodować zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, lotniczego lub kolejowego, nie mogą prowadzić do wstrzymania ruchu kolejowego lub lotniczego, zamknięcia śródlądowych dróg wodnych, nie mogą mieć negatywnego wpływu na działanie urzędzeń lotniczych oraz nie mogą prowadzić do zamknięcia dróg publicznych, chyba że istnieje możliwość zorganizowania objazdów. Rozwiązanie ma na celu zapewnienie proporcjonalności i umożliwienie bezpiecznego korzystania z infrastruktury drogowej i kolejowej.

Analogicznie uzasadnić należy proponowaną zmianę art. 19a specustawy terminalowej oraz art. 22 specustawy naftowej. Ponadto zmiany mają charakter redakcyjny.

Podkreślić należy, że w obowiązującym stanie prawnym, w celu przeprowadzenia pomiarów, badań lub innych prac niezbędnych do sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia lub do przeprowadzenia prac niezbędnych do sporządzenia wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 13 ust. 1, art. 14 ust. 1 lub art. 14a ust. 1, lub dokonania zgłoszenia, o którym mowa w art. 14b ust. 1 specustawy przesyłowej, polegających w szczególności na wykonaniu badań archeologicznych, geologicznych, hydrogeologicznych lub określeniu geotechnicznych warunków posadowienia obiektu, inwestor musiał zawierać z właścicielami albo użytkownikami wieczystymi nieruchomości umowy, które dawały tytuł prawny do wyżej wymienionych prac. Negocjacje warunków wejścia na teren nieruchomości często stanowiły długotrwały proces wpływający na niemożliwość terminowej realizacji inwestycji i podwyższający jej koszty, które – przez taryfę – przenoszone były na odbiorców energii elektrycznej. Niejednokrotnie dochodziło również do niewyrażania przez właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości zgody na wykonanie czynności, o których mowa w art. 15

ust. 1 specustawy przesyłowej w zaproponowanym brzmieniu, co w znaczący sposób utrudniało sporządzenie karty informacyjnej przedsięwzięcia albo wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 13 ust. 1, art. 14 ust. 1 lub art. 14a ust. 1, lub dokonanie zgłoszenia, o którym mowa w art. 14b ust. 1, a co za tym idzie przygotowywanie i prowadzenie inwestycji. Mając na uwadze konieczność zapewnienia inwestorowi możliwości uczynienia zadość obowiązkom, o których mowa w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, to jest sporządzenia wniosków o wydanie decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 13 ust. 1, art. 14 ust. 1 lub art. 14a ust. 1, lub dokonanie zgłoszenia, o którym mowa w art. 14b ust. 1, oraz znaczenie strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych dla bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej, zmianę przepisu art. 15 specustawy przesyłowej uznać należy za niezbędną. Ponownie podkreślić należy jednak, że na podstawie przepisów specustawy przesyłowej w proponowanym brzmieniu, inwestor zobligowany został do zawarcia porozumienia, tryb administracyjny ma charakter subsydiarny, a rozpatrujący sprawę wojewoda ma zgromadzić i rozpatrzyć całość materiału dowodowego oraz uwzględnić interes stron postępowania. Zauważyć należy również, że projekt ustawy określa zakres czynności, do których uprawniony jest inwestor, precyzyjnie wskazuje elementy wniosku o wydanie decyzji, o której mowa w art. 15 ust. 4, a także zobowiązuje inwestora do przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego po wykonaniu prac albo, gdy takie przywrócenie nie jest możliwe, do wypłaty stosownego odszkodowania. Interes właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości został więc należycie zabezpieczony. Rozwiązanie przewidziane w art. 15 specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu jest adekwatne i niezbędne do realizacji zamierzonego celu, polegającego na zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Zauważyć należy, że nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na osiągnięcie wyżej wymienionego celu, a projektowane regulacje nie stanowią nadmiernego ograniczenia konstytucyjnie zagwarantowanych praw, takich jak prawo własności albo inne prawa majątkowe (art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji RP).

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 19a i art. 19c specustawy terminalowej oraz art. 22 i art. 24 specustawy naftowej.

Art. 16

Zmiany art. 16 mają charakter redakcyjny i dostosowujący do zmiany brzmienia art. 5, art. 7 oraz dodania art. 9a i art. 27b w specustawie przesyłowej.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 19b specustawy terminalowej oraz zmianę art. 23 specustawy naftowej.

Art. 17

Zmiana art. 17 ust. 1 związana jest z koniecznością dostawania tego artykułu do treści art. 15 ust. 1 w proponowanym w projekcie brzmieniu. Zmiany ust. 1, 2 oraz 3 mają charakter precyzujący i w jednoznaczny sposób określają organ właściwy do wydania decyzji w zakresie odszkodowania oraz sposób ustalenia tego odszkodowania. W przepisie przesądzono również, że inwestor zobowiązany jest pokryć koszty ustalenia tego odszkodowania. W celu określenia warunków pokrycia kosztów ustalenia wysokości odszkodowania inwestor zawiera porozumienie z wojewodą. Sposób ustalenia wartości odszkodowania określony został w art. 17 ust. 3 i 4.

Podsumowując zmiany wprowadzone w art. 15–17 wskazać należy, że pozwolą one na sprawniejsze przygotowanie strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej przez inwestora, a co za tym idzie, przyczynią się do zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Zauważyć należy, że projekt ustawy w precyzyjny sposób określa katalog czynności, do których uprawniony jest inwestor. Projekt ustawy daje pierwszeństwo porozumieniu inwestora z właścicielem lub użytkownikiem wieczystym nieruchomości oraz właściwym zarządcą drogi, właściwym zarządcą infrastruktury kolejowej lub innym właściwym podmiotem zarządzającym obszarem kolejowym czy zarządzającym lotniskiem. Decyzja, o której mowa w art. 15 ust. 1, ma charakter subsydiarny, a więc może zostać wydana jedynie w przypadku, gdy inwestor nie będzie w stanie uzgodnić przewidywanego sposobu, zakresu i terminów korzystania z nieruchomości z wyżej wymienionymi podmiotami, a co za tym idzie uzyskać tytułu pozwalającego mu na wejście na teren nieruchomości i spełnienie wymagań przewidzianych przepisami prawa. W art. 17 wprowadzono regulacje zabezpieczające interes ekonomiczny podmiotów, którym przysługują prawa do

nieruchomości, zobowiązując inwestora do przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego albo, jeżeli nie jest ono możliwe, wypłaty odszkodowania. Wprowadzone rozwiązanie należy uznać za konieczne w celu sprawnego przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji z zakresie sieci przesyłowych oraz w odpowiedni sposób zabezpieczające interesy właścicieli, użytkowników wieczystych, a także innych podmiotów, którym przysługują prawa do nieruchomości. Dotychczasowa praktyka stosowania przepisu oraz doświadczenia inwestora związane z przygotowywaniem i realizacją wskazują, że brak przepisu w proponowanym w projekcie brzmieniu negatywnie wpływa na czas przygotowywania i realizacji inwestycji, a co za tym idzie ma negatywny wpływ na bezpieczeństwo systemu przesyłowego elektroenergetycznego. Analogicznie uzasadnić należy również zmianę art. 19a specustawy terminalowej oraz art. 22 ust. 1 specustawy naftowej.

Art. 17a

Zgodnie z art. 7 ust. 3a Prawa energetycznego, podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci składa w przedsiębiorstwie energetycznym, do którego sieci ubiega się o przyłączenie, wniosek o określenie warunków przyłączenia. Warunki, jakie spełniać ma wyżej wymieniony wniosek, określone są w art. 7 ust. 8d Prawa energetycznego, zgodnie z którym należy do niego dołączyć m.in. dokument potwierdzający tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, na której jest planowana inwestycja określona we wniosku. Na gruncie dotychczasowego brzmienia specustawy przesyłowej przedsiębiorstwa energetyczne przyjmowały, że inwestor nabywa tytuł prawny do korzystania z nieruchomości z dniem, w którym decyzja lokalizacyjna staje się ostateczna. Mając na uwadze to, że uzyskanie warunków przyłączenia do sieci jest inwestorowi niezbędne już na wcześniejszym etapie, konieczne stało się zwolnienie inwestora z obowiązku dołączania do wniosku o określenie warunków przyłączenia do sieci dokumentów potwierdzających ten tytuł prawny do dysponowania nieruchomością. W związku ze specyfiką strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (np. inwestor nie uzyskuje decyzji o warunkach zabudowy) należało wyłączyć zastosowanie całego art. 7 ust. 8d Prawa energetycznego w stosunku do strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej.

Podkreślić należy, że wprowadzane w projekcie ustawy zmiany nie mają wpływu na normy wyrażone w art. 7 ust. 3 Prawa energetycznego, zgodnie z którymi obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci pomiędzy podmiotem ubiegającym się o przyłączenie do sieci a przedsiębiorstwem energetycznym, zajmującym się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii, uzależniony jest od posiadania przez ubiegającego się o zawarcie umowy o przyłączenie do sieci tytułu prawnego do nieruchomości, do których paliwa gazowe lub energia mają być dostarczane. Wprowadzona zmiana nie stanowi ingerencji w prawa właściciela albo podmiotu posiadającego inny tytuł prawny do nieruchomości, to jest prawa gwarantowane w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji RP.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 19d specustawy terminalowej oraz art. 25 specustawy naftowej.

Art. 18

Zmiana art. 18 ust. 1 ma na celu doprecyzowanie treści przepisu oraz ujednoczenie jego treści z innymi specustawami inwestycyjnymi.

Dodawane ust. 2a i 2b regulują, w sposób analogiczny do innych specustaw inwestycyjnych, kwestię dokonania wycinki drzew i krzewów oraz ich uprzątnięcia. Inwestor zawiera stosowne porozumienie z Państwowym Gospodarstwem Leśnym Lasy Państwowe. Jeżeli w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe wystąpienia o zawarcie porozumienia, nie dojdzie do jego zawarcia, termin oraz warunki wycinki drzew lub krzewów oraz ich uprzątnięcia ustala wojewoda w drodze decyzji. Organem wyższego stopnia w sprawie, o której mowa w zdaniu pierwszym, jest minister właściwy do spraw środowiska. Wprowadzenie rozwiązania ma na celu zagwarantowanie inwestorowi możliwości sprawnego przygotowania i realizacji inwestycji. Decyzja wydawana przez wojewodę ma charakter subsydiarny.

Art. 19

W art. 19 ust. 1a przesądzono, że w zakresie wskazanym przez inwestora we wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, decyzją tą zatwierdza się również podziały nieruchomości znajdujących się w liniach rozgraniczających teren strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej,

wobec których ta decyzja nie wywołuje skutków, o których mowa w art. 19 ust. 3, art. 23 ust. 1 lub ust. 1a. Wskazać należy, że w przypadku dokonania ustaleń między inwestorem a właścicielem nieruchomości, w zakresie umownego podziału nieruchomości – co zwiększa społeczną akceptację dla przygotowania i realizacji inwestycji, nie jest zasadne ograniczanie skutków decyzji lokalizacyjnej jedynie do nieruchomości, które uległy podziałowi w związku z przejściem własności ich części na Skarb Państwa. Powyższe rozwiązanie pozwoli na łagodzenie ewentualnych konfliktów społecznych związanych z przygotowywaniem i realizacją strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej. Ponadto, mając na uwadze sprawne przygotowanie i realizację strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, a także konieczność zwiększania akceptacji społecznej dla wyżej wymienionych czynności, za zasadne uznano danie inwestorowi możliwości wystąpienia o dokonania podziału również w odniesieniu do nieruchomości, których własność nie przechodzi na Skarb Państwa lub co do których inwestor nie uzyskuje prawa użytkowania wieczystego, a które znajdują się na terenie objętym inwestycją. Wskazać należy, że umożliwienie zatwierdzenia podziałów nieruchomości, co do których decyzja lokalizacyjna wywrze skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1 specustawy przesyłowej, prowadzi do sytuacji, w której ograniczenie sposobu korzystania nie dotyczy całej nieruchomości, a jedynie jej wydzielonej – oznaczonej jako odrębna działka ewidencyjna – części. W przepisie przesądzono, że podział nieruchomości nie może dotyczyć gruntów stanowiących pas drogowy, nieruchomości zajętych pod lotniska użytku publicznego, nieruchomości określonych w wykazie nieruchomości, o którym mowa w art. 40 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 234 i 1378), oraz nieruchomości oznaczonych w decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1380, z 2020 r. poz. 471 i 2380 oraz z 2021 r. poz. 11).

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 20 specustawy terminalowej oraz art. 26 specustawy naftowej.

Zmiana art. 19 ust. 2 specustawy przesyłowej ma na celu wyeliminowanie wątpliwości powstałych w toku stosowania tej specustawy. Stosując przepisy specustawy przesyłowej, niektóre z organów uznawały, że konieczne jest dokonanie podziałów

nieruchomości nie tylko w tych przypadkach, gdy dochodzi do przejścia własności nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa, ale również w przypadku ustanowienia ograniczenia korzystania z nieruchomości na podstawie art. 22 ust. 1 specustawy przesyłowej. Zaproponowane brzmienie ma wyeliminować wyżej wymienioną wątpliwość. Inwestor, jako podmiot odpowiedzialny za przygotowanie i realizację strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych i posiadający pełną wiedzę w zakresie nieruchomości niezbędnych do przygotowania i realizacji tych inwestycji, w związku z nim to na inwestorze powinien spoczywać obowiązek wystąpienia o zatwierdzenie podziału nieruchomości.

Art. 19 ust. 3 w proponowanym brzmieniu ma na celu ujednoczenie jego treści z art. 8 ust. 1 pkt 7 specustawy przesyłowej w proponowanym brzmieniu, zgodnie z którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej zawiera oznaczenie nieruchomości, w stosunku do których decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 19 ust. 3 i art. 23 ust. 1 specustawy przesyłowej.

Zmiany art. 19 ust. 4, 5, 6 oraz 7 mają charakter ujednoczający ich brzmienie z brzmieniem analogicznych przepisów innych specustaw inwestycyjnych, a także wiążą się z dodaniem do specustawy przesyłowej art. 23 ust. 1a.

Wprowadzenie art. 19 ust. 5a związane jest z koniecznością jednoznacznego przesądzenia skutków podziału nieruchomości obciążonej hipoteką dla wygaśnięcia tego prawa. W związku z tym, że skutek polegający na przejściu własności nieruchomości może dotyczyć jedynie części nieruchomości, za konieczne uznać należy wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą hipoteka wygasa wyłącznie w stosunku do części nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej.

Zmiana art. 19 ust. 6 związana jest ze zmianą art. 23 polegającą na dodaniu ust. 1a.

Art. 19 ust. 7 w proponowanym brzmieniu określa sposób ustalenia odszkodowania.

Art. 20

Zmiana w art. 20 ust. 1 ma na celu bardziej precyzyjne określenie nieruchomości, co do których może zostać wydana decyzja o wygaśnięciu trwałego zarządu lub zarządu w

odniesieniu do gruntów znajdujących się w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe. W przepisie należało określić, że wyżej wymieniona decyzja może zostać wydana jedynie w odniesieniu do nieruchomości oznaczonych w decyzji lokalizacyjnej. Podkreślić należy, że nieruchomości oznaczone w treści decyzji lokalizacyjnej zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 7 i 7a specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu to nieruchomości, których własność przechodzi na Skarb Państwa i wobec których inwestor uzyskuje prawa użytkowania wieczystego, albo nieruchomości, które są już własnością Skarbu Państwa, a w związku z wydaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej inwestor uzyskuje prawo użytkowania wieczystego. Na wyżej wymienionych nieruchomościach zlokalizowane zostaną obiekty nieliniowe (stacje elektroenergetyczne). W związku z powyższym, konieczne jest umożliwienie inwestorowi wystąpienia do wojewody z wnioskiem o wygaszenie trwałego zarządu albo zarządu ustanowionych na tych nieruchomościach w sytuacji, w której nie jest możliwe łączne wykonywanie praw wynikających z trwałego zarządu albo zarządu i użytkowania wieczystego w sposób pozwalający na realizację celu, w związku z którym własność nieruchomości przeszła na Skarb Państwa lub powstało prawo użytkowania wieczystego. Wskazać należy, że mając na uwadze konieczność umożliwienia inwestorowi budowy obiektów nieliniowych oraz ich prawidłowej eksploatacji, niezbędne jest wprowadzenie rozwiązania prawnego umożliwiającego wykluczenie uprawnień innych podmiotów, których wykonywanie kolidowałoby z wyżej wymienionymi działaniami inwestora. Wskazać należy, że wygaśnięcie trwałego zarządu lub zarządu w odniesieniu do gruntów w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe dotyczy tylko tych nieruchomości, które zostaną wskazane przez inwestora, to jest podmiot posiadający wiedzę w zakresie przygotowania, realizacji oraz eksploatacji inwestycji. Jednocześnie podkreślić należy, że nabycie przez inwestora prawa użytkowania wieczystego nieruchomości nie będzie dotyczyło nieruchomości stanowiących pas drogowy lub objętych decyzją, o której mowa w art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego. Z powyższego wynika również, że wniosek inwestora o wygaszenie trwałego zarządu nie obejmie wyżej wymienionych nieruchomości.

W projekcie ustawy nie zdecydowano się na wprowadzenie możliwości wypłaty przez Skarb Państwa odszkodowania po wygaśnięciu zarządu albo trwałego zarządu. Wskazać należy, że obowiązujące przepisy ogólne (por. art. 123 i następane ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami) oraz przepisy specustaw regulujących w specjalny sposób przygotowanie i realizację inwestycji (m.in. art. 19 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, art. 27 ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego, specustawa terminalowa, specustawa naftowa) nie przewidują odszkodowania ani wynagrodzenia za wygaśnięcie trwałego zarządu związanego z wywłaszczeniem nieruchomości. W doktrynie utrwalony jest pogląd, zgodny z którym, w przypadku wygaśnięcia trwałego zarządu na skutek wywłaszczenia, powinno dojść do rozliczenia między byłym właścicielem lub byłym użytkownikiem wieczystym a osobami, którym omawiane prawa zostały wygaszone (Bończak-Kucharczyk Ewa, Ustawa o gospodarce nieruchomościami. Komentarz aktualizowany).

Odnosząc się do zmian przepisu art. 20 ust. 2 i 3 specustawy przesyłowej, wskazać należy, że również one mają na celu zapewnienie inwestorowi możliwości niezwłocznego i pełnego korzystania z nieruchomości, co do których przysługuje mu prawo użytkowania wieczystego. W związku z tym niezbędne jest wprowadzenie regulacji, na podstawie której, z mocy prawa (w miejsce dotychczasowego wypowiedzenia), wygasną umowy zobowiązaniowe, których przedmiotem są nieruchomości określone w treści decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji, zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 7 i 7a specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu. Podkreślić należy, że wprowadzana zmiana ogranicza wygaśnięcie umów jedynie w stosunku do nieruchomości, wobec których, z chwilą uzyskania przez decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji waloru ostateczności, inwestor uzyska prawo użytkowania wieczystego, a nie (jak przewiduje art. 20 ust. 2 specustawy przesyłowej w aktualnym brzmieniu) w stosunku do wszystkich nieruchomości, które są przeznaczone na inwestycje i stanowią własność Skarbu Państwa. Ze względu na zakres uprawnień przysługujących najemcy, dzierżawcy albo uprawnionemu z tytułu umowy użyczenia lub osobie, której nieruchomości oddano do używania, utrzymanie ich w stosunku do nieruchomości, wobec których inwestor nabył prawo użytkowania wieczystego, w znaczący sposób ograniczałoby możliwości zagospodarowania przez

niego nieruchomości i prowadziłyby do utrudnienia albo niemożliwości przygotowania i prowadzenia inwestycji. W związku z tym za konieczne uznać należy wprowadzenie rozwiązania, na podstawie którego wyżej wymienione stosunki zobowiązaniowe wygasną z mocy prawa. Wskazać należy również, że na nieruchomościach oznaczonych w decyzji lokalizacyjnej zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 7 i 7a specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu, zlokalizowane będą obiekty nieliniowe. Mając na uwadze przepisy dotyczące wymogów technicznych stawianych wyżej wymienionym obiektom, a także dotyczące bezpieczeństwa ludzi i mienia, przyjęć należy, że możliwość wykonywania uprawnień wynikających z, zawartych przed wydaniem decyzji lokalizacyjnej, umów dzierżawy, najmu, użyczenia czy innego używania przez osoby inne niż inwestor ma charakter teoretyczny. W związku z powyższym, mając na uwadze to, że osiągnięcie celu polegającego na zapewnieniu inwestorowi możliwości wykonywania uprawnień wynikających z prawa użytkowania wieczystego, a co za tym idzie możliwość przygotowania i prowadzenia inwestycji, nie jest możliwe w inny sposób, wprowadzoną zmianę należy uznać za konieczną i adekwatną do realizacji zamierzonego celu. Wygaśnięcie umów z mocy prawa daje inwestorowi pewność, co do stanu prawnego nieruchomości, na której ma przygotowywać lub prowadzić inwestycje, i pozwala mu na korzystanie z nieruchomości w ramach przysługującego mu prawa użytkowania wieczystego. Ponadto przez precyzyjne uregulowanie skutków, jakie wiążą się z uzyskaniem przez decyzję lokalizacyjną waloru ostateczności, rozwiązanie zaproponowane w art. 20 ust. 2 specustawy przesyłowej gwarantuje również pewność sytuacji prawnej podmiotów będących stroną umów zobowiązaniowych. Jednocześnie w art. 20 ust. 3 specustawy przesyłowej zagwarantowano uprawnionym z umów odszkodowanie, od Skarbu Państwa, za straty poniesione na skutek ich wygaśnięcia, a także wskazano miesięczny termin, po upływie którego umowa wygasa, dzięki czemu zapewniona została kompensata straty oraz czas na przygotowanie się do wygaśnięcia umowy.

Mając na uwadze wszystkie wymienione powyżej okoliczności, uznać należy, że zaproponowane w art. 20 specustawy przesyłowej rozwiązanie jest konieczne, adekwatne i proporcjonalne do celu, jaki ma osiągnąć, to jest zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej, a ingerencja w chronione w art. 21 ust. 1 oraz

art. 64 ust. 1 Konstytucji RP prawo własności oraz inne prawa majątkowe nie jest nadmierna w zestawieniu z celem, którego osiągnięcie ma zapewnić.

Art. 21

W treści przepisu art. 21 usunięto wskazanie, że odszkodowanie przyznawane jest w wysokości uzgodnionej w wyniku rokowań. Powyższe ma na celu ujednoczenie przepisów specustaw inwestycyjnych. W art. 21 ust. 2 doprecyzowano, że decyzja ustalająca wysokość odszkodowania, w przypadku gdy nie doszło do uzgodnienia jego wysokości, wydawana jest w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania przez wojewodę. W ust. 3 w proponowanym brzmieniu określono, że na podstawie operatu szacunkowego ustalana jest nie tylko wysokość odszkodowania przyznawanego w drodze decyzji, ale i przyznanego w wyniku porozumienia, co ma na celu doprecyzowanie trybu ustalania wysokości odszkodowania.

Zmiana art. 21 ust. 5 i 7 polega na usunięciu zbędnego powtórzenia. Wskazać należy, że hipoteka, zgodnie z art. 244 §1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740 i 2320), dalej jako: „ustawa – Kodeks cywilny”, jest ograniczonym prawem rzeczowym. W związku z powyższym nie ma potrzeby osobnego odnoszenia się do hipoteki w art. 21 ust. 5 i 7 specustawy przesyłowej.

W art. 21 ust. 6 dokonano weryfikacji wynikającej z dodania art. 23 ust. 1a w specustawie przesyłowej.

Skrócenie okresu utrzymania w depozycie sądowym odszkodowania za nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym związane jest z dostosowaniem brzmienia przepisu art. 20 ust. 1 do brzmienia art. 118 ustawy – Kodeks cywilny, zgodnie z którym: „jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.”.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 23 ust. 10 specustawy terminalowej oraz art. 29 ust. 10 specustawy naftowej.

W art. 21 ust. 11 specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu określono, że na podstawie odrębnego porozumienia zawartego z wojewodą, inwestor może pokryć koszty ustalenia wysokości odszkodowań. Przepisu art. 132 ust. 8 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami nie stosuje się. Celem zmiany jest wykluczenie wątpliwości dotyczącej tego, czy inwestor może pokryć koszty wypłaty odszkodowania w przypadkach określonych w art. 21. Nowe brzmienie przepisu jednoznacznie przesądza, że organem właściwym do wypłaty odszkodowania przysługującego od Skarbu Państwa jest wojewoda, inwestor nie ponosi kosztów wypłaty tego odszkodowania, a jedynie, na podstawie porozumienia zawartego z wojewodą, może pokryć koszty jego ustalenia.

Uchylenie ust. 12 i 13 w art. 21 ma na celu ujednoczenie przepisów specustaw inwestycyjnych. Podkreślić należy, że instytucja zaliczki nie funkcjonuje na gruncie specustawy terminalowej oraz specustawy naftowej. Z kolei praktyka stosowania przepisów dwóch wyżej wymienionych specustaw pokazuje, że proces ustalania i wpłaty odszkodowania za nieruchomości pozyskane pod realizację inwestycji strategicznych przebiegał dotychczas skutecznie i prawidłowo, pomimo braku przepisu o zaliczce.

Art. 22

Zmiana art. 22 ust. 1 polega na rozszerzeniu zakresu czynności w stosunku do nieruchomości oznaczonych w treści decyzji lokalizacyjnej zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 8, do wykonania których uprawniony jest inwestor, na rzecz którego ograniczono sposób korzystania z nieruchomości w celu zapewnienia prawa do wejścia na jej teren. Zauważyć należy, że ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości może być ustanowione dla zapewnienia inwestorowi możliwości prowadzenia budowy inwestycji, a także prac związanych z rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii. Formułując katalog prac, do których uprawniony jest inwestor, posłużono się określeniami funkcjonującymi na gruncie ustawy – Prawo budowlane. W obowiązującym aktualnie stanie prawnym inwestor nie posiadał tytułu prawnego do wejścia na teren nieruchomości w celu przeprowadzenia rozbiórki, zmiany sposobu użytkowania oraz prac związanych z użytkowaniem inwestycji. Konieczność zawierania umów z właścicielami albo użytkownikami wieczystymi nieruchomości, na podstawie których inwestor uzyskiwał prawo do wejścia na nieruchomość w celu wykonania wyżej wymienionych prac,

uniemożliwiła ich sprawną realizację, co miało negatywny wpływ na funkcjonowanie krajowego systemu elektroenergetycznego oraz możliwość przesyłania energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Realizacja celu polegającego na zagwarantowaniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej wymaga zapewnienia sprawnie działającego systemu przesyłowego elektroenergetycznego, co związane jest z koniecznością dania inwestorowi nie tylko możliwości wybudowania odpowiedniej infrastruktury, ale i jej użytkowania i dokonywania w niej niezbędnych zmian, w tym jej rozbiórki. W związku z powyższym niezbędna była weryfikacja art. 22 ust. 1. Zauważyć należy również, że zawierane z właścicielami i użytkownikami umowy, stanowiące w aktualnym stanie prawnym podstawę do wykonania prac, o których mowa w art. 22 ust. 1, często nie dawały inwestorowi trwałego prawa do prowadzenia na nieruchomości wyżej opisanych czynności i zmuszały go do podpisywania wielu umów regulujących jednostkowe sytuacje, co przedłużało i utrudniało proces prowadzenia inwestycji oraz jej użytkowania. Wobec powyższego należało wprowadzić zmianę do art. 22 ust. 1, którą dano inwestorowi, podlegający wykazaniu w księdze wieczystej, tytuł prawny, do prowadzenia prac związanych z przygotowaniem, prowadzeniem oraz funkcjonowaniem inwestycji. Wprowadzone rozwiązanie pozwala na uregulowanie w decyzji lokalizacyjnej kwestii, które w przypadku braku analogicznej regulacji obligowałyby inwestora do podejmowania szeregu działań, w celu uzyskania praw do nieruchomości, na której została posadowiona infrastruktura. Proponowana treść przepisu pozwala na całościowe uregulowanie kwestii korzystania z nieruchomości, w celu wykonywania czynności, o których mowa w art. 22 ust. 1, już na etapie wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, co prowadzi do znacznego przyspieszenia przygotowania i realizacji inwestycji, umożliwia ich ukończenie w założonym terminie oraz ich bezpieczne użytkowanie.

Na gruncie obowiązującej aktualnie specustawy przesyłowej nie jest również jednoznaczny zakres czynności, które inwestor może wykonywać w ramach użytego w aktualnym brzmieniu art. 22 ust. 1 określenia „konserwacja”, w związku z czym, działając w celu wykluczenia wątpliwości interpretacyjnych, wskazano, że inwestor może wykonywać prace związane z utrzymaniem, eksploatacją i użytkowaniem istniejącej inwestycji. Zachowane zostało prawo inwestora do wejścia na teren nieruchomości w celu usunięcia awarii.

Ograniczenie sposobu korzystania polegać będzie na udzieleniu zezwolenia w szczególności na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do założenia, przeprowadzenia oraz korzystania z tych przewodów i urządzeń.

Ponadto, zgodnie z treścią art. 22 ust. 2 w proponowanym brzmieniu, na wniosek inwestora, ograniczając sposób korzystania z nieruchomości zgodnie z art. 22 ust. 1, wojewoda wskazuje również zakres tego ograniczenia przez określenie, że obejmuje on:

- 1) zakaz wznoszenia i utrzymywania obiektów budowlanych przeznaczonych na pobyt ludzi;
- 2) nakaz uzgadniania z inwestorem lokalizacji obiektów budowlanych;
- 3) zakaz wykonywania nasadzeń lub utrzymania drzew, krzewów lub innej roślinności przekraczających określoną wysokość.

Wskazać należy, że wprowadzana zmiana doprecyzowuje i uzupełnia zakres ograniczeń właścicieli nieruchomości uwzględniając kwestię kolizji z obiektami budowlanymi. Zmiana wyeliminuje dopuszczalność kolizji, w związku z tym, że zarówno wzniesienie, jak i utrzymywanie obiektów budowlanych przeznaczonych na pobyt ludzi, we wskazanym w decyzji lokalizacyjnej zakresie, będzie zakazane. Powyższe pozwoli na zapewnienie zgodności inwestycji z przepisami wydanymi na podstawie art. 122 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 poz. 1219, 1378, 1565, 2127 i 2338). Lokalizowanie obiektów budowlanych na nieruchomościach objętych ograniczeniem, o którym mowa w art. 22 ust. 1 specustawy, będzie uzgadniane z inwestorem, co z jednej strony pozwala właścicielom lub użytkownikom wieczystym na korzystanie z nieruchomości i nie stanowi ingerencji w istotę prawa własności, a z drugiej zapewnia możliwość bezpiecznego zlokalizowania i utrzymania na tych nieruchomościach strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych.

Zmiana pozwoli również na wykluczenie sytuacji, w której na nieruchomościach, z których sposób korzystania został ograniczony w celu zapewnienia inwestorowi prawa wejścia na ich teren dla wykonania czynności, o których mowa w art. 22 ust. 1 specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu, był faktycznie niemożliwy z powodu wzniesienia i utrzymywania na terenie tych nieruchomości obiektów budowlanych, a

także nasadzenia oraz utrzymania na tych nieruchomościach drzew, krzewów lub innej roślinności. Podkreślenia wymaga, że bezpieczne i ciągłe funkcjonowanie linii jest zagrożone w przypadku, gdy w ich otoczeniu wykonywane są roboty budowlane oraz w przypadku niekontrolowanego sadzenia i utrzymywania na nieruchomości roślinności.

Podnieść należy, że zmiana przepisu ma na celu zagwarantowanie inwestorowi uzyskania prawa do nieruchomości, pozwalającego mu na prowadzenie inwestycji, a także gwarantującego jej prawidłowe funkcjonowanie, z jednoczesnym poszanowaniem prawa własności oraz praw przysługujących użytkownikowi wieczystemu. Rozwiązanie, o którym mowa w art. 22 ust. 1, przyspieszy prowadzenie inwestycji oraz zagwarantuje bezpieczeństwo osób korzystających z tych nieruchomości, a także znajdujących się na niej obiektów budowlanych, bez sięgania po najdalej idącą formę nabycia prawa do nieruchomości, jaką jest wywłaszczenie, a więc zachowana jest zasada proporcjonalności zastosowanego środka do zamierzonego celu. Ponadto prawo inwestora do korzystania z nieruchomości będzie ograniczone do wykonywania czynności, na które zezwoli wojewoda w decyzji lokalizacyjnej. Ograniczenie dotyczyć będzie określonej części nieruchomości, niezbędnej do wykonania działań, o których mowa w art. 22 ust. 1 specustawy przesyłowej. Właściciel albo użytkownik wieczysty, mimo ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości ustanowionego na rzecz inwestora, będzie mógł z niej korzystać i rozporządzać nią, w związku z czym przyjęć należy, że wprowadzana regulacja nie narusza istoty prawa własności. Podkreślić należy, że już na gruncie obowiązującej specustawy przesyłowej, uprawnienie określone w art. 22 ust. 1 rozumiane było jako nieograniczone czasowo prawo do korzystania z nieruchomości w celu konserwacji oraz usuwania awarii inwestycji. Wprowadzana zmiana porządkuje kwestię prac, do jakich uprawniony jest inwestor i daje mu tytuł prawny pozwalający na realizację inwestycji w odpowiednim czasie i utrzymanie ich w dobrym stanie, co jest konieczne w celu stworzenia infrastruktury pozwalającej na stabilne, ciągłe i bezpieczne dostawy oraz rozprowadzenie energii eklektycznej na terytorium całego kraju.

Art. 22 ust. 1 w projektowanym brzmieniu wprowadza rozwiązanie, które jest adekwatne i niezbędne do realizacji zamierzonego celu, polegającego na zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Podkreślić należy, że nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na osiągnięcie wyżej wymienionego celu,

a przewidziana w projekcie ustawy regulacja nie stanowi nadmiernego ograniczenia konstytucyjnie zagwarantowanych w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji RP praw. Art. 22 ust. 4 w projektowanym brzmieniu umożliwia, na wniosek inwestora, ustanowienie w decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości na rzecz podmiotów innych niż inwestor. Wprowadzenie regulacji związane jest z tym, że przy realizacji inwestycji, o których mowa w specustawie przesyłowej, biorą udział inne niż inwestor podmioty odpowiedzialne za budowę infrastruktury niezbędnej do funkcjonowania tej inwestycji (w szczególności dotyczy to przedsiębiorstw wodno-kanalizacyjnych, energetycznych lub telekomunikacyjnych). Wybudowane przez te podmioty sieci lub przyłącza stają się ich własnością, w związku z czym również im należy zapewnić możliwość prowadzenia prac we wskazanym w art. 22 ust. 1 zakresie. Obowiązek wskazania podmiotu, na rzecz którego ma zostać ustanowione ograniczenie, obciąża inwestora, który zobowiązany jest również uzyskać zgodę tego podmiotu. Zgoda dołączana jest do wniosku o wydanie decyzji lokalizacyjnej. W przypadku, o którym mowa w art. 22 ust. 4 w projektowanym brzmieniu, obowiązek zapłaty odszkodowania obciąża podmioty, na rzecz których następuje ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości na rzecz innych niż inwestor podmiotów nie wyklucza równoległego ograniczenia na rzecz samego inwestora.

Zgodnie z art. 22 ust. 5, na wniosek inwestora, ograniczenie może zostać ustanowione na czas określony. W takim przypadku decyzja lokalizacyjna określa czas, na który ustanawiane jest ograniczenie. Powyższe stanowi gwarancje proporcjonalności ingerencji w prawo własności lub prawo użytkowania wieczystego nieruchomości znajdujących się w liniach rozgraniczających teren inwestycji – nie we wszystkich przypadkach niezbędne jest ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości na nieograniczony czas. Wskazać należy, że zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 marca 2020 r., sygn. akt: II OSK 3956/19, przepisy w brzmieniu analogicznym do art. 22 ust. 1 specustawy przesyłowej w obowiązującym brzmieniu, już obecnie umożliwiają korzystanie z cudzej nieruchomości polegające na wejściu na teren nieruchomości dla prowadzenia na niej budowy określonych urządzeń. Celem dodania art. 22 ust. 5 specustawy przesyłowej jest umożliwienie inwestorowi

uzyskania ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości na podstawie tego artykułu przez uzyskanie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie wymienionych w art. 22 ust. 1 specustawy przesyłowej urządzeń na czas określony w tym znaczeniu, że można określić czas, przez który własność nieruchomości będzie ograniczona w ten sposób, iż jej właściciel będzie zobowiązany znosić cudze działanie polegające na zainstalowaniu określonych urządzeń i ich utrzymywaniu. Powyższe może mieć zastosowanie np. w przypadku konieczności budowy tymczasowych linii elektroenergetycznych. Podkreślenia wymaga, że ograniczenie, o którym mowa w art. 22 ust.5 specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu, może obejmować każdą czynność, o której mowa w art. 22 ust. 1 tej ustawy.

Na podstawie art. 22 ust. 6 odszkodowanie nie jest przyznawane za ograniczenie sposobu korzystania w przypadku gruntów pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy drogi publicznej i gruntów objętych obszarem kolejowym, których właścicielem jest Skarb Państwa. Mając na uwadze to, iż wyżej wymienione grunty stanowią własność Skarbu Państwa, a także charakter i cel prowadzonych na podstawie ustawy inwestycji oraz strukturę właścicielską podmiotu, który jest za nie odpowiedzialny, za niezasadne uznano przyznanie odszkodowania Skarbowi Państwa. Podkreślić należy, że realizująca inwestycje Spółka jest osobą prawną, której 100% akcji należy do Skarbu Państwa, w związku z czym wypłatę przez nią odszkodowania Skarbowi Państwa uznać należy za nieuzasadnioną. Wprowadzenie obowiązku wypłaty odszkodowania Skarbowi Państwa byłoby przeniesieniem środków między państwową osobą prawną, a jej właścicielem. Z wyżej wymienionych względów za niezasadne uznać należy również wypłacanie odszkodowania właściwym zarządom dróg, w przypadku ustanowienia ograniczenia na gruntach stanowiących pas drogowy, zarządom infrastruktury kolejowej w przypadku gruntów objętych obszarem kolejowym oraz podmiotom wykonującym prawa właścicielskie zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne – w tych przypadkach, gdy ograniczenie dotyczy gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa. Podkreślić należy również, że ograniczenie, o którym mowa w art. 22 ust. 1, może zostać ustanowione jedynie w przypadku przejścia inwestycji przez wyżej wymienione grunty (a w przypadku gruntów stanowiących pas drogowy, również w przypadku konieczności budowy albo przebudowy zjazdu), a więc sytuacji, w której objęty ograniczeniem obszar nie jest znaczny, a przejście inwestycji nie wyklucza

korzystania z nieruchomości w niezbędnym zakresie. Ponadto, mając na uwadze cel, w którym prowadzone są inwestycje wymienione w specustawie przesyłowej i projekcie ustawy, niezasadne jest obligowanie inwestora do wypłaty odszkodowania na rzecz wyżej wymienionych zarządców i podmiotów. Wskazać należy również, że ewentualne koszty wypłaty odszkodowania obciążałyby, przez opłaty określone w taryfie, odbiorców energii elektrycznej.

Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, w odniesieniu do nieruchomości innych niż wskazane w art. 22 ust. 6, następuje za odszkodowaniem, które finansowane jest przez inwestora. Przez wskazanie, że ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości następuje za odszkodowaniem oraz odesłanie do art. 124 ust. 4–7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, zapewniona została ochrona właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości. Podkreślić należy, że poza odszkodowaniem, które jest ustalane w drodze decyzji wydawanej przez wojewodę, na inwestorze spoczywa obowiązek przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego, niezwłocznie po wykonaniu prac, do których uprawnia art. 22 ust. 1, a jeżeli jest to niemożliwe albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, właścicielom albo użytkownikom wieczystym przysługuje odszkodowanie odpowiadające wartości poniesionych szkód. Ponadto, jeżeli zmniejszy się wartość nieruchomości, odszkodowanie powiększa się o kwotę odpowiadającą temu zmniejszeniu. Jeżeli na skutek skorzystania przez inwestora z uprawnień przysługujących mu na podstawie art. 22 ust. 1 niemożliwe stanie się dalsze prawidłowe korzystanie z nieruchomości przez właściciela albo użytkownika wieczystego w sposób dotychczasowy albo w sposób zgodny z jej dotychczasowym przeznaczeniem, może on żądać nabycia nieruchomości albo użytkownika wieczystego przez Skarb Państwa.

Art. 22a

Wprowadzenie do specustawy przesyłowej art. 22a wraz ze zmianą art. 22 ust. 1 ma na celu usunięcie rozbieżności interpretacyjnych związanych ze sposobem uzyskiwania tytułu do korzystania z gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, gruntów stanowiących pas drogowy bądź gruntów objętych obszarem kolejowym.

Przepis art. 22a precyzuje procedurę uzgadniania warunków, na jakich inwestor może korzystać z wyżej wymienionych gruntów w ramach wykonywania prawa przysługującego mu na podstawie art. 22 ust. 1, to jest prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia budowy strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, a także prac związanych z rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii tej inwestycji.

W art. 22a ust. 1 zostało określone, że ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym mowa w art. 22 ust. 1, w stosunku do wyżej wymienionych gruntów uprawnia inwestora do wystąpienia do właściwego podmiotu wykonującego prawa właścicielskie zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, właściwego zarządcy drogi, właściwego zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego właściwego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym o zawarcie porozumienia określającego warunki wykonywania przysługującego mu prawa, o którym mowa w art. 22 ust. 1. Zawarte na podstawie proponowanego brzmienia art. 22a ust. 1 porozumienie lub decyzja wydana na podstawie art. 22a ust. 3 określa warunki wykonywania prawa w związku z wykonywaniem działań określonych w art. 22 ust. 1, a więc budową inwestycji, a także pracami związanymi z jej rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii. Przedmiotem regulacji ww. porozumienia albo decyzji jest zatem cały, opisany w art. 22 ust. 1, zakres czynności, do których uprawniony jest inwestor – dotyczą one nie tylko okresu przygotowania i realizacji inwestycji, ale także całego okresu jej funkcjonowania – aż do ewentualnej rozbiórki.

Zauważyć należy, że wprowadzona w art. 22a ust. 3 możliwość uzyskania przez inwestora decyzji regulującej warunki wykonywania przysługującego mu prawa, o którym mowa w art. 22 ust. 1, ma charakter subsydiarny i inwestor został w pierwszym rzędzie zobowiązany do podjęcia próby uzgodnienia warunków korzystania z przysługującego mu prawa w drodze porozumienia. Dopiero w przypadku niezawarcia porozumienia w terminie 21 dni od otrzymania wystąpienia inwestora przez podmiot, o którym mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, właściwego zarządcę drogi, właściwego zarządcę infrastruktury kolejowej lub inny właściwy podmiot zarządzający obszarem kolejowym, nabywa on uprawnienie do złożenia wniosku do

wojewody o wydanie decyzji określającej warunki wykonywania przysługującego mu prawa, o którym mowa w art. 22 ust. 1. Wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą inwestor może wystąpić do wojewody o wydanie decyzji określającej warunki wykonywania przysługującego mu prawa, o którym mowa w art. 22 ust. 1, jest związane z koniecznością zapewnienia inwestorowi możliwości przygotowania i prowadzenia inwestycji. Przedłużające się negocjacje z podmiotami, o których mowa w art. 22a, prowadziły do znacznego opóźnienia w realizacji inwestycji. Wprowadzenie subsydiarnego trybu administracyjnego pozwala na wyeliminowanie wyżej wymienionej trudności. Wydając decyzję, wojewoda bierze pod uwagę interesy inwestora, a także właściwego podmiotu, o którym mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, właściwego zarządcy drogi, właściwego zarządcy infrastruktury kolejowej lub innego właściwego podmiotu zarządzającego obszarem kolejowym, a także kwestię ruchu drogowego, kolejowego, wodnego lub lotniczego. Strony postępowania są traktowane w ten sam sposób, a ich interesy oraz realizowane przez nie cele są wazone przez orzekający organ. Stronom przysługuje prawo do wniesienia odwołania od decyzji. Powyższe rozwiązania stanowią należyte zabezpieczenie interesów wszystkich stron postępowania. Wprowadzane rozwiązania należy więc uznać za adekwatne i niezbędne do realizacji celu polegającego na zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Podkreślić należy, że nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na osiągnięcie wyżej wymienionego celu, a przewidziana w art. 22a projektu ustawy regulacja nie stanowi nadmiernego ograniczenia w konstytucyjnie zagwarantowane prawa, np. w prawa określone w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji RP.

Odnosząc się do treści porozumienia, o którym mowa w art. 22a ust. 1, oraz decyzji, o której mowa w art. 22a ust. 3, wskazać należy, że ich treść jest zależna od tego, których gruntów będzie dotyczyć. Warunki zawarte w porozumieniu albo określone w decyzji nie mogą jednak powodować zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, kolejowego lub lotniczego, wstrzymania ruchu kolejowego lub lotniczego, a także zamknięcia śródlądowych dróg wodnych. Zamknięcie dróg publicznych jest natomiast dopuszczalne tylko wówczas, gdy istnieje możliwość zorganizowania objazdów. Ponadto warunki nie mogą powodować negatywnego wpływu na działanie urządzeń lotniczych. Rozwiązanie zapewnia proporcjonalność proponowanych rozwiązań oraz uwzględnienie interesów innych podmiotów.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 25a specustawy terminalowej oraz art. 31 specustawy naftowej.

Podkreślenia wymaga, że porozumienie, o którym mowa w art. 22a ust. 1, albo decyzja, o której mowa w art. 22a ust. 3, zastępuje w praktyce umowę użytkowania gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa pokrytych wodami, o której mowa w art. 261 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, oraz decyzję wydawaną przez właściwych zarządców dróg na podstawie art. 40 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, a także porozumienia zawierane z właściwymi zarządcami infrastruktury kolejowej lub innymi właściwymi podmiotami zarządzającymi obszarem kolejowym.

Porozumienie zawierane między inwestorem a podmiotami wykonującymi prawa właścicielskie, zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, właściwymi zarządcami drogi albo właściwymi zarządcami infrastruktury kolejowej lub innymi właściwymi podmiotami zarządzającymi obszarem kolejowym określa wysokość opłat za korzystanie z nieruchomości. Ponadto w przypadku wydania decyzji, o której mowa w art. 22 ust. 3 specustawy przesyłowej, wojewoda określa wysokość opłat uiszczanych przez inwestora. Zgodnie z art. 22a ust. 6 stronami postępowania o wydanie decyzji określającej warunki wykonywania przysługującego inwestorowi prawa do wejścia na wyżej wymienione grunty są wyłącznie inwestor oraz właściwy zarządca drogi, właściwy zarządca infrastruktury kolejowej lub inny właściwy podmiot zarządzający obszarem kolejowym albo podmiot, o którym mowa w art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.

W postępowaniu o wydanie decyzji, o której mowa w art. 22a ust. 3, odpowiednie zastosowanie znajdują art. 5 ust. 4 i art. 6, z czego wynika, że termin na wydanie decyzji wynosi miesiąc, a nieterminowe wydanie decyzji skutkuje nałożeniem, na organ właściwy do wydania decyzji, w drodze postanowienia, kary w wysokości 1000 zł. Organem wyższego stopnia w stosunku do wojewody jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa.

Art. 23

Aktualne brzmienie przepisów specustawy przesyłowej prowadziło do wątpliwości interpretacyjnej w zakresie tego, czy decyzja lokalizacyjna wywołuje skutek w postaci

nabycia przez inwestora użytkowania wieczystego nieruchomości, które, w chwili złożenia przez niego wniosku o wydanie tej decyzji, stanowiły własność Skarbu Państwa. Zauważyć należy, że nieracjonalne jest przyjmowanie, że inwestor uzyskuje prawo użytkowania wieczystego nieruchomości, które przeszły na własność Skarbu Państwa na skutek wydania decyzji lokalizacyjnej, ale nie uzyskuje go w stosunku do nieruchomości, które już wcześniej stanowiły własność Skarbu Państwa. Mając na uwadze powyższe, wprowadzono zmianę przesądzającą, że z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej stała się ostateczna, inwestor uzyskuje prawo użytkowania wieczystego nieruchomości, które w dniu złożenia przez niego wniosku o wydanie wyżej wymienionej decyzji należały do Skarbu Państwa. Wprowadzana zmiana służyć ma ujednoczeniu praktyki stosowania prawa przez organy administracyjne w tym zakresie.

Dodawany projektem ustawy art. 23 ust. 6 określa, że w stosunku do nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, nie stosuje się art. 4 i art. 4a ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o portach i przystaniach morskich (Dz. U. z 2020 r. poz. 998, 1086 i 1747), a także art. 109 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1990 oraz z 2021 r. poz.11). Powyższe związane jest z koniecznością przejścia nieruchomości objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, w określonym przez inwestora zakresie, na własność Skarbu Państwa oraz zapewnienia inwestorowi szerokiego prawa do tych nieruchomości w celu przygotowania, realizacji i zagwarantowania sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania inwestycji.

Art. 23a i art. 23b

Art. 23a i art. 23b w proponowanym brzmieniu są przepisami kompetencyjnym. W art. 23a w brzmieniu zaproponowanym w projekcie ustawy określa się, że do egzekucji obowiązków wynikających z decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. W art. 23b wskazano natomiast, że organem wyższego stopnia, właściwym w sprawach określonych w rozdziale 3 specustawy przesyłowej, jest minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa.

Art. 25

W przepisie art. 25 ust. 1 i 2 wprowadzono regulacje pozwalające na sprawniejsze przygotowanie i realizację strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Zgodnie z zaproponowanym przepisem, natychmiastowemu wykonaniu podlegają wszystkie decyzje, o których mowa w specustawie przesyłowej.

Skuteczne przygotowanie i realizacja strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych wymaga wprowadzenia rozwiązania, w oparciu o które, z chwilą doręczenia lub ogłoszenia o wydaniu, decyzja staje się wykonalna, a inwestor może wykonywać wynikające z niej uprawnienia. Konieczne jest wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą wydana decyzja stanowi tytuł egzekucyjny, a wniesienie odwołania od takiej decyzji przez jakikolwiek podmiot nie wstrzymuje jej wykonywania, co umożliwia inwestorowi przystąpienie do kolejnego etapu realizacji przedsięwzięcia. Jednocześnie, w związku z koniecznością zapewnienia inwestorowi na jak najwcześniejszym etapie pewności w odniesieniu do stanu prawnego należało rozszerzyć treść art. 25 ust. 1 specustawy przesyłowej na wszystkie decyzje, o których mowa w specustawie przesyłowej. Wprowadzane zmiany w zakresie procedury administracyjnej mają na celu usprawnienie toczącego się postępowania i skrócenie czasu jego trwania. Mimo rozszerzenia katalogu decyzji podlegających natychmiastowemu wykonaniu oraz ograniczenia na wniesienie odwołania zauważyć należy, że zachowana została zasada dwuinstancyjności postępowania administracyjnego oraz możliwość wzruszenia wadliwej decyzji, a zaproponowane rozwiązanie jest proporcjonalne do zamierzonego skutku.

Wskazać należy, że analogiczne rozwiązania zaproponowane zostały w innych specustawach inwestycyjnych.

Zmiana art. 25 ust. 2 specustawy przesyłowej polega na określeniu, że podmiot, któremu nie doręcza się decyzji, o których mowa w specustawie przesyłowej, wnosi odwołanie od tych decyzji w terminie 14 dni od dnia, w którym dokonane w drodze obwieszczenia zawiadomienie o wydaniu tej decyzji uważa się za dokonane. Powyższe ma na celu usprawnienie przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Uzasadnienie zmiany jest analogiczne jak w przypadku weryfikacji art. 7 oraz art. 10 specustawy przesyłowej.

Podobnie należy uzasadnić zmianę art. 34 ust. 2 specustawy terminalowej oraz art. 35 ust. 2 specustawy naftowej.

Zmiana art. 25 ust. 4 polega na wprowadzeniu odrębnego terminu na rozpatrzenie odwołania od decyzji lokalizacyjnej oraz decyzji o pozwoleniu na budowę. Skomplikowany charakter postępowania odwoławczego od decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 13 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 specustawy przesyłowej, oraz dotychczasowa praktyka w zakresie terminu rozpatrywania odwołań stanowią argument przemawiający za jego wydłużeniem. Proponowana zmiana wprowadza realny termin na rozpatrzenie odwołania od decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 13 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 specustawy przesyłowej.

Dodawany do art. 25 ust. 4a zawiera regulację odpowiadającą art. 6 ust. 3, który stosuje się do wydawania decyzji lokalizacyjnej przez organ pierwszej instancji. Niezasadne jest obciążanie organu negatywnymi konsekwencjami wydania decyzji z przekroczeniem ustawowych terminów w sytuacjach, w których wynika ono z winy strony albo z okoliczności od niego niezależnych.

Art. 25a

Dodanie art. 25a ma na celu dyscyplinowanie organów wydających decyzje, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 13 ust. 1, art. 13a ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 14a ust. 1 specustawy przesyłowej, a także rozpatrujących odwołania od tych decyzji.

W artykule określono obowiązki informowania wymienionych w przepisach art. 25a specustawy przesyłowej podmiotów o nieterminowym wydaniu decyzji przez organ pierwszej instancji lub organ właściwy do rozpatrzenia odwołania od tej decyzji.

Ponadto w art. 25a specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu wprowadzono obowiązek wymierzenia, przez ministra właściwego do spraw środowiska, w drodze postanowienia, kary w wysokości 1000 zł w przypadku nierozpatrzenia odwołania od decyzji, o której mowa w art. 14 ust. 1 specustawy przesyłowej. Przepis reguluje także kwestię skutków nieuiszczenia kary w terminie oraz przesądza, że uiszczone kary stanowią dochód budżetu państwa. Podkreślić należy, że na gruncie obowiązującej aktualnie specustawy przesyłowej organy odwoławcze znacznie przekraczały czas na wydanie decyzji, a celem przepisu jest stworzenie mechanizmu pozwalającego na egzekwowanie terminowego rozpatrywania spraw.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 34 specustawy terminalowej oraz art. 35 specustawy naftowej.

Art. 26

Zmiana art. 26 ma charakter porządkowy i ujednolicający brzmienie przepisów specustaw inwestycyjnych.

Art. 27a

Zgodnie z proponowaną treścią art. 27a, zgodę na zmianę ostatecznej decyzji lokalizacyjnej wyraża wyłącznie inwestor, który wystąpił o wydanie tej decyzji, co pozwala na jej zmianę bez konieczności pozyskiwania zgody wszystkich stron postępowania. W przypadku niewprowadzenia tej regulacji, na podstawie art. 155 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, każda zmiana decyzji lokalizacyjnej wymagałaby zgody wszystkich stron, które brały udział w postępowaniu w sprawie wydania decyzji. Podkreślić należy, że w przypadku przygotowania i realizacji inwestycji, z uwagi na szeroki katalog stron postępowania, uzyskanie zgody wszystkich stron postępowania jest utrudnione, a może okazać się niemożliwe. Wprowadzana regulacja przewiduje procedurę zmiany ostatecznej decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej analogiczną do stosowanej w przypadku zmiany decyzji o pozwoleniu na budowę w trybie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, zgodnie z którą wydanie decyzji o zmianie pozwolenia na budowę następuje na wniosek inwestora i nie jest uzależnione od zgody pozostałych stron postępowania. Taka wykładnia tego przepisu jest podzielana przez orzecznictwo i doktrynę. Jednocześnie zauważyć należy, że strony postępowania w sprawie wydania decyzji o lokalizacji inwestycji zachowują swój status w postępowaniu dotyczącym zmiany tej decyzji, o ile postępowanie dotyczy ich interesu prawnego (co wynika wprost ze stosowania art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1961 r. – Kodeks postępowania administracyjnego przy ustalaniu zakresu stron postępowania) i związane z nim prawa. W szczególności strony postępowania są informowane o wszczęciu postępowania, wydawanych aktach administracyjnych i innych podejmowanych przez organ czynnościach, przysługuje im prawo udziału w postępowaniu oraz wniesienia środków odwoławczych w przewidzianych prawem przypadkach.

W art. 27a ust. 2 określono szczegółowo zakres wniosku o zmianę decyzji w przypadku, w którym dotyczy on objęcia nieruchomości znajdujących się na terenie objętym strategiczną inwestycją w zakresie sieci przesyłowej skutkami, o których mowa w art. 19 ust. 3, art. 22 ust. 1, art. 23 ust. 1 lub art. 23 ust. 1a specustawy przesyłowej.

W dodawanym projekcie ustawy art. 27a przewidziano rozwiązanie adekwatne i niezbędne do realizacji zamierzonego celu. Ponadto analiza funkcjonujących przepisów pokazała, że nie istnieją alternatywne rozwiązania pozwalające na osiągnięcie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Przewidziana w projekcie ustawy regulacja nie stanowi nadmiernego ograniczenia konstytucyjnie gwarantowanych praw, np. określonych w art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji RP prawa własności oraz innych praw majątkowych, a także określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny bezstronny i niezawisły sąd.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 36a specustawy terminalowej oraz art. 38 specustawy naftowej.

Art. 27b

W art. 27b jednoznacznie przesądzono, że wojewoda jako organ właściwy do wydania decyzji, o których mowa w art. 5 ust. 1, art. 13 ust. 1, art. 15 ust. 1, art. 18 ust. 2b oraz art. 22a ust. 3, jest równocześnie organem egzekucyjnym prowadzącym egzekucję obowiązków o charakterze niepieniężnym wynikających z wyżej wymienionych decyzji.

Art. 27c

W art. 27c określono właściwość miejscową wojewody, regionalnego dyrektora ochrony środowiska oraz wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego w przypadku inwestycji prowadzonej w obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z przepisem właściwość miejscową wojewody, regionalnego dyrektora ochrony środowiska oraz wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego ustala się, biorąc pod uwagę miejsce położenia pierwszego elementu tej inwestycji na terytorium lądowym. Przepis ma na celu jednoznaczne wskazanie właściwych organów i wyeliminowanie sporów kompetencyjnych.

Art. 27d

Z uwagi na szczególne znaczenie inwestycji przebiegających przez granicę Rzeczypospolitej Polskiej w art. 27d specustawy przesyłowej w projektowanym brzmieniu przewidziano możliwość przeniesienia decyzji lokalizacyjnej wydanej na rzecz podmiotu wyznaczonego na operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Przeniesienie decyzji lokalizacyjnej nie wywołuje zmian w zakresie skutków, o których mowa w art. 19, art. 22 ust. 1 oraz art. 23 ust. 1a specustawy przesyłowej, zaistniałych przed dniem przeniesienia. W art. 27d ust. 3 określono, że stronami postępowania w sprawie przeniesienia decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej są jedynie Spółka oraz podmiot, na rzecz którego ma zostać dokonane przeniesienie decyzji. Art. 27d ust. 1 rozszerza definicję inwestora, wprowadzoną w art. 1 ust. 1 pkt 1 specustawy przesyłowej.

Art. 28

W art. 28 ust. 2 w projektowanym brzmieniu przesądzono, że koszty realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych stanowią koszty uzasadnione w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo energetyczne, dotyczących kalkulacji taryfy.

Art. 34

Zmiana art. 34 ust. 2 związana jest z weryfikacją art. 4 specustawy przesyłowej, określającego treści wniosku o wydanie decyzji lokalizacyjnej oraz weryfikacją art. 22 ust. 1 tej ustawy.

W dodawanym art. 34 ust. 3 przesądzono, w przypadku skorzystania przez inwestora z rozwiązania przewidzianego w art. 34 ust. 2 pkt 3 specustawy przesyłowej, jeżeli wobec gruntów stanowiących pas drogowy, objętych wnioskiem, o którym mowa w art. 4 ust. 1, została inwestorowi wydana decyzja o lokalizacji lub przebudowie zjazdu lub decyzja o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, przepisu art. 4 ust. 1 pkt 13, ust. 2 pkt 15 oraz ust. 3b specustawy przesyłowej nie stosuje się w zakresie objętym tą decyzją. Decyzję tę dołącza się do wniosku, o którym mowa w art. 4 ust. 1.

W art. 34 ust. 4 wskazano, że z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej staje się ostateczna, wydane inwestorowi decyzje o lokalizacji lub przebudowie zjazdu, decyzje o lokalizacji w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego wygasają w zakresie, w jakim decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej wydana na podstawie wniosku obejmuje skutek, o którym mowa w art. 22 ust. 1 projektu ustawy, wobec gruntów stanowiących pas drogowy. Rozwiązanie pozwala na wyeliminowanie sytuacji, w której istniałyby dwie decyzje regulujące tę samą kwestię.

Art. 35

Zmiana art. 35 ust. 2, zgodnie z którą przepisy rozdziałów 1–5 specustawy przesyłowej tracą moc z dniem 31 grudnia 2030 r., związana jest z koniecznością zapewnienia inwestorowi możliwości sprawnego przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych w dłuższym, niż określony w specustawie przesyłowej w obowiązującym brzmieniu, okresie, to jest w czasie pozwalającym na przygotowanie i realizację inwestycji zgodnie z Planem rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną na lata 2021–2030.

Celem projektu ustawy jest umożliwienie inwestorowi przygotowania i realizacji inwestycji wymienionych w załączniku do specustawy przesyłowej, a także prac modernizacyjnych w odniesieniu do linii najwyższych napięć, które wykraczać będą poza określony w aktualnym brzmieniu specustawy przesyłowej horyzont czasowy.

Biorąc pod uwagę zmiany otoczenia o charakterze strukturalnym związane m.in. z: rosnącą decentralizacją sektora wytwarzania energii elektrycznej, wzrostem źródeł odnawialnych i rozwojem technologii w tym obszarze, planami budowy morskiej energetyki wiatrowej, programem energetyki jądrowej, wzrostem zużycia energii elektrycznej w sektorze transportu i ciepła, a także stan istniejącej infrastruktury przesyłowej elektroenergetycznej, niezbędne są pilna rozbudowa sieci przesyłowej elektroenergetycznej, umożliwienie operatorowi systemu przesyłowego elektroenergetycznego modernizacji już istniejącej infrastruktury oraz prawidłowej eksploatacji obiektów budowlanych wybudowanych z wykorzystaniem przepisów specustawy przesyłowej. Zapewnienie bezpieczeństwa funkcjonowania systemu

elektroenergetycznego z uwzględnieniem potrzeb gospodarczych, politycznych i społecznych wiąże się z koniecznością sprawnej rozbudowy i eksploatacji sieci przesyłowej elektroenergetycznej, co biorąc pod uwagę specyfikę inwestycji liniowych, nie jest możliwe w oparciu o ogólne przepisy regulujące proces inwestycyjny.

Rozwiązania zaproponowane w specustawie przesyłowej w brzmieniu uwzględniającym zmiany wskazane w projekcie ustawy, przez wprowadzenie szeregu ułatwień w procesie inwestycyjnym (dotyczących m.in. skrócenia czasu orzekania przez organy, ograniczeniu liczby postępowań czy ułatwieniu nabywania tytułów prawnych do nieruchomości, na których ma być przygotowywana lub realizowana strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej), umożliwią operatorowi systemu przesyłowego elektroenergetycznego wykonanie robót budowlanych zwiększających bezpieczeństwo krajowego systemu elektroenergetycznego, a co za tym idzie stabilność dostaw energii elektrycznej do odbiorców i bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej. Podkreślić należy, że mając na uwadze liczbę wyzwań, przed którymi stoi odpowiedzialny za bezpieczeństwo sieci przesyłowej elektroenergetycznej operator systemu przesyłowego, za konieczne uznać należy wprowadzenie regulacji prawnych usprawniających przygotowanie i realizację strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Brak ingerencji w obowiązujący system prawa, w zakresie określonym w specustawie przesyłowej w brzmieniu nadanym projektem ustawy, uniemożliwi operatorowi systemu przesyłowego sprawne przygotowywanie i realizację inwestycji oraz ich prawidłową i bezpieczną eksploatację.

Wskazać należy, że w specustawie przesyłowej skorzystano z rozwiązań przewidzianych już w innych ustawach regulujących w specjalny sposób proces przygotowywania i realizacji inwestycji.

Wprowadzając rozwiązania do przepisów specustawy przesyłowej dokonano oceny ich przydatności w kontekście celu, jakim jest usprawnienie procesu inwestycyjnego i zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Zmiany rozwiązań przewidzianych w innych ustawach wynikały z ich dostosowania do specyfiki strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych lub zdiagnozowania problemów ze stosowaniem tych rozwiązań.

Podkreślić należy, że przy instytucjach, które zapewniają sprawne realizacje i przygotowanie strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, ale jednocześnie ingerują w prawa i wolności innych podmiotów, zdecydowano się na ich wprowadzenie jedynie w zakresie niezbędnym do realizacji celu, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku, gdy w specustawie przesyłowej lub projekcie ustawy przewidziano ingerencję w prawa lub wolność innych podmiotów, precyzyjnie określono, na czym ta ingerencja może polegać, wprowadzono mechanizm limitujący jej zakres, a także zapewniono odpowiednią rekompensatę. Szczegółowe uzasadnienie odnoszące się do konieczności, adekwatności i proporcjonalności poszczególnych rozwiązań wprowadzone zostało przy przepisach regulujących dane rozwiązanie.

Jednocześnie podkreślić należy, że zadania inwestycyjne „rodzajowe”, określone w pkt 50 i 51 załącznika do specustawy przesyłowej – wykazu strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych – mogą dotyczyć jedynie istniejących linii, co za tym idzie katalog inwestycji, które uznane zostały za strategiczne inwestycje w zakresie sieci przesyłowych i mogą być przygotowywane i realizowane przy wykorzystaniu specustawy przesyłowej, jest zamknięty. Ewentualne rozszerzenie tego katalogu na przyszłość będzie się musiało wiązać z nowym projektem ustawy i koniecznością ponownej oceny proporcjonalności zmian w kontekście innych wartości konstytucyjnych.

Ponadto w projekcie ustawy utrzymano czasowe ograniczenie obowiązywania specustawy przesyłowej.

Załącznik do specustawy przesyłowej – wykaz strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych

Pkt 13 – budowa linii 400 kV Podborze – nacięcie linii Wielopole – Nosovice oraz nacięcie linii 400 kV Dobrzeń – Albrechtice

Zmiana ma na celu doprecyzowanie zakresu inwestycji wymienionej już w załączniku do specustawy przesyłowej – wykazu strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Ponadto zmiana jest wynikiem weryfikacji art. 1 ust. 2 pkt 4 specustawy przesyłowej i jednoznacznego określenia, że przez strategiczną inwestycje w zakresie sieci przesyłowej należy rozumieć również budowę lub przebudowę obiektów, urządzeń,

sieci i instalacji służących do budowy, przebudowy, remontu, utrzymania, użytkowania, eksploatacji lub rozbiórki linii o napięciu równym lub większym niż 220 kV, w tym przyłączy stacji elektroenergetycznych.

Uchylenie pkt 23, 27 i 28

Zmiana wynika z dodania do załącznika – wykazu strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych pkt 50.

Budowa połączenia międzysystemowego HVDC Polska-Litwa stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Litewskiej (Harmony Link)

Inwestycja obejmuje budowę międzysystemowego połączenia HVDC, budowę stacji przekształtnikowej Żarnowiec oraz jej połączenie ze stacją 400/110 kV Żarnowiec. Inwestycja służy synchronizacji Republiki Litewskiej, Republiki Łotewskiej oraz Republiki Estońskiej (dalej: kraje bałtyckie) z Europą kontynentalną. Operatorzy systemów przesyłowych z krajów bałtyckich od szeregu lat podejmują działania na rzecz synchronizacji systemów swoich państwa z systemem Europy kontynentalnej i tym samym desynchronizacji od systemu IPS/UPS, obejmującego obecnie obszar byłych republik Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich. W dniu 28 czerwca 2018 r. prezydenci i premierzy Rzeczypospolitej Polskiej, krajów bałtyckich oraz Przewodniczący Komisji Europejskiej podpisali porozumienie w sprawie synchronizacji systemu krajów bałtyckich z systemem Europy kontynentalnej. Porozumienie zakłada scenariusz synchronizacji realizowany z wykorzystaniem istniejącego połączenia synchronicznym Rzeczpospolita Polska-Republika Litewska (aktualnie pracującym przez moduł B2B w stacji Alytus i przewidzianym do wybudowania podmorskim kablem stałoprądowym między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Litewską). W trakcie posiedzenia Baltic Energy Market Interconnection Plan High Level Group (HLG BEMIP) w dniu 14 września 2018 r. udzielona została kierunkowa zgoda na formalne rozpoczęcie procedury rozszerzenia systemu elektroenergetycznego Europy kontynentalnej, według scenariusza założonego w porozumieniu z dnia 28 czerwca 2018 r. Jednym z istotnych ustaleń ze spotkania było zajęcie stanowiska przez Komisję Europejską wspierającego proponowane działania oraz otwierającego możliwość uzyskania dofinansowania na budowę nowego połączenia HVDC z funduszu Connecting Europe Facility (CEF). W

dniu 20 czerwca 2019 r. w Brukseli premierzy Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Łotewskiej i Republiki Estońskiej, Prezydent Republiki Litewskiej oraz Przewodniczący Komisji Europejskiej podpisali polityczną mapę implementacyjną w sprawie synchronizacji krajów bałtyckich z systemem elektroenergetycznym Europy kontynentalnej (Political Implementation Roadmap).

Podmorska linia wysokiego napięcia prądu stałego (HDVC) ma mieć przepustowość 700 MW. Budowa ma rozpocząć się w 2021 r. i zakończyć w 2025 r.

Realizacja inwestycji wpłynie na poprawę pewności zasilania odbiorców energii elektrycznej w Rzeczypospolitej Polskiej i podwyższenie poziomu bezpieczeństwa energetycznego kraju.

Budowa linii 400 kV Ostrów – Kromolice

Budowa drugiego toru linii 400 kV przy istniejącej linii Ostrów – Kromolice ma istotne znaczenie dla zwiększenia pewności zasilania północno-zachodniej części Rzeczypospolitej Polskiej. Realizacja tego zadania poprawi warunki zasilania tego obszaru z Elektrowni Bełchatów, co jest szczególnie istotne w kontekście przewidywanego w najbliższych latach znacznego zmniejszenia zdolności wytwórczych Zespołu Elektrowni Pątnów – Adamów – Konin. W przypadku odstawienia wszystkich bloków Elektrowni Pątnów, brak drugiego toru linii 400 kV przy istniejącej linii Ostrów – Kromolice będzie stwarzał zagrożenia dla pracy Krajowego Systemu Elektroenergetycznego po awaryjnym wyłączeniu istniejącego toru. W przypadku braku drugiego toru tej linii, dla wyeliminowania zidentyfikowanych przeciążeń, konieczne będzie ograniczanie poboru mocy przez odbiorców w północnej części kraju.

Budowa linii 400 kV Chełm-Lublin – Systemowa

Inwestycja służyć ma poprawie warunków zasilania obszaru południowo-wschodniej części Rzeczypospolitej Polskiej, która aktualnie zasilana jest tylko jedną linią 220 kV relacji Abramowice – Mokre. Ponadto celem inwestycji jest połączenie dwóch węzłów elektroenergetycznych: zamojskiego i lubelskiego. Inwestycja zwiększy niezawodność układu sieciowego w zakresie przesyłu i dostarczania energii elektrycznej przez zwiększenie możliwości regulacyjnych na terenie zamojsko-lubelskim (likwidacja problemów napięciowych). Budowa tego ciągu jest także istotna z punktu widzenia pracy planowanego do realizacji na tym obszarze źródła wytwórczego. W obowiązującej

umowie przyłączeniowej bloku o mocy 500 MW, powyższy ciąg liniowy został wskazany jako niezbędny dla niezawodnego wyprowadzenia mocy z tego źródła.

Budowa linii 220 kV Radkowice – Kielce Piaski

Realizacja inwestycji ma na celu zwiększenie niezawodności pracy układu sieciowego przez likwidację promieniowego zasilania stacji elektroenergetycznej Kielce Piaski i zamknięcie pierścienia elektroenergetycznego 220 kV wokół Kielc. Powyższe, przez utworzenie układu zasilania w energię elektryczną sieci elektroenergetycznych różnych napięć w normalnych, remontowych i awaryjnych stanach pracy Krajowego Systemu Elektroenergetycznego, przyczyni się do poprawy bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej dla odbiorców energii w rejonie kieleckim.

Budowa linii 220 kV Praga – nacięcie linii Miłosna – Mory

Celem tej inwestycji jest poprawa warunków zasilania z sieci najwyższych napięć obszaru centralnej części kraju. Budowa linii 220 kV Praga – nacięcie linii Miłosna – Mory wraz z budową stacji 220/110 kV Praga ma na celu przyłączenie i zapewnienie wyprowadzenia mocy z nowego bloku o mocy 505 MW budowanego przez PGNiG Termika S.A. Nowa linia wraz ze stacją będzie mieć również istotne znaczenie dla poprawy pewności zasilania Warszawy w przypadku planowych postojów nowego bloku.

Budowa linii 220 kV Pomorzany – nacięcie linii 220 kV Krajnik – Glinki

Potrzeba realizacji tego zadania wynika z konieczności poprawy pewności zasilania aglomeracji szczecińskiej, w celu zapobieżenia potencjalnym katastrofom energetycznym. W 2008 r. na tym obszarze miała miejsce awaria spowodowana trudnymi warunkami atmosferycznymi (duże opady marznącego śniegu osadzającego się na liniach), podczas której zniszczeniu uległy dwie linie 220 kV zasilające ten obszar, co skutkowało odcięciem zasilania dla części odbiorców energii elektrycznej w Szczecinie. Pierwszym krokiem inwestycyjnym, który miał minimalizować ryzyko ponownego wystąpienia awarii, była instalacja drugiego autotransformatora 220/110 kV w stacji Glinki, natomiast planowana inwestycja stanowi kolejny etap dla poprawy pewności zasilania aglomeracji. Uruchomienie nowej stacji 220/110 kV Pomorzany połączonej z systemem elektroenergetycznym przez nową linię 220 kV Pomorzany – nacięcie linii Krajnik – Glinki zapewnią spełnienie kryteriów niezawodności pracy sieci. Ponadto

planowane inwestycje zwiększają pewności zasilania dużych odbiorców, takich jak Grupa Azoty Zakłady Chemiczne „Police” Spółka Akcyjna.

Budowa linii 400 kV Dobrzeń – nacięcie linii Pasikurovice – Ostrów i budowa linii 400 kV Trębaczew – nacięcie linii Joachimów (Rokitnica) – Wielopole

Potrzeba realizacji zadań wynika z konieczności dostosowania sieci przesyłowej na obszarze południowej części Rzeczypospolitej Polskiej do planowanych w najbliższych latach zmian w obszarze wytwarzania energii elektrycznej, zakładających wycofanie źródeł wytwórczych zlokalizowanych na południu kraju, przy jednoczesnym wzroście potencjału wytwórczego w jego północnym i centralnym regionie. W związku z tym konieczna jest rozbudowa sieci przesyłowej w sposób umożliwiający przesyłanie energii elektrycznej na osi północ-południe.

Budowa linii 220 kV Nysa – nacięcie Ząbkowice – Groszowice

Realizacja zadania ma na celu poprawę warunków zasilania sieci dystrybucyjnej 110 kV z sieci przesyłowej na obszarze południowej części Rzeczypospolitej Polskiej m.in. w związku z planowanym przyłączeniem do sieci dystrybucyjnej odbiorców na terenie Wałbrzyskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej w Radzikowicach (rozwój przemysłu związanego z elektromobilnością).

Budowa linii 220 kV Podborze – nacięcie linii Kopanina – Liskovec, nacięcie linii Bujaków – Liskovec, nacięcie linii Bieruń – Komorowice oraz nacięcie linii Czeczott – Moszczenica.

Celem realizacji inwestycji jest poprawa pewności zasilania odbiorców energii elektrycznej na obszarze Górnego Śląska, szczególnie w aspekcie planowanych wycofań istniejących, węglowych jednostek wytwórczych pracujących w południowym regionie Rzeczypospolitej Polskiej. Nowe linie zwiększą zdolności przesyłowe i poprawią bezpieczeństwo pracy sieci elektroenergetycznej w silnie zurbanizowanym i uprzemysłowionym regionie. Ich realizacja wpłynie również na eliminację ograniczeń przesyłowych na istniejących liniach 220 kV na obszarze Górnego Śląska oraz zwiększenie transgranicznych zdolności przesyłowych na południowej granicy Rzeczypospolitej Polskiej.

Budowa linii 400 kV Gniewino albo Choczewo – nacięcie linii Słupsk – Żarnowiec, budowa linii 400 kV Gniewino albo Choczewo – nacięcie linii Gdańsk Błonia – Grudziądz Węgrowo, budowa linii 400 kV Gdańsk Przyjaźń – Gniewino albo Choczewo, budowa linii 400 kV Krzemienica – nacięcie linii Słupsk – Dunowo oraz budowa linii 400 KV Krzemienica – nacięcie linii Słupsk – Żydowo Kierzkowo

Potrzeba realizacji zadań wynika z konieczności rozwoju sieci w obszarze północnej Rzeczypospolitej Polskiej ze względu na perspektywę rozwoju energetyki morskiej w obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej. W pierwszej kolejności planowane są do przyłączenia morskich farm wiatrowych (dalej: MFW) o mocy ok 2,2 GW. Analizy w zakresie potencjału offshore wskazują na możliwą większą moc MFW w obszarze polskiej strefy ekonomicznej na Morzu Bałtyckim. Dotychczas operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego – spółka Polskie Sieci Elektroenergetyczne S.A. wydały warunki przyłączenia dla MFW o łącznej mocy 4,9 GW. Planowane MFW będą przyłączone do nowych stacji wybudowanych w okolicy Żarnowca (Gniewino albo Choczewo) oraz w okolicy Słupska. Nowe linie 400 kV połączą stacje z siecią przesyłową. W celu niezawodnego wyprowadzenia mocy z MFW konieczna jest budowa nowych linii 400 kV do nacięcia linii Słupsk – Żarnowiec, do nacięcia Gdańsk Błonia – Grudziądz oraz do stacji Gdańsk Przyjaźń oraz linii między nacięciem linii Słupsk – Dunowo i Słupsk – Żydowo Kierzkowo.

Budowa linii 400 kV Polkowice – nacięcie linii Baczyna – Plewiska

Realizacja tego zadania ma na celu umożliwienie przesyłu energii ze źródeł energii odnawialnej zlokalizowanych na północy kraju, w szczególności z MFW lokalizowanych na Morzu Bałtyckim, do odbiorców energii elektrycznej na południu i zachodzie kraju.

Budowa linii 400 kV Pątnów – Stryków

Realizacja zadania ma na celu umożliwienie przesyłu energii ze źródeł energii odnawialnej zlokalizowanych na północy Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności z MFW lokalizowanych na Morzu Bałtyckim, do odbiorców tej energii w centralnej i południowej części kraju. Linia będzie również pełniła ważną rolę w przypadku przyłączenia elektrowni jądrowej w Rzeczypospolitej Polskiej.

Budowa linii 400 kV Stryków do nacięcia linii Rogowiec – Płock albo Ołtarzew oraz budowa linii 220 kV Stryków – nacięcie linii Janów – Ołtarzew

Budowa linii 400 kV i 220 kV do nowej stacji Stryków poprawi bezpieczeństwo i niezawodność zasilania obszaru północnej części województwa łódzkiego, w tym aglomeracji łódzkiej. Linia wzmocni zasilanie obszaru, w którym planowana jest budowa Centralnego Portu Komunikacyjnego. Będzie również pełniła ważną rolę przy przesyłaniu energii elektrycznej wyprodukowanej w planowanych na Morzu Bałtyckim MFW oraz elektrowni jądrowej do odbiorców w centralnej i południowej części kraju.

Budowa linii 220 kV Żagań – nacięcie linii Mikułowa – Leśniów

Potrzeba realizacji zadania wynika przede wszystkim z potrzeby zwiększenia niezawodności pracy Krajowego Systemu Elektroenergetycznego, w szczególności w południowo-zachodniej części Rzeczypospolitej Polskiej. Budowa nowej stacji Żagań wraz z wprowadzeniami liniowymi jest niezbędna także z punktu widzenia poprawy pewności zasilania w energię elektryczną odbiorców, takich jak KGHM Polska Miedź Spółka Akcyjna.

Budowa linii 220 kV Kutno – nacięcie linii Konin – Sochaczew

Realizacja zadania wynika z potrzeby zwiększenia pewności zasilania odbiorców energii elektrycznej w centralnej części kraju. Zadanie ma na celu poprawę niezawodności pracy sieci elektroenergetycznej na styku województw: łódzkiego, mazowieckiego, wielkopolskiego i kujawsko-pomorskiego.

Budowa linii o napięciu równym lub większym niż 220 kV w celu zmiany przebiegu trasy istniejących linii o napięciu równym lub większym niż 220 kV albo ich odbudowa, rozbudowa, przebudowa, remont, rozbiórka oraz przebudowa istniejących linii o napięciu niższym niż 220 kV w celu ich dostosowania do napięcia wyższego lub równego 220 kV

Zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej wymaga nie tylko realizacji inwestycji polegających na budowie nowych linii o napięciu równym lub większym niż 220 kV, ale i utrzymania już wybudowanych w odpowiednim stanie, a także zapewnienia integralności między nowo powstałą a istniejącą infrastrukturą. Bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej będzie możliwe do osiągnięcia jedynie wówczas, gdy na terenie kraju będzie funkcjonować infrastruktura pozwalająca na stabilne, bezpieczne i ciągłe przesyłanie energii elektrycznej. Powyższe nie może zostać osiągnięte bez odpowiednich inwestycji związanych z już istniejącą infrastrukturą.

Danie inwestorowi możliwości budowy linii o napięciu równym lub większym niż 220 kV w celu zmiany przebiegu trasy istniejących linii o napięciu równym lub większym niż 220 kV albo ich odbudowa, rozbudowa, przebudowa, remont, rozbiórka lub przebudowa istniejących linii o napięciu niższym niż 220 kV w celu ich dostosowania do napięcia wyższego lub równego 220 kV jest konieczne w celu zapewnienia sprawnego działania infrastruktury. Podkreślić należy, że sieć przesyłowa elektroenergetyczna była budowana w Rzeczypospolitej Polskiej głównie w latach 60. i 70. ubiegłego wieku. Stopień zużycia infrastruktury, a także zmiany w zakresie technologii projektowania i budowania, uzasadniają potrzebę pilnej modernizacji tej infrastruktury. W związku z niezbędną zapewnienia stabilnego, bezpiecznego i ciągłego przesyłu energii elektrycznej, konieczne jest danie inwestorowi możliwości przygotowania i realizacji wyżej wymienionych inwestycji w uproszczonym trybie przewidzianym w specustawie przesyłowej. Zaproponowane rozwiązanie ma na celu również zapewnienie komplementarności istniejącej i nowo powstałej infrastruktury.

Na podstawie pkt 50 załącznika do specustawy przesyłowej – wykazu strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych realizowane będą m.in. inwestycje dotyczące linii:

- 1) 400 kV Krajnik – Morzyczyn;
- 2) 400 kV Morzyczyn – Dunowo;
- 3) 400 kV Dunowo – Słupsk;
- 4) 400 kV Słupsk – Żarnowiec;
- 5) 400 kV Żarnowiec – Gdańsk I/Gdańsk Przyjaźń i Gdańsk Błonia – Gdańsk I/Gdańsk Przyjaźń;
- 6) 400 kV Gdańsk Błonia – Olsztyn Mątki;
- 7) 400 kV Rzeszów – Krosno Iskrzynia;
- 8) 400 kV Krosno Iskrzynia – Lemesany;
- 9) 220 kV Krajnik – Glinki;
- 10) 220 kV Żukowice – Leśniów wraz ze stacją 220/110 kV Żukowice;
- 11) 220 kV Miłosna – Ostrołęka;
- 12) 220 kV Krajnik – Gorzów;
- 13) 220 kV Rogowiec – Pabianice;
- 14) 220 kV Janów – Zgierz –Adamów;

- 15) 220 kV Jamki – Łagisza;
- 16) 220 kV Buczyna – Poręba i Poręba – Cieczot;
- 17) 400kV Joachimów – Trębaczew;
- 18) 400 kV Joachimów – Rogowiec, Rogowiec – Tucznawa (Joachimów);
- 19) 220 kV Adamów – Konin;
- 20) 220 kV Joachimów – Łośnice;
- 21) 220 kV Joachimów – Rogowiec;
- 22) 220 kV Świebodzice – Ząbkowice.

Natomiast na podstawie pkt 51 załącznika do specustawy przesyłowej – wykazu strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych m.in. inwestycja w zakresie linii Morzyczyn – Reclaw.

Jednocześnie podkreślić należy, że zadania inwestycyjne określone w pkt 50 i 51 załącznika do specustawy przesyłowej – wykazu strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, mogą dotyczyć jedynie istniejących linii, co za tym idzie katalog inwestycji, które mogą być przygotowywane i realizowane przy wykorzystaniu specustawy przesyłowej, jest zamknięty.

Budowa przyłączy i linii służących do przyłączenia do systemu przesyłowego elektroenergetycznego podmiotów przyłączanych.

Do podstawowych zadań inwestora – operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego należy, na podstawie Prawa energetycznego, przyłączanie nowych odbiorców do systemu przesyłowego elektroenergetycznego. Przy realizacji wymienionych zadań wskazanym jest wsparcie, które umożliwi sprawniejszą i szybszą realizację zadań operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego związanych z utrzymaniem i rozbudową systemu przesyłowego, szczególnie na etapie uzgodnień formalno-prawnych.

Zmiana ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne

Zmiana ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne – polega na ograniczeniu obszaru, dla którego prowadzone są bazy danych wymienione w art. 4a ust. 1a pkt 2, 3, 6, 7, 10 i 12 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne do obszarów, dla których organy administracji prowadzące te bazy są

właściwe miejscowo. Aktualnie zadania będące przedmiotem projektowanego przepisu nie są wykonywane przez starostwa lub gminy na obszarach morza terytorialnego.

Precyzyjne określenie obowiązków w zakresie prowadzenia w systemie teleinformatycznym bazy danych, obejmujących zbiory danych przestrzennych infrastruktury informacji przestrzennej, prowadzi do sprawniejszego działania tych organów, co ma wpływ na przygotowywanie i realizację przez inwestorów – współpracujących z podmiotami gromadzącymi dane w tych systemach – kluczowych inwestycji w zakresie strategicznej infrastruktury energetycznej. Ponadto wskazać należy, że w ramach przygotowania strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych inwestor zobligowany jest do uzyskania szeregu informacji i opracowań tworzonych na podstawie zbiorów danych zawartych w bazach danych, o których mowa w art. 4 ust. 1a ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, w związku z czym konieczne, dla sprawnego przygotowania wyżej wymienionej inwestycji, jest dookreślenie tego, dla jakich obszarów prowadzone są bazy danych.

Zmiana ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym

Zmiana art. 11, art. 17, art. 53 oraz art. 64 ustawy z dnia z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ma na celu zagwarantowanie udziału operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego oraz operatora systemu przesyłowego gazowego w procesie planistycznym prowadzonym przez jednostki samorządu terytorialnego. Obowiązujące przepisy przewidują jedynie udział – przez wydawanie opinii – operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego w procesie uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Skutkiem powyższego jest to, że obecnie często dochodzi do uchwalania przez jednostki samorządu terytorialnego aktów prawa miejscowego oraz wydawania aktów administracyjnych, których wykonanie prowadzi do kolizji między liniami najwyższych napięć a innymi obiektami budowlanymi lub wydawania aktów niezgodnych z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie (Dz. U. poz. 640). Wprowadzenie obowiązkowego zasięgnięcia opinii operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub operatora systemu przesyłowego gazowego w zakresie wskazanym w projekcie ustawy pozwoli na uniknięcie wyżej opisanych kolizji. Wskazać należy, że wprowadzenie obowiązku zasięgnięcia opinii wyżej wymienionych

operatorów, nie wpływające negatywnie na proces planistyczny w jednostkach samorządu terytorialnego, w tym nie doprowadzi do przedłużenia procesu przyjmowania studium uwarunkowań i zagospodarowania przestrzennego, aktów prawa miejscowego czy decyzji administracyjnych.

Postępująca urbanizacja terenów w otoczeniu tras gazociągów wysokiego ciśnienia i zbliżanie się obszarów zabudowanych do stref kontrolowanych stwarzają zagrożenia dla zdrowia i życia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego, a także powodują problemy z eksploatacją sieci przesyłowej gazowej. Wyznaczenie stref kontrolowanych ma na celu m.in. zapobieganie działalności mogącej mieć negatywny wpływ na trwałość i prawidłowe użytkowanie gazociągów oraz umożliwienie utrzymania zdolności technicznej sieci przesyłowej gazowej. Wykładnia przez organy nadzoru budowlanego przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, zgodnie z którą organy nadzoru budowlanego nie są w każdym przypadku właściwe w sprawach naruszeń strefy kontrolowanej gazociągów, skutkuje tym, że operator systemu przesyłowego gazowego ma bardzo utrudnione zadanie przy realizacji obowiązków w strefach kontrolowanych i egzekwowaniu ich nienaruszalności. Brak jest bowiem wskazania wprost w przepisach prawa organu, który z urzędu lub na wniosek operatora systemu przesyłowego gazowego powinien podjąć natychmiastową interwencję w przypadku naruszenia stref kontrolowanych. Organy nadzoru budowlanego nie są wskazane w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane lub innych ustawach jako właściwe do podejmowania działań i wykonywania czynności egzekucyjnych, w sytuacji naruszenia przez właścicieli nieruchomości stref kontrolowanych gazociągów. Dlatego też zasadne jest wprowadzenie możliwości stosowania działań prewencyjnych w celu przeciwdziałania ewentualnym naruszeniom stref kontrolowanych gazociągów, już na etapie opracowywania dokumentacji planistycznej dla danego obszaru lub zamierzonej lokalizacji przedsięwzięć inwestycyjnych. Określenie w przepisach prawa miejscowego ograniczeń w zakresie sposobu zagospodarowania terenu będzie miało istotne znaczenie z punktu widzenia postępowań prowadzonych przez właściwe organy administracji architektoniczno-budowlanej. Zgodnie bowiem z przepisem art. 35 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane organ właściwy w sprawie wydania pozwolenia na budowę przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę lub odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu oraz projektu

architektoniczno-budowlanego sprawdza zgodność projektu zagospodarowania działki lub terenu oraz projektu architektoniczno-budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i innymi aktami prawa miejscowego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, w przypadku braku miejscowego planu. Umożliwienie udziału operatora systemu przesyłowego gazowego na etapie projektowanych rozwiązań aktów prawa miejscowego pozwoli więc uniknąć sytuacji, w których organ administracji architektoniczno-budowlanej udzieli pozwolenia na budowę, jednakże z pominięciem wymogu uwzględnienia stref kontrolowanych gazociągów. Z powyższych względów istnieje potrzeba wprowadzenia do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przepisów nakładających na organy administracji wymogu konsultowania z operatorem systemu przesyłowego gazowego projektów studium, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego lub decyzji o warunkach zabudowy dotyczących obszarów, na których posadowione są gazociągi wysokiego ciśnienia. Dokonanie projektowanych zmian pozwoli podnieść poziom bezpieczeństwa zdrowia i życia ludzi, mienia i środowiska naturalnego oraz wzmocnić bezpieczeństwo sieci przesyłowej gazowej oraz zdolność sieci do realizacji zaopatrzenia w paliwa gazowe w sposób ciągły i niezawodny.

Ponownie zauważyć należy, że strefy kontrolowane gazociągów wyznaczane są na podstawie rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie. Na uwagę zasługuje jednak to, iż powyższe rozporządzenie reguluje wyłącznie zagadnienia techniczno-budowlane, w tym dotyczące wyznaczania stref kontrolowanych przy projektowaniu, budowie i przebudowie sieci gazowej. Mając na względzie kwestie bezpieczeństwa, ochrony zdrowia i życia ludzkiego, ewentualnego naruszenia strefy kontrolowanej gazociągu, a także mienia i środowiska naturalnego, zasadnicze znaczenie powinno mieć to, aby operator systemu przesyłowego gazowego już na etapie sporządzania aktów prawa miejscowego lub poprzedzającym wydanie decyzji lokalizacyjnej mógł wyrazić opinię, czy projektowane ustalenia planu lub zamierzone przedsięwzięcie inwestycyjne nie stanowi zagrożenia dla sieci przesyłowej gazu wysokiego ciśnienia. W odniesieniu do gazociągów wybudowanych przed 2001 r. lub dla których przed tym dniem wydano pozwolenie na budowę, zgodnie z załącznikiem nr 2

do rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie, strefy kontrolowane gazociągów, wyznaczone są w odniesieniu do obiektów terenowych. Oznacza to, iż budynków użyteczności publicznej i zamieszkania zbiorowego nie można lokalizować:

- 1) w odległości mniejszej niż 65 metrów od osi gazociągu o średnicy od DN300 do DN500 i ciśnieniu nominalnym powyżej 2,5 MPa do 10 MPa (szerokość strefy kontrolowanej 130m);
- 2) w odległości mniejszej niż 100 metrów od osi gazociągu o średnicy powyżej DN500 i ciśnieniu nominalnym powyżej 2,5 MPa do 10 MPa (szerokość strefy kontrolowanej 200m).

Proponowane w projekcie ustawy rozwiązanie polega na wprowadzeniu wymogu opiniowania przez operatora systemu przesyłowego gazowego sposobu zagospodarowania gruntów leżących w odległości nie większej niż:

- 1) 65 metrów od osi gazociągu wysokiego ciśnienia o średnicy do 500 mm włącznie;
- 2) 100 metrów od osi gazociągu wysokiego ciśnienia o średnicy powyżej 500 mm.

Odnosząc się do kwestii opiniowania aktów planistycznych przez operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego, wskazać należy, że linia elektroenergetyczna najwyższych napięć jest obiektem budowlanym, który składa się ze słupów i rozwieszonych między nimi przewodów. Linia elektroenergetyczna zajmuje określoną powierzchnię terenu – obszar, który jest całkowicie wyłączony z eksploatacji (powierzchnia terenu zajmowanego przez fundamenty wszystkich słupów linii) oraz powierzchnię terenu, na którym występują pewne ograniczenia w zagospodarowaniu. Linia jest źródłem oddziaływania na środowisko w zakresie emisji pola elektromagnetycznego oraz hałasu. W zakresie emisji pola elektromagnetycznego możliwe jest przekroczenie wartości granicznej składowej elektrycznej pola elektromagnetycznego, określonej w obowiązujących przepisach dla terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową, natomiast w zakresie emisji hałasu przekroczenie dopuszczalnych poziomów określonych w obowiązujących przepisach dla terenów zabudowy mieszkaniowej i zagrodowej. Przekroczenia te mogą mieć miejsce na obszarze znajdującym się pod przewodami linii lub w ich pobliżu i są powodem ograniczenia możliwości zabudowy mieszkaniowej w najbliższym otoczeniu linii. W celu

zdefiniowania tego obszaru powszechnie używane jest określenie „pas technologiczny”. Jako pas technologiczny linii najwyższych napięć należy rozumieć obszar, w którym występują ograniczenia technologiczne i środowiskowe związane ze swobodnym zagospodarowaniem nieruchomości związane z obecnością linii. Ograniczenia zabudowy i zagospodarowania terenu w najbliższym otoczeniu linii wynikają również z innych przepisów i norm, ustalających minimalną odległość pomiędzy przewodami linii a niektórymi obiektami. Zważywszy na rozmieszczenie przewodów na całej trasie linii elektroenergetycznej najwyższych napięć oraz kluczowy wpływ na możliwość lokalizacji infrastruktury w jej otoczeniu, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego ustalił jednorodne, co do szerokości, parametry pasa technologicznego linii najwyższych napięć. Taki sposób ustalenia pasa technologicznego zapewnia również możliwość przyszłej przebudowy linii, gdy zaistnieje potrzeba przesunięcia usytuowania słupów w osi trasy linii w celu umożliwienia realizacji innej strategicznej inwestycji np. drogi.

Szerokość pasa technologicznego zależy przede wszystkim od napięcia znamionowego linii i rodzaju (serii) zastosowanych słupów. Ustalono szerokości pasów technologicznych istniejących linii 220 kV, 400 kV i 750 kV zgodnie z poniższą tabelą.

Lp.	Rodzaj linii	Szerokość pasa technologicznego
1	Linie 220 kV, jedno- i dwutorowe	50 m (2x25 m)
2	Linie 400 kV jedno- i dwutorowe wybudowane na słupach zaprojektowanych przed 2000 r.	do 80 m (2x40 m)
3	Linie jedno-, dwu- trój- i czterotorowe 400 kV wybudowane na słupach zaprojektowanych po 2000 r.	do 70 m (2x35 m)
4	Linia 750 kV	140 m (2x70 m)

Mając na uwadze, że istniejące linie elektroenergetyczne najwyższych napięć oraz planowane do realizacji inwestycje liniowe muszą spełniać wymagania przewidziane dla linii elektroenergetycznych przez obowiązujące przepisy prawa i normy, konieczne jest wprowadzenie do obowiązujących przepisów prawa możliwości opiniowania przez

operatora systemu przesyłowego aktów planistycznych w zakresie zagospodarowania gruntów odpowiadających szerokości pasa technologicznego danej linii elektroenergetycznej.

Jednocześnie zauważyć należy, że w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym określono, że wyżej wymienieni operatorzy będą wydawać opinie, które nie mają charakteru wiążącego, jednak muszą zostać pozyskane oraz rozpatrzone przez organy jednostek samorządu terytorialnego. Ponadto w projekcie ustawy szczegółowo uregulowano zakres opinii wydawanych przez operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego oraz operatora systemu przesyłowego gazowego. Forma oraz zakres opinii są rozwiązaniem proporcjonalnym w stosunku do celu, jaki realizować mają przepisy i nie naruszają niezależności samorządu terytorialnego.

Zmiana zaproponowana w odniesieniu do art. 61 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ma natomiast na celu zapewnienie zgodności decyzji o warunkach zabudowy z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe i ich usytuowanie, rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. z 2014 r. poz. 1853 oraz z 2017 r. poz. 1853) oraz decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej.

Zmiana ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko

Art. 72

Do art. 72 ust. 2 wprowadzona została zmiana polegająca na dodaniu pkt 1e, zgodnie z którym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku zmiany decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej oraz decyzji o pozwoleniu na budowę tej inwestycji, o ile zmiana ta nie powoduje zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zaniechanie wprowadzenia powyższej regulacji prowadzi do sytuacji, w której każda zmiana decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie

sieci przesyłowej albo decyzji o pozwoleniu na budowę tej inwestycji oznacza konieczność zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Biorąc pod uwagę złożoność inwestycji oraz długotrwałość i stopień skomplikowania procedury administracyjnej zmierzającej do ustalenia bądź zmiany środowiskowych uwarunkowań, uznać należy, że takie rozwiązanie prowadzi do znacznego wydłużenia czasu przygotowania inwestycji. Podkreślić należy jednak, że proponowane brzmienie art. 72 ust. 2 pkt 1e reguluje granice dopuszczalnych zmian i określa, że zmiana decyzji lokalizacyjnej oraz decyzji o pozwoleniu na budowę, która powoduje zmianę uwarunkowań określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wymaga zmiany decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Zmiana art. 72 ust. 2 pkt 1b i 1c ma charakter redakcyjny i związana jest ze zmianą art. 15 ust. 1 specustawy terminalowej oraz art. 18 ust. 1 specustawy naftowej polegającą na uregulowaniu w wyżej wymienionych przepisach postępowania w sprawie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę oraz decyzji o pozwoleniu na rozbiórkę.

Art. 74

Celem zmiany brzmienia art. 74 ust. 1 pkt 4 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko jest dodanie strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych do katalogu przedsięwzięć, dla których nie jest wymagane złożenie m.in. mapy ewidencyjnej lub pozyskanie wypisu z rejestru gruntów, co ma uprościć postępowania administracyjne zmierzające do uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Należy zaznaczyć, że zgodnie z obowiązującymi interpretacjami Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska określenie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lokalizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko nie musi wiązać się z przywoływaniem numerów działek ewidencyjnych, w związku z czym za wystarczające należy uznać dołączenie do wniosku mapy przedstawiającej dane sytuacyjne i wysokościowe, sporządzonej w skali umożliwiającej szczegółowe przedstawienie przebiegu granic terenu, którego dotyczy wnioski, oraz obejmującej obszar, o którym mowa w art. 74 ust. 3a zdanie drugie ustawy zmienianej w art. 3 projektu ustawy.

Zmiana specustawy terminalowej – w zakresie nieuzasadnionym wyżej

Art. 1 ust. 2 pkt 7

Zmiana definicji infrastruktury niezbędnej do obsługi ma charakter redakcyjny i wynika z weryfikacji art. 38 specustawy terminalowej, polegającej na dodaniu nowych inwestycji w art. 38 pkt 2 (w tym przeniesieniu części inwestycji, o których mowa w art. 38 pkt 3 specustawy terminalowej) oraz uchyleniu art. 38 pkt 3 tej specustawy.

Art. 2

Weryfikacja art. 2 ust. 1 i 2 oraz art. 38 pkt 3 związana jest z planowanym połączeniem spółek Polskie LNG Spółka Akcyjna z siedzibą w Świnoujściu z i Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie. W konsekwencji planowanego połączenia przez przejęcie, spółka Polskie LNG S.A. przestanie istnieć. W związku z powyższym konieczne jest usunięcie znajdujących się w treści specustawy terminalowej odniesień do tego podmiotu.

Zmiana art. 2 ust. 3 i 6 oraz uchylenie ust. 5 specustawy terminalowej prowadzi do bardziej precyzyjnego określenia uprawnień Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. oraz powiązanych z tymi uprawnieniami obowiązków innych podmiotów.

W projekcie ustawy proponowane jest również zastąpienie, użytych w art. 2 ust. 4 specustawy terminalowej, wyrazów „zasięgnięciu opinii” wyrazami „otrzymaniu informacji objętych zakresem harmonogramu”. Biorąc pod uwagę praktykę stosowania przepisu art. 2 ust. 4 specustawy terminalowej, wskazać należy, że harmonogram, o którym mowa w art. 2 ust. 3 pkt 1 tej ustawy, opracowany został przez Spółkę Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. po otrzymaniu od podmiotów, o których mowa w art. 3 ust. 1 specustawy terminalowej, sporządzonych przez nie harmonogramów prac, za których przygotowanie i realizację odpowiadają oraz uzupełniających informacji. Wskazać należy, że celem harmonogramu jest zapewnienie sprawnego przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie terminalu. W związku z powyższym każdy z podmiotów, o których mowa w art. 3 ust.1 specustawy terminalowej, powinien mieć możliwość przedstawienia informacji dotyczącej harmonogramu cząstkowego – zakresu jego prac, a nie zaopiniowania propozycji przedstawionej przez Spółkę Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. Podkreślić należy jednak, że to Spółka Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. – jako podmiot odpowiedzialny za

przygotowanie i realizacje inwestycji w zakresie terminalu, powinna mieć wiodącą rolę przy opracowaniu wyżej wymienionego harmonogramu.

Zmiana art. 2 ust. 7 specustawy przesyłowej ma na celu zapewnienie Pełnomocnikowi Rządu bieżących informacji o przygotowywanej i realizowanej inwestycji. Powiązanie obowiązku składania raportów z terminami wynikającymi z harmonogramu uznać należy za rozwiązanie mało elastyczne i niegwarantujące Pełnomocnikowi Rządu dostępu do aktualnych danych dotyczących inwestycji w zakresie terminalu oraz znaczących zmianach w tym zakresie.

Art. 6 ust. 1 pkt 2 oraz art. 10 ust. 1 pkt 10

Celem zmiany jest zapewnienie spójności specustawy terminalowej z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 6 ust. 3 pkt 4 specustawy naftowej.

Art. 6 ust. 1 pkt 11

Zaproponowana zmiana ma charakter wyłącznie redakcyjny, służący zapewnieniu spójności między specustawami inwestycyjnymi oraz zwiększeniu czytelności regulacji. Wprowadzane zmiany nie wpływają na zakres informacji, które inwestor, na podstawie specustawy terminalowej w dotychczasowym brzmieniu, obowiązany jest zawrzeć we wniosku o wydanie decyzji lokalizacyjnej. W projekcie ustawy podtrzymano rozwiązanie, zgodnie z którym we wniosku o wydanie decyzji lokalizacyjnej inwestor wskazuje nieruchomości, w stosunku do których ta decyzja ma wywołać skutek, o którym mowa w art. 24 ust. 1 specustawy terminalowej. Skutkiem, o którym mowa w art. 24 ust. 1 specustawy terminalowej, mogą zostać objęte również – wskazane przez inwestora – grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy lub grunty objęte obszarem kolejowym, jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga przejścia przez te grunty. Ponadto wyżej wymienionym skutkiem mogą zostać objęte grunty stanowiące pas drogowy, jeżeli inwestycja w zakresie terminalu wymaga budowy lub przebudowy zjazdów. Jeżeli inwestycja wymaga przejścia przez grunty stanowiące własność Skarbu Państwa pokryte wodami, grunty stanowiące pas drogowy lub grunty objęte obszarem kolejowym, inwestor określa sposób, miejsce i warunki umieszczenia na tych gruntach obiektów lub urządzeń. W przypadku gdy inwestycja w

zakresie terminalu wymaga budowy zjazdów, inwestor określa także lokalizację i parametry techniczne zjazdów, a gdy wymaga przebudowy zjazdów – ich parametry techniczne.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 10 ust. 1 pkt 8 specustawy terminalowej i art. 4 ust. 1 pkt 11 oraz art. 8 ust. 1 pkt 9 specustawy naftowej.

Art. 6 ust. 3 pkt 7

Celem regulacji jest uspoźnienie przepisów specustawy inwestycyjnych, a także jednoznaczne przesądzenie zakresu opinii wydawanej przez dyrektora właściwej regionalnej dyrekcji Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe. Wskazać należy, że w związku z brzmieniem art. 6 ust. 3 pkt 7a, pojawiała się wątpliwość interpretacyjna dotycząca tego, dlaczego dyrektor właściwej regionalnej dyrekcji Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe ma wydawać opinię dotyczącą również innych gruntów leśnych stanowiących własność Skarbu Państwa niż będące w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, a także dlaczego inne organy nadzoru nad gospodarką leśną nie mogą wydawać takiej opinii. Zmiana art. 6 ust. 3 pkt 7 ma na celu wyeliminowanie tych wątpliwości i jednoznaczne przesądzenie zakresu kompetencji poszczególnych podmiotów.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 4 ust. 3 pkt 8 specustawy naftowej.

Art. 6 ust. 3 pkt 9

Zaproponowana zmiana ma charakter wyłącznie redakcyjny, służący zapewnieniu spójności między specustawami inwestycyjnymi oraz zwiększeniu czytelności regulacji. Związana jest z weryfikacją art. 6 ust. 1 pkt 11.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 4 ust. 3 pkt 11 oraz ust. 5 specustawy naftowej.

Art. 6 ust. 3 pkt 10

Zmiana ma charakter redakcyjny.

Art. 7 ust. 2

Na postanowienie o ukaraniu karą pieniężną przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy albo zażalenie w związku z powyższym za zasadne uznano wprowadzenie zmiany polegającej na rozpoczęciu biegu terminu do uiszczenia kary od

dnia, w którym postanowienie o wymierzeniu kary stało się ostateczne, a nie z dniem wydania tego postanowienia.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 18 ust. 4, art. 19 ust. 10 oraz art. 34 ust. 10 specustawy terminalowej oraz art. 5 ust. 2 specustawy naftowej.

Art. 8 ust. 2 pkt 2–4

Zmiana polegająca na zastąpieniu wyrazów „do czasu wydania decyzji” wyrazami „do dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna” wynika z wątpliwości interpretacyjnych dotyczących pojęcia „wydania decyzji”. W doktrynie prezentowane są poglądy, zgodnie z którymi przez wydanie decyzji należy rozumieć podpisanie przez piastuna organu lub osobę upoważnioną, doręczenie lub też nadanie. Ponadto, na podstawie art. 100 §1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, organ administracji publicznej, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia lub ogłoszenia, o ile kodeks nie stanowi inaczej. Niezasadne jest zatem nakładanie obowiązków, o których mowa w przepisie, jeszcze przed tym, gdy wiąże ona wydający organ.

Analogicznie należy uzasadnić zmianę art. 6 ust. 3 pkt 2–4 specustawy naftowej.

W art. 8 ust. 2 w pkt 2 skreślono wyrazy: „decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego”. Powyższe umożliwić ma przygotowanie i realizację innych, strategicznych z punktu widzenia Rzeczypospolitej Polskiej inwestycji.

Analogicznie należy uzasadnić zmianę art. 6 ust. 3 pkt 2 specustawy naftowej.

Art. 17

Zmiana ma charakter redakcyjny i związana jest z usunięciem ze specustawy terminalowej skrótów w odniesieniu do ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

Art. 24

Zmiana ma charakter redakcyjny. Jej celem jest ujednolicenie brzmienia przepisów między specustawami inwestycyjnymi.

Art. 25a ust. 1–4

Zamiana art. 25a specustawy terminalowej polegająca na zastąpieniu wyrazów „prawa do wejścia na te grunty” wyrazami „prawa, o którym mowa w art. 24 ust. 1” ma na celu wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych związanych ze stosowaniem przepisu. Dotychczasowa praktyka stosowania wyżej wymienionego przepisu pokazała, że część zarządców dróg, zarządców infrastruktury lub innych podmiotów zarządzających obszarem kolejowym oraz podmiotów wykonujących prawa właścicielskie, zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, wbrew zawartej w art. 25a ust. 1 specustawy terminalowej normie, przyjmowała, że decyzja, o której mowa w art. 25a ust. 1, albo porozumienie, o którym mowa w 25a ust. 3 specustawy terminalowej, dotyczą jedynie fazy przygotowania i realizacji inwestycji, to jest przede wszystkim budowy.

Wskazać należy, że porozumienie, o którym mowa w art. 25a ust. 1, albo decyzja, o której mowa w art. 25a ust. 3 specustawy terminalowej, regulować ma warunki wykonywania przez inwestora prawa do wejścia na teren nieruchomości dla prowadzenia na nich budowy inwestycji w zakresie terminalu, a także prac związanych z rozbiórką, przebudową, zmianą sposobu użytkowania, utrzymaniem, eksploatacją, użytkowaniem, remontami oraz usuwaniem awarii. Przedmiotem regulacji ww. porozumienia albo decyzji jest sposób korzystania przez podmiot odpowiedzialny za inwestycję w zakresie terminalu z nieruchomości nie tylko w okresie jej przygotowania i realizacji, ale także przez cały okres jej funkcjonowania – aż do ew. rozbiórki.

Zmiana przepisu art. 25a jednoznacznie przesądza, że porozumienie albo decyzja określają warunki wykonywania przysługującego inwestorowi prawa, o którym mowa w art. 24 ust. 1 specustawy terminalowej, w całym, opisanym w art. 24 ust. 1 tej ustawy zakresie czynności, do których uprawniony jest inwestor.

Analogicznie uzasadnić należy zmianę art. 31 ust. 1–4 specustawy naftowej.

Art. 38

Zmiany zaproponowane w art. 38 polegające na rozszerzeniu katalogu inwestycji, o których mowa w pkt 2, oraz dodaniu pkt 6, mają na celu uwzględnienie w katalogu specustawy terminalowej inwestycji zwiększających bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto zmiany wynikają z planowanego połączenia Polskiego LNG S.A. z Operatorem Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A.

Art. 39

Celem zmiany, polegającej na wprowadzeniu ust. 1b, jest ograniczenie zakresu informacji przekazywanych Pełnomocnikowi Rządu do informacji w zakresie inwestycji realizowanych przez te podmioty, w których Pełnomocnik Rządu wykonuje uprawnienia z akcji Skarbu Państwa.

Art. 39c

W projekcie ustawy przewidziano dodanie art. 39c, regulującego kwestię uprawnień Operatora Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM spółka akcyjna w stosunku do Urzędu Morskiego w Gdyni. Powyższe pozwoli na sprawną realizację inwestycji, o których mowa w art. 38 pkt 6 oraz art. 38 pkt 2 lit. zk–zn specustawy terminalowej w projektowanym brzmieniu.

Zmiana specustawy naftowej – w zakresie nieuzasadnionym wyżej

Art. 4 ust. 1 pkt 15, art. 4 ust. 5–7, art. 31 ust. 6

Zmiana ma charakter redakcyjny.

Ustawa z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących

Zaproponowana zmiana art. 7 ust. 8 pkt 2 ma na celu wyeliminowanie luki legislacyjnej i zapewnienie spójności między art. 4 a art. 7 ust. 8 pkt 2 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących. Ustawą z dnia 22 lutego 2019 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym dokonano nowelizacji specustawy mieszkaniowej w zakresie art. 4. Zmiana polegała na dodaniu do powołanego przepisu pkt 13 o następującej treści: „13) ustawie z dnia 22 lutego 2019 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (Dz. U. poz. 630)” oraz modyfikacji części wspólnej powołanego przepisu przez nadanie jej brzmienia: „inwestycje, o których mowa w pkt 1–13, mają pierwszeństwo przed inwestycjami mieszkaniowymi lub inwestycjami towarzyszącymi”. Celem zmiany było rozbudowanie katalogu inwestycji cieszących się pierwszeństwem w realizacji przed inwestycjami mieszkaniowymi, o których mowa w przedmiotowej ustawie. Konsekwencją wyżej opisanych zmian powinna być także zmiana art. 7 ust. 8 pkt 2 ustawy z dnia 5 lipca 2018

r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących.

Art. 8–21 projektu ustawy

W art. 8–21 zawarte zostały przepisy przejściowe, które co do zasady do trwających postępowań każą stosować przepisy dotychczasowe. Celem przepisów jest zapewnienie zarówno inwestorowi, jak i organom właściwym w zakresie wydawania decyzji określonych w specustawach inwestycyjnych, w przypadkach, w których przed wejściem w życie niniejszej ustawy doszło do rozpoczęcia prowadzenia postępowania, możliwości działania w niezmienionych, stabilnych warunkach.

Art. 22

Ustawa wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia. Wejście w życie przepisów w wyżej wymienionym terminie pozwoli na terminową realizację inwestycji w sektorze elektroenergetycznym, gazowym oraz naftowym – strategicznych z punktu widzenia bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej – a także pozwoli na płynne przejście zadań określonych w specustawie terminalowej ze spółki Polskie LNG S.A. na spółkę Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. w związku z ich planowanym połączeniem. W związku z koniecznością pilnego wejścia w życie przepisów usprawniających przygotowanie i realizację strategicznych inwestycji w sektorze energetycznym, a także brzmieniem przepisów przejściowych, za celowe uznać należy zastosowanie 7-dniowego okresu *vacatio legis*.

Projekt ustawy nie jest niezgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, zgodnie z § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji aktów prawnych, określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Mając na uwadze znaczenie inwestycji wymienionych w projekcie ustawy dla bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej i konieczność zapewnienia sprawnej realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, za konieczne uznać należy jak najszybsze wprowadzenie zaproponowanych zmian. Ponadto w projekcie ustawy przewidziano rozwiązania analogiczne do zastosowanych w innych specustawach. W związku z powyższym projekt ustawy nie został poddany konsultacjom społecznym. Projekt został pozytywnie zaopiniowany przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego. Zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów projekt ustawy został zamieszczony w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny na stronie Rządowego Centrum Legislacji. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem ustawy w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

Wpływ projektu ustawy na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, a zwłaszcza mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców przedstawiono w Ocenie Skutków Regulacji.

Projekt ustawy nie wywiera wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych. W projekcie ustawy nie określono zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej.

Mając na uwadze rozwiązania przewidziane w projekcie ustawy, przyjąć należy, że nie istnieje możliwości podjęcia środków interwencji organów władzy publicznej, alternatywnych w stosunku do uchwalenia ustawy.

<p>Nazwa projektu Ustawa o zmianie ustaw regulujących przygotowanie i realizację kluczowych inwestycji w zakresie strategicznej infrastruktury energetycznej</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Nie dotyczy</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Sekretarz Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej – Piotr Naimski</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Dyrektor Biura Obsługi Pełnomocnika Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Energetycznej – Adam Piotrowski adam.piotrowski@mfipr.gov.pl, tel. 22 273-71-58</p>	<p>Data sporządzenia 13 stycznia 2020 r.</p> <p>Źródło: Inne</p> <p>Nr w Wykazie prac: UD124</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W projekcie ustawy o zmianie ustaw regulujących przygotowanie i realizację kluczowych inwestycji w zakresie strategicznej infrastruktury energetycznej zaproponowano weryfikację przepisów:

- 1) ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2020 r. poz. 2052);
- 2) ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293, 471, 782, 1086 i 1378 oraz z 2021 r. poz. 11);
- 3) ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2020 r. poz. 283, 284, 322, 471 i 1378);
- 4) ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. z 2020 r. poz. 1866), dalej również jako: „specustawa terminalowa”;
- 5) ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 191, 284 i 1086), dalej również jako: „specustawa przesyłowa”;
- 6) ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2020 r. poz. 219 i 471);
- 7) ustawy z dnia 22 lutego 2019 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2309), dalej również jako: „specustawa naftowa”.

Zaproponowane w zmiany dotyczą głównie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych oraz ustawy z dnia 22 lutego 2019 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym, dalej łącznie jako „specustawy inwestycyjne”. Specustawy inwestycyjne pozwalają na przygotowanie i realizację inwestycji polegających na budowie strategicznych inwestycji w sektorze energetycznym. Doświadczenia zabrane w okresie stosowania specustaw inwestycyjnych wykazały, że są one narzędziem usprawniającym i przyspieszającym proces przygotowywania i realizacji wyżej wymienionych inwestycji. Analiza przepisów specustaw inwestycyjnych wykazała jednakże, że konieczna jest weryfikacja niektórych rozwiązań, w celu ich dostosowania do nowych wyzwań, zmieniających się regulacji prawnych lub doprecyzowania. Powyższe ma doprowadzić do dalszego usprawnienia procesu przygotowywania i realizacji inwestycji niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej.

Podkreślić należy, że proces przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze energetycznym na podstawie ogólnych przepisów regulujących proces inwestycyjny jest niezwykle czasochłonny (czas potrzebny do pozyskania wszystkich niezbędnych aktów administracyjnych na etapie prac przygotowawczych wynosi średnio 56 miesięcy) i wymaga zaangażowania licznych organów administracyjnych. Konieczność uzyskania wielu aktów administracyjnych wydawanych przez rozproszone organy ma zdecydowanie negatywny wpływ na czas przygotowania i realizacji inwestycji, a co za tym idzie – na bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej. Istotnym aspektem rozwiązań przewidzianych w specustawach jest możliwość przygotowania i realizacji inwestycji na terenach objętych miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego bez konieczności prowadzenia długotrwałych procedur związanych z ich zmianą (średni okres przygotowania studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynosił 34 miesiące).

Rozwiązania przewidziane w specustawach zwiększają efektywności działania inwestora oraz organów, które są zaangażowane w proces wydawania decyzji. Podkreślić należy, że możliwość skorzystania ze ścieżki wynikającej ze specustaw w obowiązującym brzmieniu skraca czas przygotowania inwestycji do ok. 19 miesięcy (szczegółowe

wyliczenia czasu uzyskiwania decyzji niezbędnych w celu przygotowania i realizacji inwestycji przedstawiono w tabeli nr 1 oraz tabeli nr 2, w których porównano czasy przygotowania inwestycji przygotowanych i realizowanych przez inwestora w trybie ogólnym oraz na podstawie specustawy przesyłowej w dotychczasowym brzmieniu). Wprowadzenie zmian zaproponowanych w projekcie ustawy doprowadzić ma do dalszego skrócenia okresu niezbędnego do pozyskania koniecznych aktów administracyjnych nawet o 13 miesięcy.

Przygotowanie i realizacja strategicznych inwestycji na podstawie specustaw pozwala również na zmniejszenie liczby decyzji pozyskiwanych w odrębnych postępowaniach administracyjnych oraz organów zaangażowanych w proces inwestycyjny. Wskazać należy, że decyzja o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w sektorze energetycznym (dalej jako: „decyzja lokalizacyjna”) zawiera w swoim zakresie rozstrzygnięcia dotyczące m.in.:

- 1) lokalizacji inwestycji i warunków zabudowy terenu;
- 2) ograniczenia sposób korzystania z nieruchomości;
- 3) wywłaszczenia;
- 4) podziału nieruchomości;
- 5) wyłączenia gruntów z produkcji rolnej i leśnej;
- 6) usunięcia drzew lub krzewów;
- 7) lokalizacji urządzeń w obszarze pasa drogowego.

Celem, zaproponowanej w projekcie ustawy, zmiany przepisów jest uspołnienie specustaw inwestycyjnych, wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych w zakresie stosowania ich przepisów oraz wprowadzenie sprawdzonych rozwiązań przewidzianych w przepisach innych ustaw, które przyczyniły się do usprawnienia procesu inwestycyjnego.

Zmiana ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne – polega na ograniczeniu obszaru, dla którego prowadzone są bazy danych wymienione w art. 4a ust 1a pkt 2, 3, 6, 7, 10 i 12 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne do obszarów, dla których organy administracji prowadzące te bazy są właściwe miejscowo.

Weryfikacja ustawy z dnia 27 marca 2003 o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ma na celu zagwarantowanie udziału operatorów systemów przesyłowych w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne w procesie planistycznym dotyczącym m.in. uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Powyższe ma doprowadzić do wyeliminowania, występującej obecnie niezwykle często, sytuacji powstawania kolizji infrastruktury służącej do przesyłania energii elektrycznej oraz paliw gazowych z innymi obiektami budowlanymi.

Wprowadzenie zmian do ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko służy ujednoczeniu przepisów dotyczących kwestii przygotowywania i realizacji inwestycji służących przesyłaniu energii elektrycznej, paliw gazowych oraz ciekłych. Powyższe przyczyni się do usprawnienia przygotowywania i realizacji inwestycji, a także wykluczenia wątpliwości interpretacyjnych.

Nowelizacja ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących zapewnia natomiast spójność w systemie prawa.

Tabela nr 1	Czas uzyskiwania decyzji – przepisy ogólne	Suma	Czas uzyskiwania decyzji – specustawa przesyłowa	Suma	Czas uzyskiwania decyzji przewidziany w projekcie specustawie przesyłowej	Suma
Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy	17	17	0	0	0	0
Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego	17	34	0	0	0	0
Opinie i dodatkowe decyzje	3	37	3	3	1	1
Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach	7	44	7	10	2	3
Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji	0	44	5	15	1	4
Prawa do nieruchomości	6	50	0	15	0	4
Decyzja o pozwoleniu na budowę	4	54	4	19	1	5
Decyzja o pozwoleniu na użytkowanie	2	56	0	19	1	6

Razem	56	X	19	X	6	X
-------	----	---	----	---	---	---

Tabela nr 2	Budowa linii 400 kV wraz ze zmianą układu sieci NN pomiędzy aglomeracją warszawską, a Siedlcami w trybie specustawy przesyłowej			Budowa linii 400 kV Kozienice Siedlce-Ujrzanów w trybie ogólnym		
	Rozpoczęcie prac	Zakończenie prac	Okres (w miesiącach)	Rozpoczęcie prac	Zakończenie prac	Okres (w miesiącach)
Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego	Nie dotyczy	Nie dotyczy	0	10.2013	09.2015	23
Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach	03.2017	Brak ostateczności	7	10.2014	02.2016	16
Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji	06.2018	10.2018	4	Nie dotyczy	Nie dotyczy	0
Pozwolenie wodnoprawne	06.2018	08.2018	2	05.2015	07.2015	2
Wycinka drzew	Nie dotyczy	Nie dotyczy	0	06.2015	11.2015	5
Pozyskanie prawa do nieruchomości w trybie art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami	Nie dotyczy	Nie dotyczy	0	05.2015	11.2016	18
Pozyskanie prawa do nieruchomości w trybie art. 128 ustawy o gospodarce nieruchomościami	Nie dotyczy	Nie dotyczy	0	11.2016	09.2018	22
Decyzja o pozwoleniu na budowę	07.2018	04.2019	9	12.2015	10.2016	10
Decyzja o pozwoleniu na użytkowanie	Prognoza 07.2020	Prognoza 12.2020	1	07.2017	08.2017	1
Suma	Nie dotyczy	Nie dotyczy	23	Nie dotyczy	Nie dotyczy	97
			Osiągnięcie możliwości rozpoczęcia robót budowlanych: 19 miesięcy (03.2017 do 10.2018)	Osiągnięcie możliwości rozpoczęcia robót budowlanych: 32 miesiące (od 10.2013 do 06.2016)		

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W projekcie ustawy przewidziano rozwiązania polegające w szczególności na:

- 1) doprecyzowaniu przepisów budzących wątpliwości interpretacyjne;
- 2) zastosowaniu dobrze funkcjonujących rozwiązań przewidzianych w innych specustawach inwestycyjnych;
- 3) zweryfikowaniu listy inwestycji objętych specustawami, przez zmianę części już w niej wymienionych oraz dodanie nowych;
- 4) uwzględnieniu specyfiki inwestycji polegającej na przygotowaniu i realizacji inwestycji w obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) przedłużeniu okresu obowiązywania specustawy przesyłowej do dnia 31 grudnia 2030 r.;
- 6) daniu operatorowi systemu przesyłowego elektroenergetycznego i gazowego możliwości uczestniczenia w procesie planistycznym prowadzonym przez jednostki samorządu terytorialnego.

Rozwiązania zaproponowane w projekcie ustawy w zakresie zmiany ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym polegają na umożliwieniu operatorowi systemu przesyłowego elektroenergetycznego bądź gazowego opiniowanie projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego i decyzji o warunkach zabudowy. Ponadto w projekcie ustawy wskazano, że wydanie decyzji o warunkach zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia warunków wskazanych w ustawie z dnia z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w tym w przypadku gdy zamierzenie inwestycyjne nie znajdzie się w obszarze strefy kontrolowanej wyznaczonej po obu stronach gazociągu lub strefy bezpieczeństwa wyznaczonej po obu stronach rurociągu oraz obszarze, w stosunku do którego decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, o której mowa w art. 5 ust. 1 specustawy przesyłowej, ustanowiony został zakaz, o którym mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1 specustawy przesyłowej.

Weryfikacja ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko ma na celu ujednoczenie przepisów

dotyczących kwestii przygotowywania i realizacji inwestycji służących przesyłaniu energii elektrycznej, paliw gazowych oraz ciekłych. Powyższe przyczyni się do usprawnienia wyżej wymienionych przepisów oraz wykluczenia wątpliwości interpretacyjnych.

Nowelizacja ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących zapewnia natomiast spójność w systemie prawa.

Oczekiwanym efektem wprowadzenia zmian jest usprawnienie i uproszczenie procesu inwestycyjnego, a co za tym idzie szybszy rozwój krajowego systemu elektroenergetycznego oraz systemów służących przesyłaniu paliw gazowych i ciekłych, bezpieczeństwo ich funkcjonowania, sprawna integracja nowych źródeł wytwórczych i w związku z tym zminimalizowanie ryzyka ograniczeń albo przerw w dostawie paliw ciekłych, gazowych lub energii elektrycznej. Powyższe doprowadzi do zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Ze względu na specyfikę krajowego systemu prawa w obszarze procesu inwestycyjnego, analiza rozwiązań przyjętych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej lub OECE nie znajduje uzasadnienia. Podkreślić należy jednak, że zmiany do projektu ustawy zostały opracowane na podstawie dotychczas przyjętych i sprawdzonych pod kątem poprawności i skuteczności rozwiązań obowiązujących w specustawach inwestycyjnych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego – Spółka Polskie Sieci Elektroenergetyczne Spółka Akcyjna z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie (dalej: inwestor)	1 podmiot	Specustawa przesyłowa	<p>Inwestor uzyska możliwość przygotowania i realizacji większej liczby inwestycji w uproszczonym i sprawniejszym, od przewidzianego w przepisach ogólnych, trybie.</p> <p>Wprowadzenie zmian polegających na dodaniu nowych inwestycji do załącznika do specustawy przesyłowej – wykazu strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, doprecyzowaniu przepisów budzących wątpliwości interpretacyjne oraz zastosowaniu sprawdzonych rozwiązań przewidzianych w specustawach inwestycyjnych pozwoli na skrócenie szacowanego czasu uzyskiwania niezbędnych do przygotowania i realizacji inwestycji aktów administracyjnych.</p> <p>Proponowane w projekcie ustawy zmiany ułatwią inwestorowi nabywanie praw do nieruchomości niezbędnych do przygotowania i realizacji inwestycji i umożliwią mu korzystanie z nich w zakresie, w jakim jest to konieczne z punktu widzenia prowadzenia procesu inwestycyjnego.</p> <p>Wprowadzane zmiany uproszczą proces inwestycyjny przez uczynienie z decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej (dalej jako: „decyzja lokalizacyjna”) instrumentu, który w całościowy sposób będzie regulował kwestie związane z lokalizacją elementów wchodzących w skład zadania inwestycyjnego. W związku z rozszerzeniem załącznika do specustawy przesyłowej – wykazu strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych oraz katalogu opinii, które inwestor uzyskuje przed wystąpieniem z wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, ograniczeniu ulegnie liczba postępowań prowadzonych przez organy administracji (m.in. organy administracji morskiej). W związku z rozszerzeniem wyżej wymienionych katalogów, skróceniu ulegnie czas uzyskiwania przez inwestora dokumentów niezbędnych w celu przygotowania i realizacji inwestycji. Na skutek rozwiązań zaproponowanych w projekcie ustawy, ograniczeniu ulegną również trudności związane z</p>

			<p>koordynacją czasową i merytoryczną organów zaangażowanych w proces decyzyjny w zakresie strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, przygotowywanych i realizowanych zarówno w odniesieniu do istniejącej, jak i nowo budowanej infrastruktury przesyłowej. Powyższa zmiana spowoduje zmniejszenie skali obciążeń inwestora w zakresie wykonywania obowiązku dokumentacyjnego.</p> <p>Podkreślenia wymaga, że w przypadku inwestycji dodawanych do załącznika do ustawy – wykazu strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych czas uzyskiwania przez inwestora prawa do dysponowania nieruchomościami znajdującymi się na terenie objętym decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, na cele budowlane wynosić będzie 4 miesiące.</p> <p>Inwestor uzyska również możliwość przygotowania i realizacji inwestycji w obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej, w tym inwestycji polegającej na budowie połączenia systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej oraz Republiki Litewskiej, przebiegającej przez teren Rzeczypospolitej Polskiej i jej wyłącznej strefy ekonomicznej.</p> <p>Operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego uczestniczyć będzie w procesie planistycznym przeprowadzanym przez jednostki samorządu terytorialnego, co pozwoli na uniknięcie ewentualnych kolizji między liniami najwyższych napięć i innymi obiektami budowlanymi.</p> <p>Zaproponowane w projekcie ustawy zmiany będą miały pozytywny wpływ na funkcjonowanie inwestora oraz realizację, nałożonych na niego ustawą z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, obowiązków dotyczących sieci przesyłowej elektroenergetycznej.</p>
Przedsiębiorstwa elektroenergetyczne – operatorzy systemu dystrybucyjnego	5 największych operatorów sieci dystrybucyjnej	https://rejestr.y.ure.gov.pl/o/15	<p>Obszar Polski jest podzielony na 5 obszarów, na których działają najwięksi operatorzy systemów dystrybucyjnych – spółki: PGE Dystrybucja S.A., ENERGA Operator S.A., ENEA Operator Sp. z o.o., Tauron Dystrybucja S.A. oraz innogy Stoen Operator Sp. z o.o. Wyżej wymienieni operatorzy systemów dystrybucyjnych dostarczają energię elektryczną do odbiorców końcowych (powyżej 100 tys. odbiorców) i są bezpośrednio przyłączeni do sieci przesyłowej. Inwestor współpracuje z wyżej wymienionymi operatorami systemów dystrybucyjnych w zakresie planowania rozwoju sieci. Mając na uwadze powyższe, przyjąć należy, że sprawniejsza rozbudowa infrastruktury przesyłowej najwyższych napięć i możliwość modernizacji już istniejącej obiektów budowlanych przełoży się na większe możliwości rozbudowy sieci dystrybucyjnej, a także zwiększy możliwość przyłączania do niej nowych odbiorców przez 5 największych operatorów systemów dystrybucyjnych.</p>
Przedsiębiorstwa energetyczne, wodociągowo-kanalizacyjne lub telekomunikacyjne	Nieokreślona	Brak	<p>Na rzecz przedsiębiorstw energetycznych, wodociągowo-kanalizacyjnych lub telekomunikacyjnych, po uzyskaniu ich zgody w tym zakresie, możliwe będzie ustanowienie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości. W takim przypadku podmioty, o których mowa powyżej,</p>

			<p>pokrywać będą koszty odszkodowania oraz mogą pokryć koszty ustalenia jego wysokości.</p>
Organy administracji publicznej – wojewodowie	16	Brak	<p>W zakresie oddziaływania rozwiązań przewidzianych w projekcie na wojewodów wskazać należy, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) rozszerzony został katalog inwestycji, które mogą być realizowane w trybie specustawy przesyłowej i terminalowej, b) projekt ustawy wprowadza zmiany w zakresie treści decyzji lokalizacyjnej. Wojewoda będzie orzekał w sprawach, w których na podstawie obowiązujących przepisów decyzje wydawali właściwi zarządcy dróg, dyrektorzy urzędów morskich albo minister właściwy do spraw gospodarki morskiej. Jednocześnie z obowiązkami wojewodów, np. w zakresie lokalizacji zjazdów, powiązany został obowiązek właściwego podmiotu (np. zarządcy drogi) do wydania opinii, która będzie doręczana wojewodzie. Rozwiązanie pozwoli na ograniczenie liczby prowadzonych postępowań administracyjnych oraz przyspieszenie procesu uzyskiwania aktów administracyjnych niezbędnych do realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (jako przykład podać należy zastąpienie decyzji wydawanych w trybie art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 470, 471, i 1087 i 2338 oraz z 2021 r. poz. 54) opinią, a w odniesieniu do dróg krajowych – uzgodnieniem, które powinny zostać wydane w terminie 21 dni i które brane są pod uwagę przez wojewodę rozpatrującego sprawę), c) z wojewodów został zdjęty obowiązek występowania z wnioskiem o ujawnienie wszczęcia postępowania w sprawie wydania decyzji lokalizacyjnej, jednocześnie wojewoda zobligowany będzie do wystąpienia o wpisanie do księgi wieczystej zmian stanu prawnego nieruchomości dokonanych ostateczną decyzją lokalizacyjną oraz o wykreślenie z księgi wieczystej prawa o charakterze czasowym, po jego wygaśnięciu, d) uproszczony został sposób powiadamiania stron o wszczęciu postępowania oraz doręczeń decyzji i postanowień, e) rozszerzono zakres spraw, w których wojewoda będzie wydawał decyzję zezwalającą na wejście na teren nieruchomości oraz ograniczał prawo do korzystania z nieruchomości. Wskazać należy, że wojewoda będzie wszczynał postępowanie na wniosek inwestora, który zawierać będzie szczegółowo określone w ustawie informacje, f) w określonych w ustawie przypadkach wojewodowie będą wydawali decyzję określającą sposób korzystania z wymienionych w ustawie w proponowanym brzmieniu nieruchomości, g) zwiększono zakres spraw, w których wojewoda będzie wydawał decyzję o odszkodowaniu. <p>Przepisy w zaproponowanym brzmieniu, przez rozszerzenie załącznika do specustawy przesyłowej – wykazu strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, i w tym zakresie zwiększają obciążenie wojewodów, jednakże precyzując i upraszczając przepisy specustaw inwestycyjnych (dotyczące m.in. sposobu zawiadamiania stron, zakresu opinii wydawanych przez inne organy, które wojewodowie wydają decyzję o</p>

			ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej biorą pod uwagę czy treści wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych) prowadzą do uproszczenia postępowań prowadzonych przez te organy.
Zarządcy dróg	Brak danych	Brak	Wniosek o wydanie decyzji lokalizacyjnej – w zakresie dróg innych niż drogi krajowe – będzie opiniowany, a nie uzgadniany przez zarządców dróg. Ustawa określa też precyzyjnie, jaki jest zakres opinii i uzgodnień wydawanych przez zarządców dróg oraz przesądza, że decyzje wydawane na podstawie ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych zastępowane są przez decyzję lokalizacyjną. Ponadto, jeżeli strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga przejścia przez grunty stanowiące pas drogowy, możliwe jest ustanowienie na tych gruntach ograniczenia sposobu korzystania. W takim przypadku zarządcy zawierają z inwestorem porozumienie, które określa zasady korzystania z tych gruntów. W przypadku niezawarcia porozumienia, wojewoda wydaje decyzję w tym zakresie. Porozumienie zastępuje decyzje wydawane przez zarządców dróg na podstawie art. 40 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.
Dyrektorzy urzędów morskich, minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, rybołówstwa	2 Dyrektorów urzędów morskich, 1 minister właściwy do spraw gospodarki morskiej oraz rybołówstwa	Brak	W przypadku inwestycji przewidzianych w projekcie ustawy, możliwe będzie wydanie, zamiast decyzji, o których mowa w art. 23, art. 26 i art. 27 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, opinii, o których mowa w specustawie przesyłowej w proponowanym brzmieniu. Ponadto w projekcie ustawy wskazano organy właściwe do wydania decyzji w zakresie inwestycji przygotowywanej i realizowanej w obszarach morskich, w tym polegającej na budowie połączenia systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej oraz Republiki Litewskiej, przebiegającej przez teren Rzeczypospolitej Polskiej i jej wyłącznej strefy ekonomicznej.
Wójtowie, burmistrzowie, prezydenci miast, starostowie, 16 marszałków województw, organy właściwe w sprawach ochrony gruntów rolnych i leśnych oraz melioracji wodnych	Brak danych	Brak	Rozszerzenie katalogu inwestycji przewidzianych w specustawach inwestycyjnych doprowadzi do ograniczenia liczby postępowań związanych z przygotowaniem i realizacją inwestycji. Organy wymienione w katalogu określonym w ustawie w projektowanym brzmieniu wydawać będą opinie w zakresie wniosku inwestora o wydanie decyzji lokalizacyjnej. Ponadto operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego oraz operator systemu przesyłowego gazowego będą uczestniczyli w procesie planistycznym prowadzonym przez jednostki samorządu terytorialnego przez wydawanie opinii przewidzianych w projekcie ustawy.
Regionalni dyrektorzy ochrony środowiska (dalej jako „RDOŚ”) oraz Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska (dalej jako „GDOŚ”), inne organy właściwe w sprawach wydania decyzji o	16 RDOŚ oraz 1 Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska	Brak	W projekcie ustawy przedłuża się, do 60 dni, okres, jaki Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska ma na wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach prowadzenia inwestycji. Wprowadzony został też 60 dniowy termin na rozpatrzenie przez GDOŚ odwołania od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach inwestycji, wprowadzono obowiązki informacyjne RDOŚ i GDOŚ wobec Pełnomocnika Rządu oraz ministra właściwego do spraw środowiska. Organy wydające decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach inne niż RDOŚ i

środowiskowych uwarunkowaniach.			GDOŚ podlegają karze finansowej w przypadku nieterminowego rozpoznania sprawy.
Minister właściwy do spraw ochrony środowiska	1	Brak	Minister właściwy do spraw środowiska zobligowany został do wydawania postanowień o nałożeniu kary pieniężnej w przypadku nieterminowego rozpatrywania sprawy dotyczącej odwołania od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez organ wyższego stopnia (minister będzie otrzymywał informację w tym zakresie).
Minister właściwy do spraw aktywów państwowych	1	Brak	Minister właściwy do spraw aktywów państwowych opiniować będzie wnioski o wydanie decyzji lokalizacyjnej w zakresie wskazanym w specustawach inwestycyjnych.
Pełnomocnik Rządu do spraw Strategicznej Infrastruktury Przesyłowej (dalej: Pełnomocnik Rządu)	1	Brak	Pełnomocnik Rządu będzie otrzymywał informację o nieterminowym rozpatrywaniu spraw.
Minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa	1	Brak	W związku z rozszerzeniem listy inwestycji, zwiększone zostały kompetencje ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa.
Podmioty wykonujące prawa właścicielskie zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne	Brak danych	Brak	Podmioty określone w art. 212 ustawy – Prawo wodne będą opiniować wnioski o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej w odniesieniu do sposobu, miejsca i warunków umieszczenia inwestycji na tych gruntach. Ponadto, jeżeli strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga przejścia przez grunty znajdujące się pod wodami publicznymi, stanowiącymi własność Skarbu Państwa, możliwe jest ustanowienie na tych gruntach ograniczenia sposobu korzystania. W takim przypadku podmioty wykonujące prawa właścicielskie zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy – Prawo wodne zawierają z inwestorem porozumienie, które określa zasady korzystania z tych gruntów. W przypadku niezawarcia porozumienia, wojewoda wydaje decyzję w tym zakresie
Zarządcy infrastruktury kolejowej lub inne podmioty zarządzające obszarem kolejowym	Nieokreślona	Brak	Jeżeli strategiczna inwestycja w zakresie sieci przesyłowej wymaga przejścia przez grunty objęte obszarem kolejowym, możliwe jest ustanowienie na tych gruntach ograniczenia sposobu korzystania. W takim przypadku zarządcy zawierają z inwestorem porozumienie, które określa zasady korzystania z tych gruntów. W przypadku niezawarcia porozumienia, wojewoda wydaje decyzję w tym zakresie.
Właściciele nieruchomości, użytkownicy wieczystości lub osoby, którym przysługują ograniczone prawa rzeczowe do nieruchomości, uprawnieni ze	Nieokreślona	Brak	Uproszczony i przyśpieszony zostanie proces pozyskiwania przez inwestora praw do nieruchomości niezbędnych w celu realizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej lub inwestycji w zakresie terminalu. W aktualnym stanie prawnym pozyskanie tytułu prawnego do nieruchomości koniecznego do zrealizowania inwestycji nieobjętych ustawą, w razie niepowodzenia rokowań, wymaga przeprowadzenia odrębnego postępowania administracyjnego w trybie przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1990 oraz z

stosunków obligacyjnych			2021 r. poz. 11) w odniesieniu do każdego z właścicieli. Objęcie inwestycji przepisami ustawy pozwoli na pozyskanie tych praw w ramach jednego postępowania administracyjnego prowadzonego przez właściwego wojewodę. Właściciele nieruchomości, użytkownicy wieczysti lub osoby, którym przysługuje ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości ulokowanych na obszarze istniejącej lub zaplanowanej infrastruktury przesyłowej, zachowają prawo do odszkodowania, którego wysokość będzie ustalana zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. W ustawie zawarty jest tryb zwiększenia wysokości odszkodowania w przypadku niezwłocznego wydania nieruchomości oraz w przypadku gdy nieruchomość była wykorzystywana na cele mieszkaniowe. Zastosowane w specustawie przesyłowej rozwiązania ograniczać mają ewentualne konflikty społeczne. Podkreślenia wymaga, że rozwiązania przewidziane w specustawie przesyłowej dają inwestorowi możliwość skorzystania z trybu przewidzianego w tej ustawie i nie wykluczają możliwość porozumienia się między inwestorem a podmiotami, którym przysługują prawa do nieruchomości.
PERN S.A.	1	Dane własne	Nowelizacja przepisów ustawy z dnia 22 lutego 2019 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym pozwoli na wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych oraz usprawnienie procesu przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji w sektorze naftowym.
Operator systemu przesyłowego gazowego – Operator Gazociągów Przesyłowych Gaz-System S.A.	1	Dane własne	Nowelizacja przepisów ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu pozwoli na wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych oraz usprawnienie procesu przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie terminalu i inwestycji towarzyszących. Operator systemu przesyłowego uczestniczyć będzie w procesie planistycznym przeprowadzonym przez jednostki samorządu terytorialnego, co pozwoli na uniknięcie ewentualnych kolizji między gazociągami a innymi obiektami budowlanymi. Ponadto Spółka uzyska możliwość (w miejsce spółki Polskie LNG S.A. z siedzibą w Świnoujściu) przygotowywania i realizacji inwestycji polegającej na budowie zasilanej paliwem gazowym jednostki kogeneracji w Świnoujściu wraz z infrastrukturą niezbędną do jej obsługi oraz innych inwestycji wymienionych w art. 38 pkt 2 specustawy terminalowej w projektowanym brzmieniu.
Urząd Morski w Gdyni	1	Dane własne	Podmiot uzyska możliwość przygotowania i realizacji inwestycji określonej w art. 38 ust. 2 pkt 6 specustawy terminalowej w proponowanym brzmieniu w specjalnej procedurze przewidzianej tą ustawą.
Odbiorcy energii elektrycznej, paliw gazowych i ropy naftowej	Brak danych	Nie dotyczy	Ustawa ograniczy ryzyka związane z przerwami bądź ograniczeniami w dostawach energii elektrycznej, paliw gazowych oraz ropy naftowej.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W związku z koniecznością pilnego przyjęcia rozwiązań zaproponowanych w projekcie ustawy, nie został on poddany konsultacjom społecznym.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, 843, 1086, 1378 i 1565), dalej jako: „Prawo energetyczne”, operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego sporządza plan rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną (dalej jako: „plan”) na okres 10 lat. Plan obejmuje w szczególności przedsięwzięcia w zakresie modernizacji, rozbudowy albo budowy sieci oraz połączeń z systemami elektroenergetycznym innych państw, a także planowany harmonogram realizacji inwestycji. Celem sporządzenia planu jest zapewnienie długookresowej maksymalizacji efektywności nakładów i kosztów ponoszonych przez przedsiębiorstwo energetyczne, tak aby nakłady i koszty nie powodowały w poszczególnych latach nadmiernego wzrostu cen i stawek opłat za dostarczanie energii, przy zapewnieniu ciągłości, niezawodności i jakości ich dostarczania. Na podstawie art. 16 ust. 13 Prawa energetycznego projekt planu podlega uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki. W dniu 1 czerwca 2020 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uzgodnił projekt planu przedstawionego przez operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego – Spółkę Polskie Sieci Elektroenergetyczne spółka akcyjna z siedzibą w Konstancinie-Jeziornie – Planu rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną na lata 2021–2030. Terminowe wykonanie przedsięwzięć przewidzianych w uzgodnionym z Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki planie wymaga niezwłocznego zapewnienia Spółce możliwości sprawnego przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie systemu przesyłowego elektroenergetycznego.

Zauważyć należy również, że w projekcie ustawy przewidziano wprowadzenie do załącznika – wykazu strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych inwestycji polegającej na budowie połączenia międzysystemowego HVDC Polska–Litwa stanowiącego połączenie systemów przesyłowych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Litewskiej (Harmony Link) oraz przepisy pozwalające na przygotowanie i realizację wyżej wymienionej inwestycji w polskich obszarach morskich. Przygotowanie i realizacja wyżej wymienionej inwestycji w założonych terminach wymaga niezwłocznego wejścia w życie przepisów w zaproponowanym w projekcie ustawy brzmieniu.

Podnieść należy także, że rozwiązania przewidziane w projekcie ustawy w znacznej części powtarzają znane i obowiązujące aktualnie przepisy specustaw inwestycyjnych oraz innych ustaw w szczególności sposobu regulujących kwestie przygotowania i realizacji inwestycji, a zaproponowane zmiany dotyczą głównie funkcjonowania organów administracji publicznej. Mając na uwadze powyższe, odstąpiono od poddania projektu ustawy konsultacjom społecznym.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt ustawy został zamieszczony w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny na stronie Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt ustawy został pozytywnie zaopiniowany przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2019 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania	Strategiczne inwestycje w zakresie sieci przesyłowych zostaną sfinansowane ze środków inwestora oraz Unii Europejskiej przyznanych w ramach dofinansowania ze środków Programu Operacyjnego											

	Infrastruktura i Środowisko. Inwestor, ze środków własnych, pozyskiwać będzie prawa do nieruchomości niezbędnych w celu przygotowania i realizacji strategicznych inwestycji.							
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Podkreślić należy, że rozwiązania przyjęte w projekcie ustawy nie warunkują prowadzenia inwestycji, a przyspieszają ich przygotowanie i realizację.							
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe								
Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2020 r.)	duże przedsiębiorstwa	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania	Trudne do oszacowania
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Sprawna realizacja przedsięwzięć objętych projektem ustawy będzie miała pozytywny wpływ na sektor dużych przedsiębiorstw, sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw przez zwiększenie poziomu bezpieczeństwa energetycznego kraju.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Sprawna realizacja przedsięwzięć objętych projektem ustawy będzie miała pozytywny wpływ na sektor dużych przedsiębiorstw, sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw przez zwiększenie poziomu bezpieczeństwa energetycznego kraju.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	W związku z tym, że projekt ustawy przewiduje modyfikacje w wykazie zadań inwestycyjnych, które realizowane będą w specjalnym, przyspieszonym trybie, istnieje ryzyko powstawania konfliktów społecznych wynikających z kwestii związanych z wywłaszczaniem nieruchomości niezbędnych do przygotowania i realizacji inwestycji. Planowane rozwiązania nie zmieniają dotychczasowych regulacji mających na celu minimalizację konfliktów społecznych oraz umożliwiających zaspokojenie pojawiających się roszczeń (m.in. zapewnienia podmiotom, których prawa są ograniczane bądź wygaszane, adekwatnego odszkodowania, wprowadzenia dodatkowych gratyfikacji w przypadku niezwłocznego wydania nieruchomości, przyznaniu pierwszeństwa możliwości ustalenia wysokości odszkodowania na podstawie porozumienia między uprawnionym podmiotem a właściwym wojewodą). Rozwiązania przyjęte w projekcie przez zwiększenie poziomu bezpieczeństwa energetycznego kraju będą miały pozytywny wpływ na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.						
Niemierzalne	Nie dotyczy	Nie dotyczy.						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Nie jest możliwe osiągnięcie celu projektu ustawy za pomocą innych środków niż przyjęcie zaproponowanych w nim zmian.</p> <p>Rozwiązania przyjęte w projekcie przez zwiększenie poziomu bezpieczeństwa energetycznego kraju będą miały pozytywny wpływ na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych. W projekcie ustawy nie określono zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej.</p> <p>Projekt ustawy nie jest niezgodny z prawem Unii Europejskiej.</p> <p>Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, zgodnie z § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów .</p> <p>Projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji aktów prawnych, określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).</p>							

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

- zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Projekt ustawy przewiduje rozszerzenie katalogu inwestycji, które mogą być realizowane w trybie przewidzianym w specustawach, oraz stworzenie z decyzji lokalizacyjnej instrumentu całościowo regulującego kwestię lokalizacji elementów wchodzących w skład strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. Dzięki temu rozwiązaniu możliwe będzie przeprowadzenie jednego zamiast kilku postępowań w zakresie ustalenia lokalizacji inwestycji. Powyższe odciążą organy administracji i zapobiegnie konieczności długotrwałego oraz wieloetapowego przygotowania i prowadzenia inwestycji i konieczności prowadzenia przez różne organy części postępowań w celu uzyskania wielu decyzji pozwalających na realizację inwestycji. Dodanie nowych inwestycji do specustaw inwestycyjnych zwiększy obowiązki spoczywające na wojewodach. Zadania wynikające z projektu ustawy powinny być realizowane w ramach dotychczasowych środków przeznaczonych na działalność organów, o których mowa w projekcie ustawy.

Szczegółowy opis zmiany obciążeń administracyjnych oraz terminów na przeprowadzenie procedur administracyjnych po stronie inwestora i organów administracji oraz innych podmiotów zaangażowanych w proces przygotowania inwestycji został opisany w pkt 1 oraz 4 Oceny Skutków Regulacji.

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.

tak
 nie
 nie dotyczy

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowane zmiany nie powinny wpłynąć na rynek pracy oraz kwestie związane z zatrudnieniem.

10. Wpływ na pozostałe obszary

- środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 inne:

- demografia
 mienie państwowe

- informatyzacja
 zdrowie

Omówienie wpływu

Zakres projektowanych zmian nie wpłynie na kwestie związane z ochroną środowiska, pozostawiając szereg rozwiązań zapewniających zrównoważony rozwój oraz minimalizujących negatywny wpływ realizowanych strategicznych inwestycji na obszary rolne, leśne, wodne czy też szczególnie chronione. Decydujące znaczenie mają tutaj przepisy dotyczące decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych zawierające wymóg kompensacji przyrodniczej oraz ochrony przyrody na nieruchomościach wpisanych do rejestru zabytków.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Nie dotyczy.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Miernikiem ewaluacji projektu będzie redukcja czasu pozyskiwania decyzji niezbędnych do przygotowania i realizacji inwestycji w obowiązującym i przyszłym stanie prawnym.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

Raport z konsultacji publicznych
projektu ustawy o zmianie ustaw regulujących przygotowanie i realizację kluczowych inwestycji w zakresie strategicznej infrastruktury energetycznej (UD124)

1. Na podstawie decyzji Sekretarza Rady Ministrów, Ministra – Członka Rady Ministrów, pana Łukasza Schreibera, pismo znak: DKPL.WK.10.2.69.2020.AF(4), projekt ustawy o zmianie ustaw regulujących przygotowanie i realizację kluczowych inwestycji w zakresie strategicznej infrastruktury energetycznej wpisany do Wykazu prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów pod nr 124 jako „projekt ustawy o zmianie ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych oraz niektórych innych ustaw”, dalej jako: „projekt ustawy”, rozpatrywany jest w trybie odrębnym – konsultacje publiczne nie były przeprowadzane.
2. Projekt ustawy nie był przedmiotem opinii, konsultacji albo uzgodnień właściwych organów i instytucji Unii Europejskiej, w tym Europejskiego Banku Centralnego.
3. W toku prac nad projektem ustawy nie zostało zgłoszone zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa.

Uwagi

do projektu ustawy o zmianie ustaw regulujących przygotowanie i realizację kluczowych inwestycji w zakresie strategicznej infrastruktury energetycznej (projektu ustawy o zmianie ustawy o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych oraz niektórych innych ustaw (UD124))

Wykaz skrótów nazw organów administracji publicznej:

PURE – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki

Lp.	Jednostka redakcyjna	Zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Odniesienie projektodawcy do uwag
UWAGI OGÓLNE				
1.		PURE	<p>Projekt przewiduje znaczące ułatwienia dla operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego (OSP) przy realizacji inwestycji w rozbudowę elektroenergetycznej sieci przesyłowej z czym wiąże się m. in. ograniczenia prawa własności poprzez ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości jak również arbitralne ustalanie odszkodowań przez wojewodę w przypadku gdy uzgodnienia jego wysokości nie dadzą rezultatów. Niezbędne jest zatem przeprowadzenie starannej analizy inwestycji, które będą mogły być realizowane z pominięciem ogólnie obowiązujących przepisów.</p> <p>W szczególności, treść pkt 50 i 51 załącznika (art. 1 pkt 34 lit. c projektu), w których mowa m.in. o przebudowie linii o napięciu 220 kV lub nawet niższym, bez wskazania konkretnych linii powoduje, że nowelizacja ustawy o inwestycjach może wyłączać ze stosowania ogólne przepisy regulujące procesy inwestycyjne. W konsekwencji ustawa o inwestycjach utraci charakter „specustawy” i stanie się de facto ustawą regulującą proces realizacji inwestycji w sieci przesyłowej. Ponadto, treść projektowanego art. 28 ust. 2 (art. 1 pkt 31 projektu) w powiązaniu z treścią ww. pkt 50 i 51 załącznika spowoduje, że Prezes URE będzie zobligowany do uznania za uzasadniony kosztu realizacji dowolnej inwestycji, którą OSP uzna za celową, jeżeli tylko jej zakres będzie się mieścił w ogólnych sformułowaniach tych punktów.</p>	<p><u>Uwagi nie uwzględniono.</u></p> <p>W uzasadnienie projektu dokonana została analiza konieczności i celowości wprowadzanych zmian. W przypadku możliwości ingerencji w prawa i wolności określone w Konstytucji, w uzasadnieniu przeprowadzono test proporcjonalności. Odnosząc się do kwestii inwestycji wymienionych w wykazie strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, również należy wskazać, że zostały one szczegółowo opisane w uzasadnieniu. Uzasadnienie zostało również uzupełnione o przykładowy katalog inwestycji, które będą przygotowywane i realizowane przez inwestora na podstawie pkt 50 i 51 załącznika do specustawy przesyłowej. Zgodnie z art. 47 ust. 2e ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, PURE URE analizuje i weryfikuje koszty uzasadnione, o których mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy, w zakresie ich zgodności z przepisami ustawy, na podstawie sprawozdań finansowych i planów rzeczowo-finansowych przedsiębiorstw energetycznych, biorąc pod uwagę tworzenie warunków do konkurencji i promocji efektywności wykonywanej działalności gospodarczej, a w szczególności stosując metody porównawcze oceny efektywności przedsiębiorstw energetycznych wykonujących w zbliżonych warunkach działalność gospodarczą tego samego rodzaju. W związku z powyższym przyjąć należy, że w systemie prawa funkcjonuje mechanizm zabezpieczający.</p>

PPRZEPISY USTAW

USTAWA Z DNIA 24 LIPCA 2015 R. O PRZYGOTOWANIU I REALIZACJI STRATEGICZNYCH INWESTYCJI W ZAKRESIE SIECI PRZESYŁOWYCH (dalej jako: „specustawa przesyłowa”)

2.	art. 1 ust. 2 pkt 4 specustawy przesyłowej (art. 1 pkt lit. b)	PURE	W związku z projektowanym art. 1 pkt 1 lit. b projektu nadającym nowe brzmienie art. 1 ust. 2 pkt 4 ustawy o inwestycjach, w definicji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, po myślniku i przed wyrazami: „zadanie inwestycyjne” należy dodać wyrazy: „ujęte w ustawie”, bowiem obecna definicja jest ogólną definicją zadania inwestycyjnego - zarówno strategicznego, jak i niestrategicznego.	<p><u>Uwagi nie uwzględniono.</u></p> <p>Art. 1 ust. 1 pkt 4 specustawy przesyłowej wyjaśnia, jak należy rozumieć sformułowania użyte w tej ustawie. Treść art. 1 ust. 1 pkt 4 należy odczytywać łącznie z art. 2 oraz załącznikiem do specustawy przesyłowej – wykazem strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych. W związku z powyższym, doprecyzowanie uznać należy za nadmierne.</p>
----	--	------	--	--

USTAWA Z DNIA 24 KWIETNIA 2009 R. O INWESTYCJACH W ZAKRESIE TERMINALU REGAZYFIKACYJNEGO SKROPLONEGO GAZU ZIEMNEGO W ŚWINOUJŚCIU (dalej jako: „specustawa terminalowa”)

3.			W art. 4 projektu ustawy zmieniającej, błędnie wskazano miejsce publikacji ustawy o terminalu – powinno być: „(Dz. U. z 2019 r. poz. 1554, z późn. zm.)”.	<p><u>Uwagę uwzględniono częściowo.</u></p> <p>Zgodnie z §158 ust. 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” r., jeżeli liczba zmian aktu normatywnego, do którego następuje odesłanie, albo jego tekstu jednolitego jest większa niż pięć, można nie wymieniać roczników oraz pozycji dzienników urzędowych, w których ogłoszono te zmiany, a poprzestać jedynie na podaniu pozycji oraz, w razie potrzeby, rocznika dziennika urzędowego, w którym ogłoszono pierwotny tekst tego aktu albo jego ostatni tekst jednolity z dopiskiem „z późn. zm.”, po którym zamieszcza się odnośnik.</p> <p>W przypadku zmienianej ustawy, zmian było pięć. W związku z tym w projekcie nie uwzględniono propozycji PURE, wskazując jednocześnie prawidłowe adresy publikacyjne.</p>
4.	art. 4	PURE	W art. 4 projektu przewidziana jest obszerna nowelizacja ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (dalej jako: „ustawa o terminalu”). Zauważyć na wstępie należy, że w ustawie o terminalu nie funkcjonuje pojęcie „strategicznej inwestycji” tylko pojęcia: „inwestycja w zakresie terminalu” i „inwestycja towarzysząca inwestycjom w zakresie terminalu”. W celu ujednoczenia siatki pojęciowej zasadnym wydaje się dokonanie zmian o charakterze systemowym począwszy od tytułu ustawy. Ustawa o terminalu powinna zatem zostać zmieniona na np. „ustawę o strategicznych inwestycjach w zakresie infrastruktury gazowej” i wszędzie tam, gdzie jest mowa o „inwestycji w zakresie terminalu” i	<p><u>Uwaga częściowo uwzględniona.</u></p> <p>Usunięto omyłkę pisarcka polegającą na dodaniu do nazwy inwestycji w zakresie terminalu wyrazu „strategiczna”.</p> <p>Odnosząc się do proponowanej zmiany tytułu wskazać należy, że inwestycje wymienione w specustawie terminalowej wobec siebie komplementarne. Zmiana tytułu ustawy mogłaby prowadzić do niespójności w systemie prawa oraz chaosu prawnego.</p>

			„inwestycji towarzyszącej inwestycjom w zakresie w zakresie terminalu” powinna być mowa o „inwestycji strategicznej”. Uzasadnieniem powyższego jest fakt, że terminal w Świnoujściu już został wybudowany i większość inwestycji ujęta w ustawie o terminalu wybiega daleko poza zakres związany z terminalem regazyfikacyjnym w Świnoujściu.	
5.	art. 4	PURE	Określone w art. 4 projektu zmiany ustawy o terminalu dodają nowe zadania oraz przewidują przeniesienie wskazanych zadań ze spółki Polskie LNG S.A. na OGP GAZ-SYSTEM S.A., o czym nie ma mowy w OSR (przenoszone zadania obecnie przypisane do Polskiego LNG S.A., są wskazane w art. 2 ust. 2 pkt 4 i art. 38 pkt 3, ustawy o terminalu i mają zostać uchylone zgodnie z art. 4 pkt 2 lit b tiret drugie i pkt 22 lit b projektu). W świetle powyższego, treść OSR wymaga uzupełnienia.	<u>Uwagę uwzględniono.</u> Uzupełniono OSR.
6.	art. 4	PURE	Obowiązujące przepisy ustawy – Prawo energetyczne, wdrażające dyrektywy trzeciego pakietu energetycznego, dopuszczają łączenie działalności operatora systemu przesyłowego z działalnością w zakresie regazyfikacji LNG, jednakże zakazują łączenia działalności operatora systemu przesyłowego z wytwarzaniem energii elektrycznej. W następstwie powyższego należy wskazać w OSR oraz w uzasadnieniu projektu podmiot odpowiedzialny za późniejszą eksploatację jednostki kogeneracji w Świnoujściu, zasilanej paliwem gazowym, zgodnie z zasadami unbundlingu, zawartymi w ustawie – Prawo energetyczne, wdrażającej dyrektywy trzeciego pakietu energetycznego, chyba że wykorzystanie jednostki kogeneracji będzie tylko na potrzeby własne OSP.	<u>Uwagi nie uwzględniono.</u> Wskazać należy, że zgodnie z art. 1 ust. 1 specustawy terminalowej, przedmiotem jej regulacji są zasady przygotowania, realizacji i finansowania inwestycji w zakresie terminalu wymaganych ze względu na istotny interes bezpieczeństwa państwa oraz inwestycji towarzyszących. W art. 2 ust. 2 pkt 3 li. b specustawy terminalowej w projektowanym brzmieniu dano spółce Operator Gazociągów przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. z siedzibą w Warszawie możliwość przeprowadzenia, w specjalnym trybie przewidzianym w specustawie, robót budowlanych polegających na budowie zasilanej paliwem gazowym jednostki kogeneracji w Świnoujściu wraz z infrastrukturą niezbędną do jej obsługi. Specustawy terminalowa nie reguluje kwestii eksploatacji tej jednostki, a – określona w ustawie – możliwość przygotowania i realizacji inwestycji w specjalnym trybie nie ma wpływu na, wyrażoną w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. ustawie – Prawo energetyczne zasadę unbundlingu (niezasadne jest utożsamianie przygotowania i realizacji inwestycji z działalnością polegająca na wytwarzaniu energii).
7.	art. 1 pkt 7 specustawy terminalowej (art. 4 pkt 1)	PURE	1. W art. 4 pkt 1 projektu wyrazy: „w art. 1 pkt 7 ” należy zastąpić wyrazami: „w art. 1 ust. 2 pkt 7”, bowiem zmieniany pkt 7 znajduje się w art. 1 ust. 2 ustawy o terminalu; 2. w art. 4 pkt 1 projektu, w nowym brzmieniu art. 1 ust. 2 pkt 7 ustawy o terminalu wyrazy: „w art. 2 ust. 2 pkt 3, ” należy zastąpić wyrazami: „w art. 2 ust. 2 pkt 3 lit. b i c, ”, bowiem w związku z nowym brzmieniem art. 2 ust. 2 pkt 3 ustawy o terminalu, nadanym przez art. 4 pkt 2 lit. b projektu, o „infrastrukturze niezbędnej do obsługi” będzie mowa w art. 2 ust. 2	<u>1. Uwagę uwzględniono:</u> Wprowadzono odpowiednią zmianę. <u>2. uwagę uwzględniono.</u> W projekcie ustawy wprowadzono odpowiednie zmiany.

			pkt 3 lit. b i c.	
8.	art. 34 specustawy terminalowej (art. 4 pkt 20)	PURE	<p>1) W art. 4 pkt 20 projektu, błędnie oznaczono wymienione w punktach zmiany treści art. 34 ustawy o terminalu używając dwukrotnie lit. c, co należy skorygować;</p> <p>2) obecnie obowiązujący art. 34 ustawy o terminalu składa się z 10 ustępów, tymczasem projekt przewiduje zmianę treści ust. 8, po czym dodanie ust. 9 -13 o nowej treści. Nie wiadomo natomiast – i nie wyjaśnia tego uzasadnienie do projektu – jakie są intencje projektodawcy w związku z dotychczasową regulacją zawartą art. 34 w ust. 9 i 10 (są to przepisy sankcyjne). Jeżeli mają one zostać „zastąpione” przez projektowany ust. 9 i 10, powinno to być sprecyzowane w projekcie przez wskazanie, że ust. 9 i 10 otrzymują nowe brzmienie, natomiast po ust.10 dodaje się ust. 11-13. Ewentualnie, projektowane ust. 9-13 należy dodać po obecnie obowiązującym ust. 10 i oznaczyć jako ust. 11-15.</p>	<p><u>Uwagę uwzględniono.</u></p> <p>W projekcie ustawy wprowadzono odpowiednie zmiany.</p>